

roșu și negru ?i

nici o orhidee pentru
Miss Blandish

james hadley chase

James Hadley Chase

NO ORCHIDS FOR MISS BLANDISH

Copyright © James Hadley Chase, 1939

Copyright © Editura Vremea, 2006, pentru
versiunea în limba română

Coperta colecției: Silvia Colfescu

James Hadley Chase

**Nici o orhidee pentru
Miss Blandish**

Traducere de
Aristița Avramescu

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2006**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHASE, JAMES HADLEY

**Nici o orhidee pentru Miss Blandish /
James Hadley Chase ; trad.: Aristița Avramescu.**

- Ed. a 2-a. - București : Vremea, 2006

ISBN (10) 973-645-216-6 ;

ISBN (13) 978-973-645-216-1

I. Avramescu, Aristița (trad.)

821.111-31=135.1

821.111-312.4=135.1

CAPITOLUL I

1

Totul a început într-o după-amiază de vară, în iulie, lună de caniculă, cu cerul fără pic de nor și cu un vânt uscat, încărcat de praf.

La intersecția drumului dintre Fort Scott și Nevada, care taie Autostrada 54, șoseaua principală de la Pittsburg la Kansas City, se afla o benzinărie și un *lunchroom*¹: o șandramă de lemn care avea doar o pompă de benzină, ținută de un bătrân văduv și de fiica lui, o blondă plinuță.

La ora unu și câteva minute, un Packard prăfuit opri în fața *lunchroom*-ului. În mașină se aflau doi bărbați: unul dintre ei dormea.

Șoferul, Bailey, un bărbat scund și îndesat, cu o față plină, dură, agitată, brăzdată într-o parte de o cicatrice albă subțire și cu niște ochi negri neliniștiți, coborî. Purta un costum uzat și cam soios, prăfuit. Manșetele cămășii murdare erau roase. Nu se simțea prea bine. Cu o seară înainte băuse vârtos și arșița îl chinuia.

Îi aruncă o privire tovarășului său, Bătrânul Sam, care adormise în mașină și apoi, ridicând din umeri, intră în *lunchroom*, lăsându-l să sforăie mai departe.

Blondina, aplecându-se peste tejghea, îi zâmbi. Avea dinți mari și albi, care-i amintiră lui Bailey de clapele unui pian. Era prea grasă ca să-l intereseze și nu-i răspunse la zâmbet.

— Bună, șefule, îl salută ea veselă. Uf! E o căldură infernală, nu? N-am dormit o clipă azi-noapte.

¹ *Lunchroom* - mic restaurant, specializat în mâncăruri gata preparate sau care pot fi pregătite imediat (n. t.).

— Scotch! comandă scurt Bailey.

Își împinse pălăria pe ceafă și-și șterse fața cu o batistă murdară.

Fata puse pe tejghea o sticlă de whisky și un pahar.

— Ar trebui să bei bere, zise ea, scuturându-și buclele blonde. Pe o căldură ca asta, whisky-ul nu e bun.

— Tacă-ți fleanca!

Bailey înhăță sticla și paharul, se duse într-un colț la o masă și se așeză. Blondina se strâmbă, ridică din umeri, luă o carte și începu să citească.

Bailey trase o dușcă zdravănă și apoi se lăsă pe speteaza scaunului. Era îngrijorat din pricina banilor. „Dacă Riley nu coace repede ceva, se gândi el, va trebui să dăm o lovitură la vreo bancă!” Se încruntă neliniștit. Nu-i prea surâdea treaba asta. Erau prea mulți sticleți în jurul lor ca să le reușească ceva. Se uită pe geam la Bătrânul Sam, care dormea în mașină. Bailey rânji spre omul adormit. „În afară că știe să conducă o mașină, Sam e inutil. E prea bătrân pentru treburile astea. Nu se gândește decât la haleală și la soilit. Doar Riley sau eu am putea face rost de ceva parale, dar cum?”

Whisky-ul îi stârnise foamea.

— Ouă cu șuncă, da' repede, i se adresă el blondei.

— Ăla nu vrea nimic? întrebă blondina, arătându-l pe Bătrânul Sam, rămas în mașină.

— Ți se pare că ar vrea ceva? zise Bailey. Mișcă, mi-e foame!

Pe geam, văzu oprindu-se un Ford prăfuit și din el coborând un bărbat gras, mai în vârstă.

„Heinie! Ce face oare aici?” se miră Bailey.

Grăsanul intră legănându-se în *lunchroom* și-i făcu semn cu mâna lui Bailey:

— Salut, băiete! Nu te-am văzut demult. Ce mai faci?

— Prost, mormăi Bailey. Căldura asta mă omoară.

Heinie veni la masa lui. Trase un scaun și se așează. El era un om de bază pentru scursurile societății care se ocupau și cu șantajul. Aduna întruna informații și adesea, în schimbul banilor, furniza ponturi utile bandelor mici care operau în jurul Kansas-lui, ajutându-le să dea diverse lovituri.

— Poți să repeți chestia asta, zise Heinie, adulmecând mirosul șuncii prăjite. Azi-noapte am stat de pază la Joplin, la o păcătoasă de nuntă. Cât pe ce să mor de căldură. Închipuie-ți o nuntă pe o arșiță ca asta!

Văzând că Bailey nu-l ascultă, îl întrebă:

— Cum merg invârtelile? Pari cam dărâmat.

— N-am mai avut o zi bună de săptămâni întregi, răspunse Bailey, aruncând mukul de țigară pe podea. Până și caii, mama lor, sunt împotriva mea!

— Vrei un pont pe cinste?! îl întrebă Heinie. Se aplecă spre el și, coborând glasul, șopti: Pontiac e „sigur”.

Bailey rânji:

— Pontiac? Mârtoaga aia e bună pentru călușei.

— Greșești, zise Heinie. Au băgat zece mii de dolari în el și acum arată bine.

— Și eu aș arăta bine dacă s-ar cheltui atâta bănet pe mine, mârâi Bailey.

Blondina îi aduse o farfurie cu ouă cu șuncă. În timp ce punea farfuria pe masă, Heinie adulmecă mâncarea.

— Frumoaso, adu-mi și mie la fel și o bere, comandă el.

Zâmbindu-i, ea îl plesni peste mâna ce o pipăia și se întoarse la tejghea.

— Țsta-i genul de femeie care-mi place; am cântărit-o, spuse Heinie, privind-o. Face cât două.

— Heinie, trebuie neapărat să fac rost de bani, spuse Bailey cu gura plină. Ai vreo idee?

— Nici una. Dacă aud ceva, îți dau de veste, dar acum n-am nimic de calibrul tău. Astă-seară am o treabă importantă. Trebuie să păzesc tămbălăul de la Blandish. Îmi ies doar douăzeci de dolari, în schimb e băutură câtă vrei.

— Blandish? Cine mai e și ăsta?

— Pe ce lume trăiești? îl întrebă dezgustat Heinie. Blandish e unul dintre cei mai bogați indivizi din America. Se spune că are peste o sută de milioane.

Bailey sparse gălbenușul cu furculița.

— Iar eu am cinci dolari, mormăi el cu furie. Asta-i viața! Care-i treaba cu el?

— Nu cu el, ci cu fii-sa. Ai văzut-o vreodată? Ce bucățică! Aș da zece ani din viață pentru o noapte cu ea.

Bailey rămase indiferent.

— Le cunosc eu pe fetele astea bogate. Niciodată nu știu ce vor.

— Pariez că asta știe, zise Heinie și oftă. Tat-su organizează o petrecere în cinstea ei — împlinește 24 de ani — cea mai frumoasă vârstă. Îi dăruiește diamantele familiei, continuă Heinie, dându-și ochii peste cap. Ce colier! Cică valorează cincizeci de mii de dolari!

Blondina se întoarse cu mâncarea lui, având grijă să se țină cât mai departe de el. După ce plecă, Heinie își trase scaunul mai aproape și se apucă să înfulece zgomotos.

Bailey terminase. Stătea răsturnat pe scaun și începu să se scobească în dinți cu un chibrit.

„Cincizeci de mii! S-ar putea oare șterpeli colierul ăsta? O avea Riley curajul să încerce așa ceva?” se gândea el.

— Unde e petrecerea? La ea acasă?

— Da, răspunse Heinie, îndesându-și mâncare

în gură. După care, ea și tipul ei, Jerry MacGowan, merg la restaurantul *Golden Slipper*¹.

- Cu colierul? întrebă Bailey ca din întâmplare.
- Pariez că odată ce și-l pune nu-l mai dă jos.
- Ești sigur?
- Precis c-o să-l aibă la gât. Ziariștii vor fi acolo.
- La ce oră o să ajungă la restaurant?
- Pe la miezul nopții.

Heinie rămase cu furculița în aer:

- La ce te gândești?
- La nimic.

Bailey îl privea cu fața lui cărnoasă, inexpresivă.

— Numai ea și tipul ăsta, MacGowan? Nimeni altcineva?

- Nimeni.

Heinie puse brusc furculița jos. Mutra lui trăda îngrijorare.

— Ascultă! Nu-ți fă planuri în legătură cu colierul! Ai începe ceva ce nu ți-ar reuși. Îți spun eu, tu și cu Riley nu sunteți destul de barosani ca să învârțiți o treabă ca asta. Potolește-te! Am să găsesc eu ceva și pentru tine, dar nu colierul lui Blandish!

Bailey rânji spre Heinie, care se gândi că semăna cu un lup.

— Nu te agita! Știu ce pot și ce nu pot învârți! Bailey se ridică: Cred c-o șterg. Nu uita: dacă se ivește ceva, anunță-mă! Salut, băietel!

— Ce te-a apucat graba așa deodată? îl întrebă Heinie, încruntându-se.

— Vreau să plec înainte să se trezească Bătrânul Sam. Cât oi trăi nu-i mai plătesc nici o masă. Salutare!

Se duse la blondină, achită consumația și apoi se îndreptă spre Packard. Căldura-l izbi ca un pumn.

¹ *Golden Slipper*- Papucul de aur (n. t.).

După paharul ăla de whisky se simțea puțin amețit. Se urcă în mașină și își aprinse o țigară, în timp ce în cap i se învâртеau o grămadă de idei.

„Cum o să se audă de colier, se gândea el, toți manglitorii din zonă or să se agite și or să se întrebe cum să pună mâna pe el. Va avea oare Riley curajul să pună laba pe el?”

Îl zgâlțâi pe Bătrânul Sam ca să-l trezească.

— Hai! porunci el aspru. Ce dracu' e cu tine? Dormi toată ziua?

Înalt și slab, Bătrânul Sam, care avea ca la vreo șaizeci de ani, se îndreptă alene de șale, clipind.

— Mergem să mâncăm? întrebă el, plin de speranță.

— Am mâncat, îi răspunse Bailey pornind mașina.

— Și eu?

— Du-te și ia-ți ceva dacă ai bani. Eu n-am, mârâi Bailey.

Bătrânul Sam oftă. Își strânse cureaua și-și trase pălăria veche și soioasă peste nasu-i lung și roșu.

— De ce ne merg așa prost treburile? întrebă el jalnic. Nu mai avem un sfanț. Altădată toate mergeau bine, acum – ioc. Știi ce cred eu? Cred că Riley petrece prea mult timp în pat cu tipesa lui și nu se mai ocupă de afaceri.

Bailey încetini și opri în fața unui *drugstore*¹.

— Tacă-ți fleanca! zise el, coborî și intră într-o cabină telefonică. Formă un număr și, după o lungă așteptare, Riley răspunse.

Bailey auzea hârâitul radioului și pe Anna cântând cât o țineau puterile. Începu să-i spună lui Ri-

¹ *Drugstore* – magazin în care se vând articole de drogherie, cosmetică, discuri, ziare, cărți, precum și mâncăruri, prăjituri și băuturi nealcoolice. (n. t.)

ley ce aflate de la Heinie, dar renunță.

— N-auzi ce-ți spun, nu-i așa? zbieră el. Nu poți închide blestematul ăla de aparat, mama lui?

Riley părea pe jumătate mort. Bailey îl lăsase în pat cu Anna. Se și mira că Riley catadicsise să răspundă la telefon.

— Așteaptă! zise Riley.

Muzica se opri, iar Anna începu să țipe furioasă. Bailey îl auzi pe Riley zbierând și apoi zgomotul unei palme zdravene. Bailey clătină din cap, oftând. Riley și Anna se băteau toată ziua. Îl scoteau din sărite când era și el de față.

Riley se întoarse la telefon.

— Ascultă, Frankie, îl imploră Bailey. Mă prăjesc de viu în nenorocita asta de cabină. Vrei să ascuți? Chiar e important.

Riley începu la rândul lui să se vaite de căldură.

— Știu, știu, mormăi Bailey. Ai de gând să mă ascuți? Putem să punem mâna pe un colier de cincizeci de mii de dolari. Fata lui Blandish va purta colierul astă-seară. O să meargă la *Golden Slipper* cu tipul ei, numai ei doi. Am aflat pontul de la Heinie. Ce zici de asta?

— Cât ai zis?

— Cincizeci de mii. Blandish, milionarul. Ce părere ai?

Deodată Riley păru că revine la viață:

— Ce așteptați acolo? Veniți înapoi! zbieră el agitat. Avem de discutat! Întoarceți-vă!

— Suntem deja în drum spre tine, răspunse Bailey, punând receptorul în furcă.

Se opri să-și aprindă o țigară. Mâna-i tremura nervos. „Riley nu e așa laș cum îl credeam. Dacă izbutim să învârtim ca lumea trebușoara asta, o să avem bani!” își zise el.

Se îndreptă cu pași repezi spre Packard.

Bătrânul Sam îl privi somnoros.

— Deșteptarea, jigodie! Lucrurile se precipită!

2

Bailey pășea cam stingher printre mesele din sala principală a restaurantului *Golden Slipper*. Se bucura că totul era cufundat în semiîntuneric. Deși Anna îi spălase cămașa și-i curățase costumul, știa totuși că arată ca un vagabond și era îngrijorat ca nu cumva cineva să-l găsească și să-l dea afară.

Restaurantul gema de lume și treaba mergea ca pe roate. Personalul restaurantului era prea ocupat ca să-l observe.

Se retrase într-un colț întunecat de unde putea să vadă toată sala și se rezemă de perete.

Îl asurzea zgomotul vocilor care se străduiau să-l depășească pe cel făcut de orchestră. Se uita întruna la ceas. Era douăsprezece fără zece. Își roti privirea prin sală. La intrare, trei sau patru fotografi stăteau cu aparatele de fotografiat pregătite. Presupuse că o așteptau pe Miss Blandish. N-o văzuse niciodată și știa că n-ar fi în stare s-o recunoască, așa că îi pândea pe fotografi.

Era genul lui Riley să facă pe marele șef și să-l trimită pe Bailey în restaurant, în timp ce el, împreună cu Bătrânul Sam, rămăseseră în Packard. Lui îi revenea întotdeauna cea mai scârboasă parte a afacerii.

„Lasă, lasă, după ce vom împărți banii o să răresc banda”, se gândea el.

Se săturase până peste cap de Riley și Anna. Cu banii ce-i va primi pe diamante o să-și cumpere o fermă de păsări. Se trăgea dintr-o familie de fermieri și, dacă n-ar fi dat de bucluc și n-ar fi stat la închisoare trei ani, nu s-ar fi înhăitat niciodată cu Riley.

Gândurile-i fură întrerupte brusc când orchestra se opri și se auzi un zgomotos „La mulți ani!”.

„A venit” își zise Bailey și se ridică în vârful picioarelor ca să privească peste mulțime.

Dansul se întrerupse și toți priveau către intrare. Fotografii se îmbrânceau, luptându-se pentru un loc mai bun.

Sala se luminează puternic îndată ce Miss Blandish își făcu apariția, însoțită de un bărbat frumos, înalt, îmbrăcat în smoching.

Bailey n-avea ochi decât pentru Miss Blandish. I se tăie respirația când o văzu. Sub lumina puternică, părul ei de un roșu-auriu arunca reflexe pe pielea-i albă. Se gândi că nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă. Nu semăna cu nici una din fetele pe care le cunoscuse el. Avea calitățile lor și multe altele pe deasupra. O privea cum salută veselă mulțimea care bătea din picioare și striga în jurul ei. Se holba la ea încordat și se destinse numai când zarva se mai potoli și ea se așeză împreună cu MacGowan la o masă mai îndepărtată.

Fusese atât de impresionat de frumusețea fetei, încât uitase de colier, dar acum, depășind șocul produs de înfățișarea ei, văzu colierul și respirația îi suiera din nou printre dinții încleștați.

Superbul colier de diamante strălucitoare îl făcu să transpire. Privindu-le, își dădu seama dintr-o dată ce tărăboi o să iasă când or să dispară.

„Vor fi cea mai mare pradă. Toți sticleții vor alerga după ele. Poate că am fost nebun că l-am încurajat pe Riley să le fure, se frământa el, ștergându-și mâinile de transpirație. Blandish e milionar și o să întoarcă lumea pe dos. După ce vom pune mâna pe colier, tevatura o să fie cumplită.”

Bailey se uită la masa lui Miss Blandish. Băgă de

seamă că MacGowan era cam aprins la față. Se părea că băuse zdravăn și, la un moment dat, când își umplu paharul, îi atinse brațul ca și când ar fi încercat să-l convingă să nu mai bea. MacGowan îi zâmbi și goli paharul, apoi o luă pe fată pe ringul de dans.

„Tipul se cam matolește, se gândi Bailey. Dacă mai sugere așa, curând n-o să se mai țină pe picioare.”

Mulțimea se dezlănțuise. Toți păreau pe jumătate beți. Bailey rânji:

„Să ai o groază de biștari, își zise el amar, și să te porți ca un porc.”

O văzu pe Miss Blandish îmbrâncită de mulțime. Se îndepărtase brusc de MacGowan și-și făcea loc să ajungă la masă. MacGowan o urma protestând. Se așezară. El începu iar să bea.

La masa de lângă Bailey, o tânără blondă se certa cu partenerul ei, un grăsan în vârstă ce părea să fie beat de-a binelea. Blonda se ridică deodată și, luând din frapieră o sticlă de șampanie, i-o turnă în cap. El, îndobitocit, se holba la ea, în timp ce șampania care i se scurgea de pe părul năclăit îi uda smochingul alb.

Blonda puse sticla la loc în frapieră și se așeză. Îi făcu o bezea. Oamenii de lângă el se întoarseră să-l privească. Câțiva bărbați râdeau. Grăsanul se ridică încet. Roșu la față și furios, aruncă farfuria cu mâncare în obrazul fetei, care începu să țipe îngrozitor. Un tânăr sări și-l izbi cu pumnul. Grăsanul se clătină și se prăbuși peste masa din spatele lui, răsturnând-o cu zgomot de pahare și porțelanuri sparte. Cele două femei aflate la masa aceea săriră în sus țipând.

„Porci!” își zise Bailey.

Se uită la Miss Blandish. Era în picioare, trăgându-l nerăbdătoare de braț pe MacGowan, care se ridică nesigur și o urmă spre ieșire.

Fata căreia i se aruncase mâncarea în față încă zbiera. Se încinse o bătaie între doi bețivani și tânăr. Bătăușii se aflau chiar în calea lui Bailey, împiedicându-l s-o urmărească pe Miss Blandish.

Își croi drum împărțind câțiva pumni, ce-i făcuseră pe cei doi bărbați să se împleticească, apoi se îndreptă iute spre ieșire.

În hol trecu pe lângă MacGowan care, rezemat de perete, o aștepta pe Miss Blandish. Coborî și parcurse în fugă aleea spre Packard-ul care-l aștepta. La volan se afla Bătrânul Sam, iar Riley stătea lângă el.

— Or să iasă într-un minut, zise Bailey, trântindu-se pe banchetă în spatele lui Riley. O să conducă ea. Prietenul ei e beat mort.

— Să pornim, îi spuse Riley Bătrânului Sam. O să ne oprim la ferma pe lângă care am trecut când am venit. Ne luăm după ea imediat ce ne depășește și-i tăiem drumul.

Bătrânul Sam călcă ambreiajul și Packard-ul porni încet. Bailey își aprinse o țigară și-și scoase revolverul din tocul pe care îl purta la subsuoară. Îl puse pe banchetă, alături de el.

— Are colierul? întrebă Riley.

— Da.

Riley era mai înalt și mai slab decât Bailey și cu vreo cinci sau șase ani mai tânăr. N-ar fi arătat rău dacă ochiul drept n-ar fi fost de sticlă, însă așa avea un aer șiret, viclean.

Bătrânul Sam merse cu viteză peste o jumătate de kilometru, apoi, când se zări ferma, încetini, trase mașina pe iarbă și opri motorul.

— Coboară și pândește-o, porunci Riley.

Bailey aruncă țigara, își luă pistolul și coborî din mașină, postându-se la marginea drumului. În depărtare se vedeau luminile restaurantului și se

auzea zgomotul îndepărtat al orchestrei.

Așteptă vreo câteva minute și apoi zări farurile unui automobil care se apropia.

Fugi înapoi la Packard.

— Viņ!

Cum se urcă în mașină, Bătrânul Sam porni motorul. Un Jaguar de două locuri, decapotabil, îi depăși. Miss Blandish conducea cu viteză. MacGowan părea că nu mai e în stare de nimic.

— Hai! comandă Riley. Asta-i o treabă rapidă. Nu-i lăsa să se îndepărteze!

Packard-ul țâșni după Jaguar.

Era o noapte întunecoasă, fără lună. Bătrânul Sam aprinse farurile, care luminau Jaguar-ul. Îl vedeau pe MacGowan, al cărui cap se zgâlțâia din pricina vitezei mașinii.

— El n-o să ne dea bătaie de cap, murmură Bailey. E matol.

Riley mormăi ceva.

După următoarea curbă ajunseră într-o zonă împădurită. La ora aceea, drumul era pustiu.

— Bine! Acum, după ea! zise Riley.

Acul vitezometrului sări de la 105 la 110 km/oră. Packard-ul gonea fără zgomot. Vântul începu să șuieră și copacii se vedeau doar ca niște pete. Distanța dintre cele două mașini rămase însă aceeași.

— Ce păzești? urlă Riley, holbându-se la Bătrânul Sam. Ți-am spus să-i ajungi!

Bătrânul Sam apăsă puternic pe accelerație. Packard-ul mai înaintă vreo câteva sute de metri, dar Jaguar-ul parcă zbura și distanța dintre mașini se mări.

— Are viteză prea mare față de rabla noastră. N-o să-i putem prinde, murmură Bătrânul Sam.

Mașinile goneau acum cu peste 110 km/oră. Jaguar-ul își păstra avansul.

Când apăru o bifurcație a drumului, Bătrânul Sam întrezări brusc un moment favorabil.

— Țineți-vă bine! strigă el, apăsând cu toată forța pe frână și întorcând brusc de volan. Cauciucurile scrâșniră pe asfalt și Packard-ul se răsuci și se îndreptă spre tufișuri. În spate, Bailey fu aruncat de pe locul lui. El simți cum mașina se lasă pe o parte, roțile din stânga ridicându-se în aer și revenind apoi pe șosea. Mașina se zgâlțâi puternic atunci când Bătrânul Sam luă piciorul de pe frână și apăsă accelerația. Trecu vâjâind peste iarbă și porni nebunește pe câmp, apoi țâșni iarăși pe șosea.

Pentru că o luaseră pe scurtătură, se aflau acum în fața Jaguar-ului.

Bailey se întinse pe banchetă înjurând și căutându-și revolverul.

— Bine lucrat, zise Riley, aplecându-se ca să poată privi înapoi.

Bătrânul Sam, observând Jaguar-ul în oglinda retrovizoare, începu să meargă în zig-zag pe șosea, reducând viteza și silind Jaguar-ul să încetinească. Până la urmă, cele două mașini se opriră. Bailey coborî din Packard. Miss Blandish încerca să întoarcă Jaguar-ul. Ajunse lângă ea la țanc. Se aplecă peste portieră, scoase cheile din contact și o amenință cu pistolul:

— Coborâți! zbieră el. Sus mâinile!

Miss Blandish îl privea lung. Din cauza șocului, ochii ei mari păreau și mai mari. MacGowan deschise ochii și se ridică încet.

Riley rămăsese la pândă în Packard. Ieșise pe geam, cu revolverul în mână transpirată. Bătrânul Sam deschise nervos portiera, gata să sară afară.

— Haide! Haide! mârâi Bailey. Ieșiți odată!

Miss Blandish coborî. Nu părea speriată, ci doar surprinsă.

— Ce înseamnă toate astea? bolborosi MacGowan, coborând din automobil, strâmbându-se și ținându-se de cap.

— Ușurel! îi zise Bailey amenințându-l cu revolverul. Țsta-i un jaf!

MacGowan începea să se trezească din beție. Se dădu mai aproape de Miss Blandish.

— Surioară, dă-mi colierul! zise Bailey. Repede!

Miss Blandish își duse mâinile la gât și începu să se retragă. Bailey înjură. Îl cam lăsau nervii. În orice clipă putea să treacă vreo mașină și atunci ar fi dat de bucluc.

— Dă-mi-l sau dai de dracu'! mârâi.

În timp ce fata se îndepărta, Bailey înainta spre ea cu pași mari și repezi și trecu pe lângă MacGowan care, revenindu-și brusc din beție, îl lovi în cap cu putere. Bailey se clătină, își pierdu echilibrul și căzu. Revolverul îi zbură din mână.

Miss Blandish își înăbuși un țipăt. Riley nu se mișcă. Se gândea că Bailey poate să se descurce singur. Nu voia să fie identificat nici de Miss Blandish, nici de MacGowan dacă lucrurile s-ar fi terminat prost. Îi zise Bătrânului Sam să stea cu ochii pe fată.

Bătrânul Sam se apropie tiptil de Miss Blandish. Ea parcă nici nu-l observase. Se uita fix la Bailey, care se ridicase într-un genunchi înjurând și scuturându-și capul. Bătrânul Sam stătea timid lângă ea, dar era oricând gata să o prindă dacă ar fi încercat s-o șteargă. Bailey îl privea pe MacGowan înaintând cam nesigur, încă beat, dar gata de bătaie.

Bailey se ridică să-l înfrunte. Îl apucă pe MacGowan de gât. Nu era o mișcare prea bună și nu putu să oprească pumnul lui MacGowan, care-l lovi în stomac. Bailey gemu și căzu în genunchi.

„Pușlamaua știe bătaie. De ce nu intervine Riley?”

se gândi el.

Înainte de a reuși să se ridice, MacGowan îl izbi în cap și Bailey se rostogoli pe iarbă.

Înjurând, Riley coborî din mașină.

Mâna lui Bailey atinse revolverul. Îl apucă și, când MacGowan se îndreptă spre el, ridică revolverul și apăsă pe trăgaci.

Împușcătura o făcu pe Miss Blandish să țipe și să-și acopere fața.

MacGowan își duse mâna la piept și căzu pe șosea. Cămașa-i albă se păta de sânge.

Bailey se ridică, iar Riley se apropie în fugă.

— Smintitule! Idiotule! îl înjură Riley.

Se aplecă spre MacGowan, apoi privi în sus către Bailey, care venise mai aproape, și se uită din nou în jos la MacGowan. Avea o față îngrozită.

— E mort! Lepădătură! De ce l-ai omorât? O să dăm de dracu'!

Bailey își duse mâna la guler și-și desfăcu nervos nodul cravatei.

— De ce nu m-ai ajutat? bâigui el. Ce puteam să fac? N-a fost vina mea.

— Spune asta la proces, nu mie, mârâi Riley. Era teribil de speriat.

„Asta e crimă, se gândi el. Ne-am ars, dacă pun mâna pe noi...”

Bailey o privi pe Miss Blandish, care se holba la corpul lui MacGowan.

El îi zise lui Riley:

— Trebuie să scăpăm de ea! Știe prea multe.

— Gura! urlă Riley.

O privi pe Miss Blandish și deodată îi veni o idee. Aveau o șansă să facă într-adevăr rost de bani. Tatăl acestei fete era milionar. Ar fi plătit oricât ca ea să se întoarcă acasă teafără.

— Merge cu noi!

Miss Blandish se îndepărtă de Bătrânul Sam. Se răsuca și începu să alerge pe șosea. Înjurând, Riley alergă după ea. Fata îl auzi apropiindu-se și începu să țipe, dar Riley o ajunse, puse mâna pe ea, o smuci de braț și, când se întoarse, o lovi puternic în maxilar. O prinse în timp ce cădea. O ridică și o duse la Packard, aruncând-o pe bancheta din spate.

Bailey se apropie.

— Așteaptă un minut...

Riley se întoarse spre el rânjind. Îl înșfăcă pe Bailey de cămașă:

— Nu te mai amesteca! șuieră el. Ne-ai băgat într-o crimă. Dacă ne prinde poliția, ne-am ars! De acum încolo o să faci numai ce-ți spun eu. Mută cadavrul de pe șosea și ascunde mașina! M-auzi?

Răutatea din vocea lui îl făcu pe Bailey să tresară.

El șovăi, apoi, când Riley îi dădu drumul, se întoarse lângă Bătrânul Sam, care încremenise ca o statuie.

Îl puse pe Bătrânul Sam să-l ajute să care cadavrul lui MacGowan în Jaguar și trase mașina de pe șosea în pădure.

Cei doi bărbați se întoarseră în fugă la Packard.

— Ești nebun dacă răpești fata, zise Bailey, așezându-se lângă Bătrânul Sam. Copoii ne vor căuta. Cât timp crezi c-o să rezistăm?

— Gura! porunci violent Riley. Acum, că l-ai omorât pe tip, nu putem spera să vindem colierul. De unde-ți închipui c-o să luăm bani dacă nu de la Blandish? E milionar și ar plăti oricât pentru fată. E singura noastră șansă. Și-acum, gura!

Se întoarse către Sam:

— Dă-i drumul! O să mergem la Johnny. El o să ne ascundă.

— Ești sigur că știi ce faci? îl întrebă Bătrânul

Sam, pornind mașina.

— Nu mai avem nimic de pierdut din cauza lepădăturii ăsteia! Mama lui! Știu eu ce fac! Să mergem! răspunse Riley.

Mașina prindea viteză și Riley se întoarse spre colțul unde o aruncase pe Miss Blandish. Îi luă colierul de la gât.

— Ai o lanternă? îl întrebă pe Bailey.

Bailey scoase din buzunar o lanternă și o aprinse. Riley cercetă diamantele în razele de lumină.

— Într-adevăr, sunt ceva, spuse el cu o voce plină de admirație. Dar n-o să încercăm să le vindem. Dacă Blandish le vrea înapoi, o să plătească. Așa e mai sigur.

Bailey mișcă lanterna astfel încât lumina căzu pe Miss Blandish. Era încă leșinată. În ciuda vânătăii de pe față, unde o lovise Riley, Bailey își zise că era cea mai frumoasă femeie din câte văzuse vreodată.

— O fetișcană! zise el, gândind cu voce tare. E teafără?

Riley se uită la Miss Blandish. Privirea lui era aspră.

— Fără-ndoială! Apoi, fixându-l pe Bailey, Riley continuă: Și, ca să n-avem vorbe, n-ai să te legi de ea, așa că nu-ți face planuri!

Bailey stinse lanterna. Mașina gonea în noapte.

*

Cam la un kilometru și ceva de La Cygne, Bătrânul Sam zise:

— Avem nevoie de benzină.

— De ce dracu' n-ai umplut rezervorul înainte să începem treaba? răbufni violent Riley.

— De unde era să știu eu că o să mergem la Johnny? se văită Bătrânul Sam.

Bailey aprinse iar lanterna și o privi pe Miss Blandish. Nu-și revenise.

— E-n regulă, spuse el. E o benzinărie drept înainte.

La următoarea cotitură zăriră luminile benzinăriei. Bătrânul Sam opri lângă pompă. Din birou ieși un băiat, frecându-și ochii și căscând. Începu să umple rezervorul. Riley se aplecă, ascunzând-o cu spatele lui pe Miss Blandish. Nu avea motive de îngrijorare. Băiatul era pe jumătate adormit și nu aruncă nici o privire spre mașină.

Pe neașteptate, apărură la cotitură farurile unui automobil. Un Buick mare, negru opri aproape de Packard. Această mașină îi îngrijoră teribil pe cei trei bărbați. Bailey puse repede mâna pe revolver.

În Buick se aflau doi bărbați. Unul dintre ei coborî. Era înalt, masiv, cu o pălărie neagră cu boruri înguste, trasă pe ochi. Aruncă o privire pătrunzătoare către Packard. Observase mișcarea rapidă a lui Bailey și se apropie.

— Ești nervos sau ce se-ntâmplă? întrebă cu o voce groasă, agresivă, privindu-l atent pe Bailey.

Nici unul dintre cei doi bărbați nu se distingeau clar din cauza întunericului.

Riley spuse:

— Șterge-o, nu-i nici o sfârâială!

Vlăjganul privi spre el:

— Țsta pare să fie Frankie, zise el și râse. Am crezut o clipă că e un mare grangur care vrea să „împuște” ceva.

Cei trei bărbați din Packard înlemniră. Priviră Buick-ul. Șoferul aprinse plafoniera mașinii, așa că puteau să-i vadă. Îi amenința cu o mitralieră.

— Tu ești, Eddie? întrebă Riley, simțind cum i se usucă gura.

— Da! mormăi bărbatul înalt. Flynn are o mitralieră, așa că vă sfătuiesc să nu încercați nimic, pentru că veți regreta.

— Nu încercăm nimic, răspunse grăbit Riley. Blestemă ghinionul de a fi dat peste una din bandele lui Grisson: Nu te-am recunoscut!

Eddie scoase o țigară din pachet și scăpără un chibrit. Riley se mișcă repede ca s-o ascundă pe Miss Blandish, dar Eddie o văzuse.

— O pipiță! spuse el, aprinzându-și țigara.

— Noi trebuie s-o ștergem, spuse Riley precipitat. Ne vedem altădată. Sam, dă-i drumul!

Eddie ținea mâna pe portieră.

— Cine e fata, Riley?

— Nici una dintre cele pe care le cunoști tu! E o prietenă de-a mea.

— Așa deci? Pare cam prea liniștită.

— E beată, mormăi Riley, în timp ce transpirația îi șiroia pe față.

— Nu mai spune! Eddie se prefăcu a fi șocat. Pariez că sunt în stare să ghicesc cine a îmbătat-o. Ia să mă uit la ea mai de-a aproape!

Riley ezită. Cu coada ochiului îl văzu pe Flynn ieșind din Buick; mitraliera era îndreptată chiar spre el.

Riley se lăsă pe spate fără nici un chef. Eddie aprinse o lanternă puternică și o îndreptă asupra feței leșinate.

— Foarte drăguță, aprecie el. Ar trebui să-ți fie rușine, Riley, că ai îmbătat o fată atât de faină. Mă-sa știe unde e? Făcu un pas înapoi, suflându-i în față fumul țigării: Unde o duci?

— Acasă, răspunse Riley. Eddie, lasă prostiile! Trebuie să plecăm.

— Sigur, aprobă Eddie, îndepărtându-se puțin. N-aș vrea să fiu în pielea ei când s-o trezi într-o ma-

șină cu trei maimuțe ca voi! Dă-i bătaie!

Bătrânul Sam accelerează și Packard-ul țâșni pe autostradă. Gonea pe șosea cu toată viteza.

Eddie îi urmărește îndelung cu privirea. Își scoase pălăria și se scărpină în cap. Flynn duse mitraliera în mașină și apoi se apropie. Era un bărbat scund, cu o față mică și ascuțită care-l făcea să semene cu un șobolan fioros.

— Ce facem? întrebă Eddie, neștiind ce să creadă. Parcă plutește ceva în aer.

Flynn dădu din umeri:

— Ar trebui să aflăm mai multe despre treaba asta.

— Vrei să spui că tu ar trebui să te interesezi, bombăni Eddie, dar tu n-ai creierul meu. Ce fac fraierii ăia cu o fetișcană ca aia? Cine o fi?

Flynn își aprinse o țigară. Nu-l interesa. Veneau de la Pittsburg și era obosit. Voia să ajungă acasă și să se culce. Eddie continuă:

— Era lovită în falcă. Să nu-mi spui că un rahat ca Riley a răpit-o. Nu cred că are curaj. Mă duc să schimb o vorbă cu Ma.

— Oh! Pentru Dumnezeu! se plânse Flynn. În noaptea asta vreau să dorm puțin, chiar dacă tu nu vrei.

Eddie nu-i dădu nici o atenție. Se apropie de băiat, care îi fixa cu ochii rotunzi, înfricoșat.

— Frățioare, caută-mă pe afară! îi porunci Eddie, așezându-se la birou.

Când băiatul ieși, formă un număr și așteaptă. Puțin după aceea vocea lui Doc bubui în receptor.

— Vă sun de la benzinăria de dinainte de La Cygne, spuse repede și cu voce joasă Eddie. Riley și banda lui tocmai au șters-o. Aveau o fată cu ei — clasa întâi și știi că eu mă pricep! Nu era de teapa lor. Riley a zis că e beată, dar arăta ca și cum fusese

lovită zdravăn în falcă. Bănuiesc că Riley a răpit-o. Vrei să-i spui lui Ma?

Doc răspunse:

— Așteaptă!

După o lungă întârziere, reveni la telefon:

— Ma vrea să știe cum arăta și cum era îmbrăcată.

— E roșcată, mai mult decât drăguță; arată mai bine decât cele mai multe actrițe de cinema. N-am mai văzut așa o frumusețe. Are un nas din acela lung, fin, aristocratic și o frunte înaltă. E într-o rochie de seară albă și cu șal negru, foarte scumpe.

Îl auzea pe Doc transmițându-i lui Ma cele spuse de el și aștepta nerăbdător.

— Ma crede că s-ar putea să fie fata lui Blandish, zise Doc revenind la telefon. Astă-seară a ieșit la restaurantul *Golden Slipper* din Pine Valley și a purtat colierul familiei Blandish. Nu-mi închipui însă că Riley a dat o lovitură așa barosană, nu-i așa?

Eddie gândea rapid :

— Se poate ca Ma să aibă dreptate. M-am gândit eu că pare o figură cunoscută. Am văzut fotografii cu fiica lui Blandish și, dacă-mi amintesc bine, fata asta arăta întocmai. Dacă Riley a pus mâna pe ea și pe diamante, a dat lovitura! Brusc vocea ascuțită și aspră a lui Ma izbucni în receptor:

— Tu ești, Eddie? Chiar acum am trimis băieții într-acolo. Vă întâlniți la intersecția Lone Tree. Dacă Riley a înhățat-o pe fata lui Blandish, o duce la Johnny. N-are unde s-o ascundă decât acolo. Dacă e într-adevăr ea, adu-o aici.

— Cum zici tu, Ma. Și banda lui Riley? întrebă Eddie.

— Chiar trebuie să-ți spun eu tot ce să faci? urlă Ma. Pune-ți bila la treabă și întinde-o!

Telefonul amuți.

Eddie se întoarse în grabă la Buick. Îi dădu băiatului un dolar și apoi se urcă în mașină lângă Flynn.

— S-o ștergem! vorbi el cu o voce tulburată. Ma a trimis băieții înapoi. Crede că Riley a răpit-o pe fata lui Blandish.

Flynn mormăi:

— E nebună! Pe niște tolomaci ca ăștia nu-i țin nervii să salte un pachet, darmit pe fata lui Blandish. Oricum, unde mergem?

— La intersecția Lone Tree, apoi la Johnny.

— Adio somn! zise Flynn sălbatic. Asta înseamnă că am condus peste o sută de blestemați de kilometri. Ieșiră în autostradă. Eddie zise râzând:

— Poți să dormi și altădată. Vreau să mă mai uit o data la tipă! Să mergem!

Flynn apăsă pe accelerație.

— Numai la femeii te gândești.

— La ce altceva ar trebui să mă gândesc? întrebă Eddie. Femeile și banii pun totul în mișcare.

4

Se crăpa de ziuă când Packard-ul urca dealurile abrupte care duceau la ascunzătoarea lui Johnny.

Bătrânul Sam conducea cu atenție. Era obosit, dar nu voia să recunoască. Zilele astea îi fusese mereu teamă că Bailey va încerca să se descotorosească de el, socotindu-l prea bătrân. Bailey și Riley priveau cu atenție în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu-i urmărea nimeni. Amândoi erau nervoși și nu se puteau stăpâni.

Miss Blandish căuta să stea cât mai departe de Riley. N-avea nici cea mai mică idee unde o duceau. De când își revenise din leșin, nici unul dintre cei trei bărbați nu-i adresase vreun cuvânt. Se temea să

întrebe ceva, ca să nu atragă atenția asupra ei. Era sigură că de-acum tatăl ei anunțase deja poliția și o căutau: s-ar putea să fie doar o chestiune de timp până ce va fi găsită – încerca ea să se liniștească, dar ce se va întâmpla totuși cu ea în acest timp? Și gândul ăsta o obseda, umplând-o de groază. Nu-și făcea nici o iluzie în privința bărbaților de lângă ea. Vedea cât de înfricoșați arătau.

„Trebuie să mă feresc de cei doi bărbați mai tineri”, se gândea ea.

În timpul acestei curse, Riley nu s-a gândit decât la amenințarea pe care o reprezenta pentru ei banda Grisson. Era sigur că Eddie îi va povesti lui Ma Grisson despre fată. Ma era cea mai inteligentă și cea mai periculoasă dintre membrii bandei. Putea să parieze că Ma va bănuî cine e fata. Va afla și de diamante. Ce va face? E posibil să trimită banda după ei. Oare va ghici că mergeau la Johnny? Se îndoia. Johnny lucra numai cu borfași mai mici. O bandă mare ca cea a lui Ma Grisson n-avea legături cu o „podoabă” ca Johnny.

„E cazul să acționăm rapid, își zise el. Îndată ce vom ascunde fata, trebuie să luăm legătura cu Blandish. Cu cât mai iute vom pune laba pe bani și fata se va înapoia la Blandish, cu atât vom fi mai în siguranță.”

Bătrânul Sam o luă brusc spre un drum îngust și murdar care ducea direct spre bârlogul lui Johnny. Reduse viteza și, după un kilometru și ceva, ajunseră la cabana lui Johnny, o clădire din lemn cu două etaje, ascunsă de copaci. La ea ducea o cărare plină de gropi, ce tăia drept printre tufișuri.

Bătrânul Sam opri și Bailey coborî.

— Vezi dacă e acasă, zise Riley, rămânând pe loc. Își pipăi revolverul, privind neliniștit tufișurile.

Bailey se apropie de cabană și bătu la ușă.

— Hei, Johnny! strigă el.

După un timp, Johnny deschise ușa. Îi privea bănuitor — Johnny trecuse de șaptezeci de ani. Era un bătrân înalt și slab, cu fața abrutizată de băutură și cu niște ochi spălăciți, apoși. Într-un timp, cu ani în urmă, fusese unul dintre oamenii în care aveau cea mai mare încredere din banda lor, dar băutura îl dăduse gata.

Johnny îl privi pe Bailey și apoi se uită la mașină. O zări pe Miss Blandish.

— Ce e? întrebă el. Sunteți la ananghie, băieți? Ești tu, Bailey, nu-i așa?

Bailey încercă să intre în cabană, dar Johnny rămase pe loc.

— Johnny, vrem să rămânem aici câteva zile, zise Bailey. Dă-ne drumul înăuntru!

— Cine-i fata? întrebă Johnny fără să se miște.

Riley o împinse pe Miss Blandish afară din mașină și se apropie, urmat de Bătrânul Sam.

— Hai, nu sta așa! Lasă-ne să intrăm. O să-ți dăm o groază de bani dacă ne ajuți. Haide, nu ne mai ține afară! spuse Riley.

Johnny se îndepărtă din cadrul ușii și Riley o îmbrânci pe Miss Blandish în cabana care avea o cameră mare la parter de unde, pe o scară, se ajungea la etaj, unde era un fel de balcon de lemn; de aici se intra în alte două camere. Încăperea era groaznic de murdară. Mobilierul consta dintr-o masă și patru lăzi care serveau drept scaune, o mașină veche de gătit, un felinar atârnat de perete, un radio pe un raft și mai nimic altceva.

Bătrânul Sam intră ultimul. Închise ușa și se sprijini de ea.

Miss Blandish alergă la Johnny și îl apucă de braț.

— Te rog, ajută-mă! se rugă ea gâfâind. Mirosul

de băutură și de sudoare stătută care venea dinspre el îi făcea rău. Oamenii ăștia m-au răpit. Tatăl meu...

Riley o smuci, îndepărtând-o.

— Gura! mârâi ei. Încă un cuvânt și dai de dracu'!

Johnny se uită neliniștit la Riley:

— Nu vreau să fiu amestecat într-o răpire, protestă el slab.

— Te rog telefonează-i tatălui meu, începu să-l roage Miss Blandish, însă Riley se apropie de ea și o izbi peste față.

Amețită, fata se trase înapoi, țipând înfricoșată.

— Te-am prevenit, nu? strigă el. Gura!

Ea își acoperi obraji cu palmele, iar ochii îi scăpărau:

— Bestie! Cum îndrăznești să mă atingi?

— O să fac mai mult decât să te ating dacă nu-ți ții gura, mârâi Riley. Stai jos și taci, că altfel de pocnesc iar!

Bătrânul Sam se apropie. Părea îngrijorat. Ridică una din lăzi și o puse lângă Miss Blandish.

— Nu te necăji, domnișoară. Nu trebuie să-l scoți din sărite.

Miss Blandish mai curând se prăbuși decât se așează pe ladă. Își ascunse fața în mâini.

— Cine e fata? întrebă Johnny.

— Fata lui Blandish, răspunse Riley. Valorează un milion de dolari, Johnny. Îi vom împărți cinstit între noi. Nu vom sta aici mai mult de trei-patru zile.

Johnny se uită chiorâș la el.

— Blandish e destul de bogat, nu?

— E milionar. Ce zici, Johnny?

— Bine... Johnny își scărpină scăfârlia jechoasă. De acord, dar nu mai mult de patru zile.

— Unde am putea s-o ducem? întrebă Riley. Ai o cameră pentru ea?

Johnny arată spre una din ușile care dădeau înspre balcon:

— Acolo sus.

Riley se întoarse spre Miss Blandish:

— Mișcă-te!

— Fă ce-ți spune, domnișoară, o sfătui Bătrânul Sam. N-ai nevoie și de alte probleme.

Fata se ridică și urcă scările. Riley o urmă. Lângă balustrada balconului, fata se opri și privi în jos la cei trei bărbați care o fixau cu privirea. Cu un aer indiferent, Johnny se îndreptă spre un raft de lângă ușa de la intrare, pe care se aflau niște arme. Erau acolo două automate. Riley deschise ușa camerei pe care i-o arătase Johnny, izbind-o cu piciorul.

— Treci înăuntru!

Fata intră în camera mică și întunecată. Riley o urmă. Aprinse o lampă de gaz atârnată de tavan și privi în jur. Acolo se afla un pat cu o saltea murdară, dar fără așternut. O cană plină cu apă, ce avea deasupra o pojghiță de praf, zăcea pe podea. Un lighean de tablă stătea sprijinit de o ladă. Ferestrele erau acoperite cu scânduri. În încăpere plutea un miros de mucegai.

— Asta o să fie ceva diferit pentru tine, rânji Riley. O să-ți mai scurteze din nas. Stai aici și nu fă scandal dacă vrei să nu vin să-ți ard vreo câteva.

Miss Blandish urmărea un păianjen mare, care se târa pe perete. Ochii îi erau plini de spaimă.

— Ți-e frică, nu? întrebă Riley. Se apropie și luă în mână păianjenul de pe perete. Picioarele scurte și păroase ale insectei se agitau înnebunite. Vrei să-i dau drumul pe rochia ta mișto?

Miss Blandish se trase înapoi, tremurând de groază.

— Fii cuminte și totul va fi bine, spuse Riley rân-

jind. Dacă nu, o să-ți pară rău! În timp ce vorbea, strivi păianjenul între degetul cel mare și arătător. Dacă nu ești cuminte, pățești la fel! Și-acum, ține-ți pliscul!

Îeși, trântind ușa după el.

Bailey și Bătrânul Sam stăteau pe lăzi și fumau. Riley coborî scările.

— Ai ceva de haleală, Johnny? întrebă el, apoi înlemni.

Johnny ținea în mână un automat, amenințându-i pe cei trei bărbați. Riley duse mâna spre revolver, însă îl opri o sclipire ivită în ochii apoși ai lui Johnny.

— Riley, nu încerca nimic. Te fac bucăți!

— Ce-ți veni? șuieră Riley printre buzele înțepenite.

— Nu-mi place afacerea asta. Stai jos! Vreau să-ți vorbesc.

Riley se așeză lângă Bailey.

— Am auzit totul la radio cu o jumătate de oră înainte de sosirea voastră. Cine l-a omorât pe tip?

— El, spuse Riley arătându-l cu degetul pe Bailey. Păduchele ăsta s-a pierdut cu firea.

— Pe toți dracii, a trebuit s-o fac, urlă Bailey. Eu l-am ucis! Șobolanul ăsta m-a lăsat singur.

— Gura! spuse Riley violent. Ce importanță mai are? Individul e mort și noi avem pe cap o crimă, însă mai avem și fata. Dacă o să putem smulge bani de la babacul ei, n-avem motiv de îngrijorare.

Johnny clătină din cap. După o scurtă șovăială, îndreptă automatul spre podea.

— Băieți, vă cunosc de când erați copii. Nicio dată n-am crezut c-o să ajungeți ucigași. Nu-mi place asta. Crimă și răpire. Copoii se vor ține după voi. O să dați de dracu'! O să fiți dați în urmărire generală. Asta nu-i de voi.

— Partea ta din pradă va fi de două sute cincizeci de mii, vorbi Riley liniștit. E o sumă barosană, Johnny.

— Gândește-te ce de băutură ai să poți să-ți cumperi cu tot bănetul ăsta. O să înoți în whisky, adăugă brutal Bailey.

Johnny clipi din ochi cu îndoială:

— Nu cred eu că-i vorba de atâția bani.

— Două sute cincizeci de mii, Johnny, și toți vor fi numai ai tăi.

Încet, Johnny puse automatul înapoi în raft. Cei trei bărbați răsuflară ușurați. Îl urmăriră cum strânge niște câni de tablă și pune mâna pe o oală de pământ.

— Ei, băieți, beți o înghițitură?

— Ce e? întrebă neîncrezător Riley. Ceva făcut de tine?

— E ceva bun, chiar foarte bun.

Johnny turnă în câni băutura pe bază de cidru de mere și le dădu la fiecare.

Băură cu prudență. Lui Bailey i se făcu greață, dar Riley și Bătrânul Sam reușiră să bea o dușcă din băutura ce le ardea gâtul.

— Nu ai ceva de haleală, Johnny? întrebă Bătrânul Sam, ștergându-și gura cu mâneca. Mor de foame!

— Ia-ți singur, răspunse Johnny. E o oală pe plită.

În timp ce Bătrânul Sam se îndrepta spre plită, Bailey îi spuse lui Riley:

— Ai făcut rău c-ai răpit fata. Ar fi trebuit să scăpăm de ea. Eddie o să-i spună lui Ma Grisson și ea o să-l trimită pe Slim după noi.

— Gura! urlă furios Riley.

Johnny încremeni.

— Ce-i asta? Slim? El nu are nici o treabă, nu-i așa? întrebă el.

— Bailey vorbește prostii, răspunse Riley.

— Da? Bailey se uită la Johnny. Pe drum ne-am întâlnit cu Eddie Schultz. A văzut fata. O să-i spună lui Ma Grisson.

— Dacă Slim intră în combinația asta, eu nu mai vreau să mă amestec, spuse Johnny, îndreptându-se către locul unde erau automatele.

Riley scoase revolverul lui de calibru 38.

— Șterge-o de-acolo! Nu mi-e frică de Slim Grisson! N-o să ne deranjeze!

— Slim e rău! exclamă nesigur Johnny. Măi băieți, vă cunosc pe toți. Știu că aveți și o latură bună. Însă Slim Grisson nu are așa ceva. E dezgustător, e rău până-n măduva oaselor.

Riley scuipă pe sobă.

— N-are nimic în cap, zise el. Nu e decât un idiot.

— Se poate, dar e un ucigaș. Omoară cu cuțitul. Nu-mi plac tipii care folosesc cuțitul.

— Lăsați-o baltă! zise Riley. Să mâncăm!

Bătrânul Sam puse tocana în farfuriile de tablă.

— Porcăria asta miroase ca blestematele alea de pisici, mormăi el. Puse puțină mâncare pe o farfurie. Am s-o duc sus fetei. Poate vrea să mănânce.

— Nu-i pe gustul ei ales, mormăi el rânjind.

— E mai bine decât nimic, răspunse Bătrânul Sam.

Luă farfuria, urcă scările și intră în cămăruța slab luminată.

Miss Blandish stătea pe marginea patului și plângea. Când Bătrânul Sam intră, ridică privirea.

— Hai, înghite asta, spuse el stingherit. O să te simți mai bine dacă o să mănânci.

Mirosul stricat al tocanii îi făcu greață.

— Nu... mulțumesc. Nu pot...

— Pute oleacă, zise Bătrânul Sam, scuzându-se, dar ar trebui să mănânci. Puse farfuria jos. Se uită la

salteaua murdară și clătină din cap: Pun rămașag că nu-i ca aceea cu care ești obișnuită dumneata. Să văd dacă nu pot găsi o pătură sau altceva.

— Mulțumesc, ești amabil. Ea ezită, apoi, coborând vocea, continuă. Nu vrei să mă ajuți? Dacă o să-i telefonezi tatălui meu și o să-i spui unde sunt, o să fii răsplătit. Te rog, ajută-mă!

— Nu pot, domnișoară, răspunse Bătrânul Sam, întorcându-se spre ușă. Sunt prea bătrân pentru buclucuri. Cei doi tipi de jos sunt niște oameni josnici. Nu pot face nimic pentru dumneata.

Ieși, închizând ușa după el.

Riley și Bailey mâncau și Bătrânul Sam făcu la fel. Când terminară, Riley se ridică.

— E cea mai rea mâncare pe care am pus în gură vreodată. Se uită la ceas: era nouă și cinci. Mai bine o sun pe Anna. O să se întrebe ce mi s-a întâmplat.

— Îți place să te amăgești, spuse Bailey. Tu și Anna ta. Crezi că o interesează unde ești?

Se ridică și se apropie de fereastră.

Riley dădu operatoarei numărul Annei. După o oarecare întârziere, se auzi glasul ei.

— Bună, scumpo. Aici e Frankie.

— Frankie! Vocea Annei era stridentă. Cei trei bărbați o auzeau. Unde ești, șobolan împuțit? Ce-ți închipui că ai rezolvat dacă m-ai părăsit? Crezi că mi-a făcut plăcere să dorm singură noaptea trecută? Unde ești? Ce faci? Dacă te culci cu alta, te omor!

Riley rânji. Se simțea bine să audă iar vocea Annei.

— Nu te necăji, puișor. Am avut de terminat o afacere - cea mai barosană din viața mea - și asta o să ne aducă parale. De acum încolo ai să porți haină de nurcă, scumpo. Am să-ți dau atâta bănet, încât ai s-o faci pe madam Hutton să arate pe lângă tine ca o

cerșetoare. Acum ascultă, sunt la Johnny – în partea cealaltă a intersecției Lone Tree.

— Riley! Bailey nu mai avea glas din cauza spaimii. Au venit! Două mașini – e banda lui Grisson!

Riley trânti receptorul în furcă și se repezi la fereastră.

Două automobile opriseră lângă Packard. Din ele se năpustiră mai mulți bărbați, îndreptându-se spre cabană. Riley recunoscuse silueta înaltă, masivă a lui Eddie Schultz.

Riley se plimba agitat prin cameră.

— Urcă și stai cu ea, îi ordonă lui Johnny. Vezi să nu scoată nici un sunet! O să încercăm să le tragem pe sfoară pe păsărelele astea. Urcă!

Îl împinse pe Johnny în sus pe scări și intrară amândoi în camera în care era Miss Blandish. Zăcea pe pat și, când deschiseră ușa, se ridică.

— Afară e un tip care-ți va face mult rău, spuse Riley; de frică, fața îi șiroia de transpirație. Dacă știi ce e bine pentru tine, stai liniștită. O să încerc să-l păcălesc, dar dacă îi trece prin cap că ești aici sus, poți să-ți faci ultima rugăciune, nu mai ai nici o scăpare.

Nu atât vorbele, cât mai ales fața palidă și teroarea care i se oglindea în ochi o făcură să-i treacă un fior rece prin inimă.

5

De pe balcon, Riley se uită la grupul de bărbați care, cu fețele îndreptate către el, îl priveau și ei. Eddie stătea cu amândouă mâinile înfundate în buzunare, cu pălăria neagră trasă pe ochi. Flynn se afla în stânga grupului; nu i se vedeau mâinile, iar ochii priveau reci și scormonitori. Woppy și Doc Williams rămăseseră lângă ușă, fumând amândoi.

Însă Slim Grisson fu acela care îi reținu atenția

lui Riley. Slim ședea pe marginea mesei. Își fixa absent vârfurile pantofilor murdari. Era înalt, subțire și cu o față ca o plăcintă. Gura lui băloasă, pe jumătate deschisă, ochii goi, sticloși îl făceau să arate ca un retardat; însă ceva nemilos, inuman răzbătea de sub această mască. Viața lui Slim Grisson era cea a unui ucigaș patologic. La școală fusese totdeauna lenș, refuzând să facă cel mai mic efort pentru a învăța. Începuse să vrea bani de timpuriu. Era sadic și de câteva ori fusese prins torturând animale. La 18 ani avea deja înclinații de ucigaș. De fapt, era un degenerat. Câteodată se arăta mai vioi, încât părea normal, dar de cele mai multe ori se comporta ca un cretin.

Ma Grisson, mama lui, refuzase la început să creadă că nu era un om normal. Îi găsise o slujbă la o sală de jocuri: să spele vase. Aici se înhăitase cu o bandă de contrabandiști de alcool. I-a văzut cum mânuiău pistoale și teancuri de dolari. A pus mâna pe pistol. A urmat aproape firesc prima crimă. A șters putina și vreo doi ani maică-sa nu a mai știut nimic de el. Apoi s-a întors. Se lăuda cu oamenii pe care-i omorâse cât timp locuise singur. Ma Grisson era hotărâtă să-l facă șeful unei bande. Începu să se ocupe de educația lui. Înainte de a-i da o treabă, îl dăscălea, revenind îndelung asupra fiecărui detaliu, așa cum înveți o maimuță să facă acrobații. În momentul în care băga la cap ce voia ea, nu mai uita niciodată. Ma a format o bandă, adunând câțiva indivizi aflați la ananghie. Așa era Flynn, care tocmai ieșise din pușcărie după patru ani, fiindcă jefuise o bancă; Eddie Schultz, care făcuse parte din garda personală a unuia dintre șefii Departamentului de criminalistică. Mai era Woppy, un expert în seifuri, și Doc Williams, medic, un bătrân care fusese privat de drepturi și era bucuros să aibă din nou o slujbă. Îl

pusesese pe fiu-su mai mare peste acești tipi. L-au acceptat ca șef, dar în spatele lui se afla influența lui Ma. Fără ea, Slim ar fi fost un neajutorat.

Riley era îngrozit de această creatură infectă.

Ca semn că se predă, se ținea cu mâinile de reverele balonzaidului. Stătea nemișcat, privind la oamenii de la parter.

— Salut, Frankie! Pariez că ești surprins că mă vezi iar, spuse Eddie.

Riley coborî încet scările. Privirea lui nu se dezlipsea de grupul care-l aștepta.

— Bună, zise el cu o voce gătită. Hm, nu credeam să te văd atât de curând.

Stătea lângă Bailey, care nu se uita la el.

— Unde-i păpușica cu care erai? întrebă Eddie.

Riley făcu un efort disperat să rămână calm.

Dacă voiau să iasă teferi din încurcătura asta, trebuia să-i ducă de nas pe indivizii ăștia și s-o facă într-un mod convingător.

— Să nu-mi spui c-ai făcut tot acest drum numai ca s-o vezi iar, nu? zise el, încercând să vorbească liniștit. Doar nu te-ai gândit că o s-o întâlnești, nu? N-ar fi așa bine pentru tine, fiindcă noi, obosiți de tovărășia ei, am părăsit-o.

Eddie aruncă chiștocul de țigară pe podea și-l strivi cu piciorul.

— Zău? Nu mai spune! Aș fi vrut s-o mai privesc o dată. Cine era, Frankie?

— O, doar o pupăză! Nu era una dintre cele pe care le cunoști tu, răspunse Riley.

Își dădu seama că toți cei din banda lui Grisson, în afară de Slim, îl fixau cu priviri reci, întunecate. Avu sentimentul copleșitor că ei știau că minte. Singurul care nu-i acorda nici o atenție era Slim.

— Nu cumva ți s-a întâmplat s-o iei de la res-

taurantul *Golden Slipper*? întrebă Eddie.

Riley simți brusc o durere și un gol în stomac.

— Pramatia aia mică? Localul ăla nu e de nasul ei. Am cules-o de la barul lui Izzy. Se făcuse turtă, așa că am luat-o să ne distrăm puțin cu ea. Riley zâmbi forțat, mai mult ca o grimasă. Dar n-a vrut să se distreze cu noi, așa că am lăsat-o să se ducă acasă.

Eddie râse. Se distra.

— Zău? Frankie, ai putea să scrii scenarii de film. Ai, fără îndoială, multă imaginație.

Slim ridică capul foarte încet. Îl privi fix pe Riley, care tresări.

— Unde e Johnny? întrebă Slim.

— Sus, răspunse Riley, simțind cum i se scurge sudoarea pe spate.

Slim întoarse încet capul și se uită la Eddie. Toate mișcările lui erau calculate.

— Adu-l, spuse el.

Ușa de sus se deschise și Johnny apăru în balcon. Se aplecă peste balustradă. Bărbații de jos îl priveau fix. Johnny nu-și făcuse dușmani, pentru că nu lua partea nimănui. Era neutru. Riley îl imploră să tacă printr-o privire lungă, plină de înțeles, dar Johnny nici nu se uita la el. Îl privea numai pe Slim.

Slim își freca nasul ascuțit.

— Salut, Johnny!

— Salut, Slim! răspunse Johnny, punându-și mâinile la vedere pe balustradă.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme, nu-i așa? zise Slim cu un rânjat afectat.

Mâinile i se mișcau tot timpul în sus și în jos pe coapse; pipăiau din când în când cravata; îndreptau haina jerpelită. Erau niște mâini osoase, fără astâmpăr, înspăimântătoare.

— Johnny, am un cuțit nou.

Johnny își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Strașnic, zise el și se uită stânjenit la Eddie.

Slim făcu o mișcare. Fusesse atât de rapid, încât Johnny nu-l putuse urmări. În mâna lui apăru imediat un cuțit cu o lamă subțire de oțel, lung de vreo 15 centimetri, cu un mâner negru.

— Uită-te la el, Johnny, zise Slim, întorcându-l pe toate părțile.

— Ești un băiat norocos că ai un cuțit ca ăsta, spuse Johnny, încremenit de frică.

Slim aprobă:

— Da, știu. Privește cum lucește. Cuțitul proiecta lumina soarelui, care trecea prin geamul murdar, în tavan, făcând niște pete albe care dansau. Și e ascuțit, Johnny!

Doc Williams, care stătea în picioare, puțin în spatele lui Eddie, mușcând nervos dintr-o țigară, păși înainte.

— Slim, las-o mai moale, vorbi el cu o voce joasă, încercând să-l calmeze.

Simțise apropierea pericolului.

— Gura! mârâi Slim spre el, și fața lui buhăită se umplu de răutate.

Își ridică ochii spre Johnny, care stătea nemișcat.

— Johnny, vino aici!

— Ce dorești? întrebă răgușit Johnny, fără să se miște.

Slim începu să scrijelească masa cu cuțitul.

— Vino jos! porunci el, ridicând ușor vocea.

Doc îi făcu semn lui Eddie, care spuse:

— Slim, lasă-l în pace! Johnny e băiat de-al nostru, e băiat bun.

Slim se uită la Riley.

— Însă el nu este un băiat așa bun, nu-i așa?

Lui Riley se înmuieară genunchii. Sudoarea îi lucea pe față.

— Lasă-l în pace, spuse brutal Eddie. Pune cuțitul ăla deoparte. Vreau să-i spun ceva lui Johnny.

Eddie era singurul din bandă în stare să-l manipuleze pe Slim când era în toane rele, însă și el era destul de deștept încât să-și dea seama că acum se juca cu focul. Într-o zi n-o să mai poată s-o scoată la capăt cu el.

Slim se strâmbă, apoi cuțitul dispăru. Se uită pieziș la Eddie și începu să se scobească în nas.

— Johnny, ne interesează prietena lui Riley. Ai văzut-o? întrebă Eddie.

Johnny își umezi buzele uscate. Ar fi vrut să bea ceva. Ar fi vrut ca toți oamenii ăștia să plece din casa lui.

— Nu știu dacă e sau nu prietena lui, dar se află aici, răspunse el.

Nimeni nu se mișcă. Lui Riley i se tăie respirația, iar Bailey se făcu verde la față.

— Johnny, vrem s-o vedem, continuă Eddie.

Johnny se întoarse și deschise ușa. O chemă pe fată și apoi se îndepărtă. Miss Blandish ieși în balcon. Bărbații priviră în sus spre ea. Când fata îi văzu, se trase înapoi și se lipi de perete.

În mâinile lui Woppy, Eddie și Flynn apărură deodată revolvere.

— Luați-le armele! lătră Slim, fixând-o cu privirea pe Miss Blandish.

— Du-te, Doc, spuse Eddie. Noi te acoperim.

Mișcându-se cu mare grijă, Doc se apropie de Bailey și-i smulse repede pistolul din tocul care-i atârna sub braț. Bailey stătea nemișcat, umezindu-și buzele. Apoi Doc îi luă revolverul lui Riley. Când era cu spatele, Bătrânul Sam scoase brusc revolve-

rul. Mișcarea fusese surprinzător de rapidă. Woppy îl împușcă în cap, cu o bubuitură puternică. Doc simți glonte vâjâindu-i pe lângă obraz. Surprins, făcu câțiva pași în spate, mormăind, în timp ce Bătrânul Sam se prăbuși la podea.

Riley și Bailey se albiră la față. Li se opri respirația. Slim se uită la ei și apoi la cadavrul Bătrânului Sam. Avea o expresie de lup înfometat. Johnny o împinse pe Miss Blandish, care hohotea isteric, înapoi în dormitor.

— Scoateți-l de aici, spuse Slim.

Doc și Woppy cărară afară din cabană cadavrul Bătrânului Sam și se întoarseră repede. Eddie se apropie de Riley și-i apăsă cu pistolul în piept.

— Bine, fraiere, vorbi el, apăsând pe fiecare cuvânt, jocul s-a terminat. Ești la strâmtoare! Scuipă tot ce știi! Cine e fata?

— Nu știu, răspunse Riley, respirând greu și tremurând din tot corpul.

— Dacă tu nu știi, eu știu, continuă Eddie. Îl apucă pe Riley de cămașă și cu mâna stângă îl scutură ușor. E fata lui Blandish. Ați răpit-o ca să puneți laba pe diamante. Eram pe urmele voastre, fraierilor! Acum, diamantele sunt la tine!

Băgă mâna în buzunarul hainei lui Riley și scoase colierul.

Urmă o lungă tăcere, timp în care toți se uitau la colier. Apoi Eddie îi spuse lui Riley:

— Îmi pare rău pentru tine, prostule, spuse el, ca și când i-ar fi părut într-adevăr rău. Nu te văd bine.

Se apropie de Slim și-i dădu colierul.

Slim privi colierul în lumina soarelui. Era fermecat.

— Privește, Doc. Nu sunt frumoase? Uită-te cum strălucesc. Sunt ca niște stele pe un cer negru.

— Valorează o avere, zise Doc, uitându-se la colier.

Privirea lui Slim se îndreptă spre ușa dormitorului de la etaj.

— Eddie, adu-o jos. Vreau să-i vorbesc.

Eddie se uită la Doc care clătină din cap.

— Ce facem cu gorilele astea, Slim? întrebă Eddie. Trebuie să ne întoarcem la Ma. Ne așteaptă.

Slim privea colierul.

— Adu-o aici, Eddie! repetă el.

Eddie ridică din umeri. Urcă scările. Johnny nu-i întâlnește privirea atunci când trecu pe lângă el în dormitor. Miss Blandish stătea lipită de perete. Tremura foarte tare. Când Eddie intră în cameră, își duse mâna la gură, căutând disperată o scăpare.

Lui Eddie îi părea rău pentru ea. Se gândea că și așa, chiar îngrozită, tot era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

— Nu trebuie să te temi de mine, Slim vrea să te vadă. Acum ascultă, fetișo, Slim nu e numai dezgustător, dar nu e nici în toate mințile. Dacă faci exact ce-ți spune, n-o să te atingă. Nu-l enerva. E periculos ca un șarpe, așa că ai grijă. Hai, te așteaptă!

Miss Blandish se ghemui. Ochii i se întunecară de spaimă.

— Nu mă duce jos. Nu mai suport. Te rog, lasă-mă aici.

Eddie o luă ușor de braț.

— Am să fiu cu tine. Trebuie să vii. O să fie bine. Dacă o să încerce ceva, o să-l opresc. Acum, vino, fetișo!

O conduse pe scări.

Slim o privea în timp ce se apropia.

— Parcă e dintr-o revistă, nu-i așa? murmură către Doc. Uită-te la părul ei frumos!

Doc era îngrijorat. Nu-l mai văzuse niciodată pe Slim în starea asta. De obicei ura femeile.

Eddie o aduse pe Miss Blandish în fața lui Slim. Se retrase, stând la pândă. Toți așteptau să vadă ce se va întâmpla.

Miss Blandish se uită cu groază la Slim, care-i zâmbea, ținând capul într-o parte, cu ochii lui galbeni scânteind.

— Eu sunt Grisson. Poți să-mi zici Slim. Își frecă nasul cu degetul mare. Astea sunt ale tale, nu? întreabă el arătând colierul.

Miss Blandish făcu semn că da. Creatura asta din fața ei era atât de respingătoare și de înspăimântătoare, încât simțea o dorință nebună să urle și s-o țină numai într-un urlet.

Slim mângâia pietrele.

— Sunt frumoase ca și tine.

I le întinse. Văzând această mișcare, Miss Blandish se trase înapoi, tremurând.

— Nu vreau să te necăjesc, spuse Slim, clătind capul. Îmi placi. Ia-le! Colierul îți aparține. Puneți-l. Vreau să văd cum îți stă cu el.

Eddie interveni:

— Ascultă, Slim, încetează. Colierul e al nostru, al tuturor.

Slim chicoti. Îi făcu cu ochiul lui Miss Blandish.

— L-ai auzit? N-are curaj să îl ia de la mine. Se teme de mine, toți se tem de mine. Întinse colierul. Pune-l! Vreau să te văd cu el la gât.

Încet, ca în transă, fata luă colierul, dar atingând diamantele se simți parcă străbătută de curent electric. Aruncă colierul țipând și fugi orbește pe scări, unde era Johnny.

— Ia-mă de aici! urlă frenetic. Nu mai pot îndura! Nu-l lăsa să se apropie de mine!

Slim tresări; înțepeni și apoi scoase cuțitul. Brusc, dintr-un cretin bolnav se transformă într-un ucigaș vicios. Aplecat de mijloc, se întoarse spre ceilalți.

— Ce dracu' așteptați? gemu el. Luați-i de aici! Repede! Afară cu ei! Afară!

Woppy și Flynn se apropiară de Riley și Bailey. Îi îmbrânciră afară din cabană în luminiș.

Slim se întoarse spre Doc.

— Legați-i de un copac!

Palid la față, Doc luă niște funii care zăceau într-un colț într-o grămadă de gunoi. Îi urmă pe Woppy și Flynn.

Slim se uită la Eddie. Ochii lui galbeni păreau că ard.

— Păzește-o! N-o lăsa să fugă!

Înșfăcă colierul, îi dădu drumul în buzunar și ieși afară în căldură. Tremura de enervare. Dorința de a ucide pusesse stăpânire pe el.

Îi auzea pe Riley urlând isteric. Îi vedea fața lividă și gura schimonosită de frică.

Bailey mergea în tăcere. Era palid, dar în ochii lui mocneau scânteieri periculoase.

Grupul de bărbați ajunse pe un teren mic, defrișat, între tufișuri și, dându-și seama că e un loc bun pentru execuție, se opriră.

Slim arătă spre copacii care i se păreau mai potriviți:

— Legați-i acolo!

În timp ce Flynn îl ținea pe Bailey imobilizat, Woppy îl lega pe Riley de copac cu frânghia pe care i-o azvârlise Doc. Riley nu făcea nici o încercare să se salveze. Stătea în fața copacului tremurând de spaimă și fără nici o speranță. Woppy se întoarse spre Bailey:

— Du-te la pomul ăla, ordonă el brutal.

Bailey se îndreptă fără grabă spre copac și își

rezemă spatele de el. Când Woppy se apropie, îl lovi pe neașteptate cu piciorul. Lovitura îl izbi pe Woppy în stomac și Bailey se refugie de partea cealaltă a copacului, punând trunchiul subțire între el și revolverul lui Flynn.

Slim se enervă la culme:

— Nu-l împușca! urlă el. Îl vreau viu!

Woppy zăcea pe iarbă, încercând să respire. Nimanui nu-i păsa de el. Doc se retrăsese în spatele unor tufișuri, alb la față și arătând ca un om grav bolnav. Voia să se țină deoparte.

Flynn începu să se strecoare încet spre copac, în timp ce Slim stătea nemișcat. Cuțitul fin și ascuțit îi strălucea în mână.

Bailey se uită în jur, căutând o posibilitate de scăpare. În spatele lui, arbuștii formau un zid gros; în fața lui, Flynn se apropia prudent, iar în stânga stătea Slim cu cuțitul în mână. Putea să scape numai dacă fugea la dreapta. Făcu brusc o săritură, dar Flynn era mai aproape decât crezuse. Încercă să-l lovească, însă Flynn se lăsă pe vine. Pumnul lui trecu peste capul acestuia și Bailey se întinse cât era de lung. Flynn se aruncă peste el.

Timp de un minut se încleștară. Apoi Bailey, care era mult mai puternic, se desprinse. Îl lovi pe Flynn în maxilar și Flynn căzu jos leșinat.

Bailey sări într-o parte.

Slim nu se mișca. Stătea acolo, cu trupul slăbănog încovoiat, cu gura băloasă, pe jumătate deschisă, și cuțitul atârându-i între degete. Woppy nu mai avea nici o reacție. Bailey se răzgândi brusc. În fața lui se afla numai Slim. Doc nu conta. Dacă putea să-i vină de hac lui Slim, atunci el și Riley l-ar lua pe Eddie prin surprindere. Merita să încerce. Se îndreptă spre Slim, care-l aștepta cu ochii galbeni scânteind.

Brusc, Bailey îl văzu pe Slim rânjind. Masca lui de idiot căzuse și apăruse ucigașul. Bailey știa că urma să moară. Niciodată nu fusese atât de înfricoșat. Stătea încremenit, ca un animal înainte de tăiere.

Cuțitul zbură prin aer și îl înjunghie. Lama i se înfipse în gât.

Slim se aplecă peste el privindu-l cum își dă suflul și simțea alergându-i prin vene acea ciudată senzație de plăcere pe care o avea întotdeauna când omora pe cineva.

Woppy, palid, se ridică. Începu să înjure încet. Flynn, întins încă pe spate, se mișcă cu greutate. Pe obraz îi apăruse o vânătaie. Doc își întoarse privirea. Nu era la fel de dur ca ceilalți.

Slim îl privi pe Riley, care închisese ochii. Din spre el venea un geamăt morbid, de om terminat. Slim își curăță cuțitul pe nisip. Apoi se îndreptă de șale.

— Riley, murmură el.

Riley deschise ochii.

— Slim, nu mă omorî, gâfâi el. Dă-mi o șansă! Nu mă omorî!

Slim rânji. Apoi, mișcându-se încet în lumina ce răzbătea printre copaci, se năpusti asupra omului înlemnit de frică.

CAPITOLUL II

1

Miss Blandish fu împinsă în lumina puternică a lămpii care atârna din tavan. Ochii îi erau acoperiți cu două bucăți de vată lipite cu plasture. Se sprijinea de Eddie. Se rezema pe el cu toată greutatea. Îi simțea mâna aspră și caldă pe braț și acesta era singurul contact cu întunericul care o înconjura.

De pe scaunul ei, Ma Grisson o privea fix.

Înainte de a pleca de la cabana lui Johnny, Eddie îi telefonase, anunțând-o că veneau. Avusese timp să se gândească la ce însemna această răpire pentru ea și pentru bandă. Cu puțin noroc și acționând cu grijă, ea și banda puteau obține un milion de dolari până la sfârșitul săptămânii. De peste trei ani se străduia să consolideze reputația bandei. N-aveau prea multe parale, dar nici rău n-o duceau. Celelalte bande îi socoteau niște hoți de mâna a treia. Acum, datorită acestei fete zvelte, roșcate, vor deveni cei mai bogați, cei mai puternici și cei mai căutați infractori din Kansas City.

Ma Grisson era înaltă, voluminoasă și diformă. Două pungi de grăsime îi atârnavă de o parte și de alta a bărbiei. Avea părul creț fără luciu, vopsit într-un negru intens. Ochii ei mici scăpărau. Purta o rochie murdară de dantelă crem. Pe pieptu-i uriaș străluceau bijuterii ieftine. Brațele ei groase, brăzdate de vene, ieșeau din mânecile rochiei.

Avea tot atâta forță ca un bărbat. Era o bătrână hidoasă și toți membrii bandei, chiar și Slim, se temeau de ea.

Eddie o dezlegă la ochi pe Miss Blandish. Avu un șoc puternic atunci când o văzu pe această femeie bătrână, răsturnată în fotoliu. Simți că i se taie respirația și se trase câțiva pași înapoi.

Eddie îi atinse liniștitor brațul.

— Ei bine, Ma, fata e aici; am adus-o, după cum ai poruncit. Ți-o prezint pe Miss Blandish.

Ma se aplecă puțin înainte. Ochii ei ca mărgelile și privirea-i pătrunzătoare o îngroziră pe fată.

Ma ura pălăvrăgeala la fel de mult ca și pe palavrării. Era scumpă la vorbă, însă cu această ocazie simți nevoia să țină un discurs.

— Ascultă! Oi fi tu fiica lui Blandish, dar pentru mine asta nu înseamnă nimic! Ai să stai aici până ce babacul o să te răscumpere. De el depinde cât timp rămâi la noi. Cât ești aici, să te porți cum trebuie. Atâta vreme cât stai liniștită, o să fii lăsată în pace, dar, dacă ne faci greutăți, o să găsim noi ac de cojocul tău, ți-o făgăduiesc! O să-ți pară rău dacă te pui cu mine. Ai înțeles?

Miss Blandish se uita la ea ca și cum nu-i venea să creadă că putea exista aievea o astfel de bătrână înfiorătoare.

— Ai înțeles? repetă Ma.

Eddie o înghionti ușor pe Miss Blandish.

— Da, răspunse ea.

— Du-o în camera din față, îi zise Ma lui Eddie. Totul e pregătit acolo. Încui-o și coboară! Vreau să-ți vorbesc.

Eddie o conduse pe Miss Blandish afară din cameră. Pe când urcau scările, îi spuse:

— Fetițo, baba nu vorbește aiurea. E mai deșteaptă decât Slim, așa că ai grijă ce faci.

Miss Blandish nu răspunse nimic. Părea înfricoșată și zdrobită.

Câteva minute mai târziu, Eddie intră în camera lui Ma, unde se mai aflau Doc și Flynn.

Woppy fusese trimis în oraș să afle cum stau lucrurile.

Eddie își turnă un pahar de whisky, apoi se așeză pe brațul unui scaun.

— Ma, unde s-a dus Slim?

— S-a culcat. Nu-ți bate capul cu el. Vreau să discut cu tine și cu Flynn. Ați auzit ce i-am spus fetei că o să dea de bucluc dacă nu stă liniștită? Același lucru e valabil și pentru voi amândoi. Nici voi, nici Woppy să nu-mi dați bătaie de cap, pentru că

avem aici o fată frumoasă. Dacă prind pe vreunul dintre voi încurcându-se cu ea, o să vă pară rău! Multe bande au dat de belea mai mult din cauza unei femei decât din cauza copoilor. Nu vreau să vă văd bătându-vă pe ea. Fata asta trebuie lăsată în pace. Ați înțeles?

Eddie râse batjocoritor:

— Asta e valabil și pentru Slim?

— Lui Slim nu-i pasă de femei, răspunse Ma, aruncându-i o privire fioroasă. Are destulă minte. Dacă o să te gândești mai mult la ce ai de făcut și mai puțin la dame, o să fie mai bine. Asta e valabil și pentru Woppy și pentru tine, zise ea, uitându-se la Flynn, care se plimba stingherit prin cameră. Ați înțeles? Să lăsați fata în pace!

— Nu sunt surd, răspunse îmbufnat Flynn.

— Și tu, Eddie?

— Te-am auzit de prima oară, Ma.

— Bine. Ma întinse mâna după o țigară și și-o aprinse. Fata asta valorează un milion de dolari. A dispărut pe la miezul nopții. Acum Blandish a anunțat poliția și copoii i-au chemat în ajutor pe federați. Trebuie să luăm legătura cu Blandish și să-i spunem să nu mai vorbească cu poliția și să facă rost de un milion de dolari în bancnote pentru a ni-i trimite. N-o să avem necazuri cu el. Are bani și-și vrea ordasla înapoi. Se uită la Eddie. Coboară în oraș și telefonează-i lui Blandish. Anunță-l că în curând o să primească indicații despre cum vrem să ne dea banii. Avertizează-l că, dacă încearcă să ne ducă, fiică-sa o să aibă de suferit. Nu-i nevoie să-ți spun eu ce să-i zici: fii brutal și neîndurător.

— Bine, Ma.

— Atunci șterge-o!

Ridicându-se în picioare, Eddie întrebă:

— Ma, cum împărțim prada? Eu am descoperit fata. Mi se cuvin mai mulți bani decât celorlalți.

— N-avem încă banii, i-o tăie scurt Ma. O să vorbim atunci când o să punem mâna pe ei.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă Flynn. Și eu am fost acolo.

— Nu zău?! făcu Eddie. Dacă nu eram eu, te-ai fi dus să te culci.

— Gura! răbufni Ma. Afară!

Eddie ezită, apoi, văzându-i ochii mici, tăioși, ridică din umeri și părăsi camera.

Auziră Buick-ul pornind și îndepărtându-se.

— E rândul tău acum, îi zise Ma lui Flynn. Cine mai știe că suntem amestecați în ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Riley și banda lui?

Flynn se scărpină în cap:

— Johnny, desigur. El a văzut ce s-a petrecut și știe că noi am luat fata, dar totul e-n regulă cu el. A rămas să îngroape cele trei cadavre și să scape de mașina lor. O să trebuiască să-i dăm și lui ceva. Riley îi promisese un sfert. Bătrânul se așteaptă ca și noi să avem grijă de el.

— O să avem! zise Ma. Cine mai știe?

Flynn se gândi o clipă.

— Băiatul care era de serviciu la benzinărie. L-a văzut pe Eddie vorbind cu Riley. Bănuiesc că a observat că aveam revolver. S-ar putea să fi zărit și fata.

— Nimeni altcineva?

— Nu.

— Nu vreau să riscăm. Ai grijă de băiat! Ar putea vorbi. Du-te!

Când Flynn plecă, Ma se așeză mai comod în scaun. Își dădu seama că Doc Williams se plimba fără odihnă prin cameră, părând neliniștit. Se uită întrebător la el. Relațiile ei cu Doc erau diferite de cele

cu restul bandei. El era un om instruit și Ma respecta lucrul ăsta.

Știa că, în urmă cu câțiva ani, Doc Williams fusese un chirurg renumit. Se însurase cu o femeie cu vreo douăzeci de ani mai tânără. Pe neașteptate, ea a fugit cu șoferul lui și el s-a apucat de băutură. Câteva luni mai târziu, fiind beat, a făcut o operație pe creier, însă pacientul a murit. A fost judecat pentru omor și a luat cinci ani. I s-a ridicat și dreptul de a practica medicina. Flynn l-a întâlnit la închisoare și, când au ieșit, l-a adus în banda lui Ma. Aceasta a fost destul de deșteaptă ca să-și dea seama ce bine ar fi dacă ar avea în bandă un chirurg și un doctor bun. De atunci, Ma nu a mai trebuit să cheme doctorul când vreunul din membrii bandei era rănit. Îl ținea pe Doc pe băutură și el avea grijă de ei.

— Dacă încurcăm bine ițele, zise Ma, vom fi în siguranță. Am să lansez zvonul că Riley a răpit fata. Mai devreme sau mai târziu asta o să ajungă la urechile copoilor. Or să-l caute și, când o să vadă că nu-l găsesc, or să fie siguri că el a răpit-o. Rânji arătându-și dinții mari, falși. Atâta vreme cât nu găsește nimeni locul unde sunt îngropați, o să creadă că ei au înhățat fata și noi o să fim în siguranță.

Doc se așeză. Își aprinse o țigară cu mișcări lente. Pe fața lui de bețivan se citea neliniștea.

— Detest răpirile, spuse el. E o afacere oribilă, crudă. Îmi pare rău pentru fată și pentru tatăl ei. Nu-mi place povestea asta.

Ma rânji. Doc era singurul din bandă care avea voie să spună ce gândește sau să-i dea sfaturi. Rareori Ma le lua în seamă, dar îi plăcea să-l asculte. Avea cu cine vorbi când se simțea singură și uneori sfaturile lui erau bune.

— Ești un prostănac bătrân, un papă-lapte, îi zi-

se ea disprețuitor. Până acum, fata a avut tot ce-a visat. Las' să sufere. Babacul ei are milioane. Îi dă mâna să sufere. Și eu am suferit, și tu la fel. Suferința le face bine oamenilor.

— Da, răspunse Doc, turnându-și ceva tare de băut. Dar ea e tânără și frumoasă. E o tânără căreia îi zdrobiți viața. Nu-i așa că n-ai de gând s-o mai trimiți înapoi la tatăl ei?

— Nu, acolo nu se va mai întoarce. Când o să ne dea banii, o să scăpăm de ea. Știe prea multe.

Doc spuse stingherit:

— Nu-mi place asta, dar presupun că nu-i treaba mea. Își goli paharul și apoi și-l umplu iar: E urât ce faci, Ma, și nu prea îmi place.

— O să-ți placă banii când o să-ți capeți partea ta, îl repezi cinică Ma.

Doc își privi paharul.

— De mult nu mă mai interesează banii. Aș vrea să-ți spun ceva. Slim s-a purtat foarte ciudat cu fata, zău, chiar foarte ciudat.

Ma îl fulgeră cu privirea:

— Ce vrei să zici?

— Aveam impresia că pe Slim nu-l interesează femeile. Tu mi-ai spus asta, nu?

— Da - și mă bucur. Am avut destule necazuri cu el și mă bucur că n-am avut astfel de probleme.

— Fata asta îl interesează, spuse Doc liniștit. Nu l-am văzut niciodată purtându-se așa cum s-a purtat de când a dat cu ochii de ea. Părea vrăjit: ca un copil fermecat de prima lui dragoste. Îmi pare rău, Ma, dar cred că acum o să ai astfel de necazuri.

Obrazul lui Ma se schimonosi și ochii i se îngustară.

— Nu glumești, nu-i așa?

— Nu. Când o să vezi cum se comportă în pre-

zența ei o să-ți dai seama că am dreptate. Părea nerăbdător ca ea să poarte diamantele. Acum colierul e la el. Ai uitat?

— N-am uitat, rânji Ma. O să mi-l dea când o să i-l cer. Crezi că într-adevăr s-a îndrăgostit?

— Sunt sigur.

— Am să pun imediat capăt acestei povești. Nu vreau să am necazuri în casa mea din pricina femeilor.

— Nu fi așa de sigură, zise Doc grav. Slim e periculos. Se poate ridica împotriva ta. Ma, greșești că nu vrei să recunoști că Slim nu e un om normal.

— Gura! mârâi Ma.

Acesta era un subiect interzis.

— N-am să ascult tâmpeniile tale. Slim e foarte normal. Eu îl pot manevra. Las' pe mine!

Doc ridică din umeri. Dădu pe gât alt pahar. Fața începu să i se înroșească. Acum nu-i mai trebuia mult ca să se îmbete.

— Să nu spui că nu te-am prevenit.

— Vreau să-i scrii o scrisoare lui Blandish, schimbă Ma subiectul. O s-o trimitem mâine. Spune-i să aibă banii puși într-un geamantan alb. Să dea un anunț în *Tribune*, care să apară poimâine, cum că vinde bidoane cu vopsea albă. Asta ne va da de veste că are banii pregătiți. Avertizează-l ce are să i se întâmple fetei dacă anunță poliția.

— Bine, Ma, zise Doc, luându-și paharul și ieșind din cameră.

Bătrâna rămase câțva timp pe gânduri. Ceea ce îi spusese Doc o tulburase. Dacă într-adevăr Slim se îndrăgostise de fată, atunci cu cât mai repede se vor descotorosi de ea, cu atât va fi mai bine. Încerca să se convingă că Doc exagerase. Lui Slim îi fusese întotdeauna frică de fete. L-a supravegheat cu atenție

încă din copilărie. Era sigură că n-avusese niciodată vreo experiență sexuală.

Se ridică în picioare.

„E mai bine să-i vorbesc, se gândi ea. O să-i iau colierul. Trebuie să mă gândesc bine cum îl vând. Poate ar fi mai sigur să-l țin aici un timp. Câteva luni o să fie riscant să-l plasăm.”

Urcă scările spre camera lui Slim.

Slim, în cămașă și pantaloni, stătea întins pe pat. Ținea colierul între degetele osoase, privindu-l în timp ce îl legăna ușor. Când Ma intră în cameră, colierul dispăru cu aceeași iuțeală fantastică cu care putea să scoată cuțitul.

Cu toate că fusese rapid, Ma reușise să vadă colierul, dar nu spuse nimic.

— De ce zaci așa? întrebă ea, apropiindu-se de pat. Ești obosit sau e altceva?

Slim se uită posomorât la ea. Uneori maică-sa îl plictisea cu întrebări prostești.

— Hm! Da, sunt obosit. N-am avut chef să ascult tot ce pălăvrăgeați acolo jos.

— Ar trebui să fii mulțumit că eu sunt cea care poruncește aici, spuse rânjind Ma. Slim, o să fim bogați. Fata asta înseamnă pentru noi o grămadă de bani.

Fața lui Slim se luminează și privirea-i posomorâtă îi dispăru.

— Ma, unde-i fata acum?

Ma îl privi. Până acum nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe fața lui. Încremeni, gândindu-se că Doc avusese dreptate. Sărmanul nebun părea îndrăgostit.

„N-aș fi putut crede în vecii vecilor așa ceva, își spuse ea.”

— E încuiată în camera din față, răspunse Ma scurt.

Slim se întoarce pe spate, uitându-se în tavan.

— Ma, e frumoasă, nu? întrebă el chicotind. N-am mai văzut niciodată o fată ca ea. Ai văzut ce păr are?

— Frumoasă? mârâi Ma. Ce-ți pasă? E la fel ca toate fetele.

Slim întoarce capul și o privi fix. Părea surprins:

— Așa crezi? Tu n-ai ochi? Ce-i cu tine? Întotdeauna am crezut că ești deșteaptă. E frumoasă. Ești chioară dacă nu vezi ce frumoasă e. Își plimbă degetele prin părul lung și slinos. Parcă e o vedetă din reviste. Ma, aș vrea s-o păstrez eu. Nu trebuie să-i dăm drumul să se ducă acasă, nu-i așa? O să punem mâna pe bani și o s-o ținem aici. N-am avut niciodată o prietenă. O să fie prietena mea.

— Zău?! mormăi Ma. Crezi că te-ar vrea? Uită-te la cămașa și la mâinile tale. Sunt împruțite. Îți închipui că una ca ea o să se uite la tine?

Slim își examinează mâinile. Brusc arăta nesigur.

— Cred că aș putea să mă spăl, zise el ca și când o asemenea idee nu-i mai trecuse prin cap niciodată. Pot să-mi pun și o cămașă curată.

— N-am vreme să discut prostii d-astea, zise Ma dur. Vreau colierul.

Slim o privi lăsându-și capul într-o parte. Apoi scoase colierul din buzunar și-l legănă în fața ei, ținându-l departe de ea. Deodată îi apărură pe chip o expresie care nu-i plăcu deloc lui Ma.

— E frumos, nu-i așa? Dar n-o să ți-l dau. Îl țin eu. Știu eu, dacă pui mâna pe el, îl și vinzi. Te gândești numai la bani. Eu am să i-l dau fetei înapoi. E al ei.

Ma se stăpânea cu greu.

— Dă-mi colierul! mârâi ea, întinzând mâna.

Slim coborî din pat și o înfruntă cu ochii lucind:

— Îl țin eu.

Până acum lui Ma nu i se mai întâmplase așa ceva. Pentru o clipă fu atât de surprinsă încât nu știu ce să facă, apoi nervii îl explodară și înaintă spre Slim, ridicându-și pumnii mari.

— La dracu'! Dă-mi-l până nu te pocnesc! urlă ea, cu fața schimonosită de furie.

— Înapoi! În mână îi apăru brusc cuțitul. Se ghemui, străfulgerând-o cu privirea pe maică-sa. Înapoi!

Ma se afla într-o situație neașteptată. Uitându-se la fața lui ascuțită, vicioasă și la ochii lui galbeni strălucitori, își aminti de avertizarea lui Doc. Simți un fior rece pe șira spinării.

— Slim, lasă cuțitul, zise ea, calmându-se. Ce crezi că rezolvi?

Slim se uită la ea și rânji brusc:

— Ma, te-ai speriat, nu? Mi-am dat seama că te-am băgat în sperieți. Ești la fel ca toți ceilalți. Chiar și tu te-ai speriat de mine.

— Nu vorbi prostii. Ești fiul meu. De ce să mă sperii de tine? Și-acum, haide, dă-mi colierul!

— Îți spun eu cum facem, zise Slim, cu o expresie vicleană pe față. Tu vrei colierul, eu fata. Vom face schimb. Aranjezi ca ea să mă placă și eu îți dau diamantele. Ce zici?

— Da' ce, tu, sărman nebun... începu Ma, dar se opricând Slim dădu drumul colierului în buzunar.

— Nu ți-l dau până când fata n-o să fie drăguță cu mine, o avertiză el. Ma, vorbește cu ea! Spune-i că n-am să-i fac nici un rău. Vreau să-mi țină de urât. Gorilele alea de jos nu mă plac. Tu îl ai pe Doc cu care să discuți. Eu n-am pe nimeni. O vreau pe ea.

În timp ce Slim vorbea, Ma se gândea. Chiar dacă ar avea colierul, n-ar putea încă să-l plaseze. Vor trece câteva luni până o să-l poată vinde. Pentru moment, n-avea nici o importanță dacă-l ținea el. Acum

era important că fiul ei se răzvrătise și că autoritatea ei era șubrețită. Privi cuțitul din mâna fiului ei. Își aminti iar de avertizarea lui Doc. Era adevărat. Slim nu era normal. Era periculos. Nu voia să riște să fie înjunghiată. Mai bine făcea ceea ce voia el. Asta nu va dura prea mult. Când tatăl fetei va plăti răscumpărarea, fata o să dispară și Slim o s-o uite și o să se potolească. Poate era o idee bună să-l lase să se distreze puțin cu fata. Dacă i-a căzut cu tronc, de ce să n-o aibă? Doc vorbește mereu de opreliști și renunțări. Da, e o idee să-i lase lui Slim fata. Poate fi spre binele lui, îi va da ceva la care să se gândească în loc să lăncezească în camera lui.

— Slim, lasă cuțitul, spuse Ma, îndepărtându-se de el. Nu văd nici un motiv pentru care n-ai putea să te distrezi cu fata. Am să văd ce pot face. Pune cuțitul deoparte. Ar trebui să-ți fie rușine că ți-ai amenințat mama cu cuțitul.

Slim își dădu brusc seama că obținuse o victorie. Chicoti:

— Acum vorbești înțelept, Ma, spuse el și puse deoparte cuțitul. Ma, aranjezi ce ți-am spus și o să-ți dau colierul, dar să faci în așa fel încât să fie bine!

— O să vorbesc cu ea, și Ma ieși încet din cameră.

Pentru prima oară Slim fusese mai puternic decât ea și asta nu-i plăcea.

„Doc are dreptate, se gândea ea, coborând scările. E periculos. Lucrurile se pot înrăutăți. La dracu', încep să îmbătrânesc. În curând n-o să mai fiu în stare să-l manevrez deloc!”

2

Imediat ce Eddie ajunse în oraș, parcă Buick-ul și cumpără un ziar. Răpirea lui Miss Blandish și asasinarea lui Jerry MacGowan ocupau prima pagină a

ziarelor. Citi repede relatarea. Nu află nimic nou. Căpitanul de poliție declara că aveau o pistă importantă, dar nu spunea care. Eddie presupuse că e vorba doar de o cacealma.

Intră în tutungeria din colțul străzii. Îl salută pe grăsanul de la tejghea și trecu în sala de joc dând la o parte o perdea. Camera învăluită în fum era plină de bărbați care beau și jucau biliard. Eddie se uită în jur și-l zări pe Woppy cu o sticlă de whisky în față.

— Bună, zise Eddie, apropiindu-se și așezându-se. Care-s noutățile?

Woppy ceru barmanului să-i mai aducă un pahar.

— Multe. Ai văzut ziarele?

— Nu-i mai nimic în ele.

Făcu un semn barmanului când acesta puse paharul pe masă. Își turnă băutură.

— Așteaptă ediția de seară. Ți-aduci aminte de jigodia care adună informații pentru articolele din *Gossip*¹? Heinie? Și-a dat drumul la gură în fața copoilor.

— Ce spui? De când este informator?

— Compania de asigurare oferă o recompensă frumoasă pentru colier. Bănuiesc că Heinie vrea biștarii. Le-a ciripit copoilor că pe Bailey l-a interesat colierul. Au întors orașul pe dos, dar nu l-au găsit pe Bailey, așa că ei cred că el și Riley au dat lovitura. E fain pentru noi, nu?

Eddie rânji:

— Cred și eu.

— Copoii au pornit la treabă. S-au întâlnit cu Blandish. Orașul e plin de copoi. Mai bine ai avea grijă să nu te înhațe.

¹ *Gossip* – rubrică, pagină sau ziar de scandal. (n.t.)

— Mă întorc acasă. Am să-i telefonez lui Blandish chiar acum și pe urmă o șterg. Mai bine vino și tu cu mine.

— Bine.

Pe când Eddie se ridică, Woppy întrebă:

— Și roșcata ce face? Băiete, tare aș vrea s-o am și eu o dată!

— Mai bine nu. Ma a declarat război. A spus să lăsăm fata în pace! A făcut mare tăraiboi pe chestia asta.

Woppy se strâmbă:

— Sunt clipe în care Ma mă supără. La ce bun să ai o păpușă ca aia în casă dacă nu te poți folosi de ea?

— Răspunsul este milionul de dolari, zise Eddie rânjind.

Se îndreptă spre cabina telefonică, însă pe ușă scria că telefonul e defect. Mai era o cabină telefonică într-un *drugstore* de peste drum. Părăsi tutungeria și se opri pe marginea trotuarului, așteptând să se poată strecura printre șirul de mașini.

În timp ce aștepta, observă o fată în stația de autobuz. Îi atrase imediat atenția: orice fată bine îl interesa. Era o blondă înaltă, cu vino-ncoace. Avea o drăgălășenie care-l atrăgea. Îi privi o clipă fața. Era fardată bine. Avea gura puțin cam mare, dar pentru Eddie asta nu conta. Îi plăcea că era sexy și că purta cu eleganță o rochie galbenă de vară.

„Strașnică bucățică, se gândi el. Nu mi-ar părea rău dacă aș nimeri cu ea pe o insulă pustie.”

Traversă strada și intră în *drugstore*. Intră în cabina telefonică. Apoi puse o batistă peste receptor ca să înăbușe sunetul vocii, formă numărul pe care-l avea de la Miss Blandish și așteptă.

Nu avu prea mult de așteptat. O voce spuse:

— Alo? John Blandish la telefon. Cine e, vă rog?

— Ascultă cu atenție, tipule, zise Eddie cu o voce aspră, gravă. O avem pe fata ta. Dacă o vrei înapoi, nu te du la poliție. Vrem un milion de dolari în schimbul ei. Pregătește banii în bancnote obișnuite, nu mai mari de o sută, și pune-i într-un geamantan alb. Măine o să primești instrucțiuni unde să-i aduci. Ai înțeles?

— Da. Vocea lui Blandish era încordată și îngrijorată. Fiica mea e sănătoasă?

— Se simte fain și o să se simtă așa cât timp ai să faci ce îți spun. Dacă încerci vreo șmecherie, o să aibă de suferit și nu mint deloc când spun asta. Nu exagerez cu nimic. Îți poți imagina ce o să-i facem înainte s-o omorâm. Depinde de tine, tipule. O să fie bine atâta timp cât faci ce-ți ordonăm noi. Dacă nu, o să ți-o înapoiem terfelită de tot și, poate, moartă!

Agăță receptorul și ieși repede din *drugstore*, zâmbind în sinea lui.

În timp ce aștepta să traverseze strada, o văzu pe partea cealaltă pe blondă așteptând încă în stația de autobuz.

Ea îi aruncă o privire, apoi se îndepărtă.

Eddie își pipăi cravata. Se gândi că era destul de neplăcut că trebuia să se întoarcă să-i dea raportul lui Ma. Traversă și se uită la fată, gata să-i zâmbască, dar ea nici nu-și ridică ochii. Merse spre tu-tungerie și se opri să se uite înapoi. Fata venea după el. Eddie se opri, așteptând. Ea nu-l privi. Când trecu pe lângă el, lăsă o carte de vizită să cadă la picioarele lui. Nu se opri și nici nu-l privi. El se uită lung după ea, sorbindu-i din ochi mișcările senzuale ale șoldurilor, și apoi ridică bucata de carton. Pe ea era mângălit: 243, *Palace Hotel*, *Vest*.

Surprins, își împinse pălăria pe ceafă. Era puțin dezamăgit. Nu-și închipuise că e o cocotă.

O urmărire cu privirea și o zărire tocmai când lua un taxi. Așteptă să se îndepărteze și apoi puse cartea de vizită sub cureaua ceasului.

„Poate când o să am ceva mai mult timp, se gândi el intrând în tutungerie, o să-i fac o vizită.”

— Am aranjat tot, îi spuse el lui Woppy. S-o ștergem de aici.

Woppy își termină băutura, plăti barmanului și cei doi bărbați se îndreptară spre locul unde Eddie lăsase Buick-ul.

În parcare tocmai intra un Ford. În mașină se aflau doi bărbați solizi. Amândoi se uiau fix la Eddie și Woppy.

— Copoii, spuse Woppy, mișcându-și foarte încet buzele.

Eddie descuie Buick-ul. Își simțea sudoarea rece șiroindu-i pe față. Se urcă în automobil. Amândoi se străduiau din răspuțeri să pară degajați. Cei doi bărbați din Ford însă îi urmăreau cu privirea. Eddie porni mașina și intrară în trafic.

— Nu te uita înapoi, îl avertiză el pe Woppy.

După câteva minute se liniștiră.

— Gorilele astea mă umplu de groază. Cu cât o să am mai puțin de-a face cu ei, cu atât voi fi mai liniștit, spuse Eddie cu o voce gâtuită.

— Poți să repeți asta, zise nervos Woppy. Orașul e plin de copoi.

Ajunseră înapoi tocmai când Flynn cobora dintr-un Dodge uzat. Cel trei bărbați intrară în camera lui Ma.

— E totul în regulă? îl întrebă ea pe Flynn.

— Da! Nici o grijă. Nu era nimeni în jur. Nici n-a trebuit să cobor din mașină. A venit să-mi umple rezervorul, după ce a terminat, i-am făcut de petrecanie. Asta-i tot, raportă el.

Ma dădu din cap. Se uită apoi la Eddie.

— Am vorbit cu el, zise Eddie. Nu i-am dat nici o șansă să-mi răspundă. Știe însă la ce să se aștepte dacă joacă dublu. Ma, orașul e plin de copoi. Atmosfera e încărcată. Azvârli ziarul pe masă. Nu e nimic nou aici. Heinie a fost la poliție. Le-a spus că Bailey l-a descusut în legătură cu diamantele. Copoii îl caută și pe el și pe Riley.

— V-am spus că așa o să se întâmple, rânji Ma ca o lupoaică. Câtă vreme nu-i dezgroapă o să fim în siguranță. Treaba merge strună.

— Când fata o să ajungă acasă, spuse cu seriozitate Eddie, o să avem necazuri. O să ciripească.

Ma se uită fix la el.

— Ce te face să crezi că o s-o trimitem înapoi?

— Hm! Eddie dădu din cap. Se uită la Woppy care se strâmbă. Afurisită complicație cu femeia asta.

— La dracu' cu ea! urlă Flynn brutal. Trebuie să ne gândim numai la noi.

— Și cine o să-i facă de petrecanie? întrebă Eddie. Eu unul nu!

— Nici eu, spuse Woppy.

— Doc o să-i facă o injecție când doarme, zice Ma. Dacă n-o să vrea, o voi face eu.

— Când? întrebă Flynn.

— Când voi fi pregătită, mârâi Ma. Lasă asta în seama mea!

Eddie se așeză și-și luă ceva de băut:

— Ma, lasă-mă să văd colierul. N-am avut timp să-l privesc îndeajuns.

— E în seif, minți Ma. Altădată.

Ca să schimbe subiectul, întrebă:

— De ce nici unul dintre voi, leneșilor, nu face de mâncare?

Woppy se ridică în picioare.

— Oh! Iar macaroane! mormăi Eddie. Hei, Flynn,

nu vrei să gătești tu?

Flynn ricoșă:

— Gătesc la fel de bine ca și tine.

Eddie ridică fără speranță din umeri:

— Aici avem nevoie de o femeie.

— Și tocmai asta n-o s-aveți, răspunse rece Ma.

Șterge-o, Woppy! Vreau să mănânc.

Eddie scoase cartea de vizită pe care o băgase sub cureaua ceasului. Citi din nou adresa. Se gândi la blondă. Hotărî s-o caute chiar în seara aceea. În-
toarse bucata de carton și observă pentru prima oară că pe dos era scris un mesaj. Citi cele câteva cuvinte, apoi, foarte surprins, sări în picioare înjurând. O mână de femeie scrisese:

„Ce-ați făcut cu Frankie Riley?”

3

Când ceasul bătea ora unsprezece, Buick-ul se opri lângă Hotel Palace. Eddie și Flynn coborâră, lăsându-l pe Woppy la volan.

— Învârte-te pe aici, zise Eddie. Dacă vezi vreun copoi, șterge-o, dar stai pe-aproape. S-ar putea să avem nevoie urgent de tine.

— Las' pe mine, răspunse Woppy, ducând o țigară la gură.

Eddie și Flynn se îndreptară spre intrarea hotelului. Nu era un hotel prea distins. Intrară în holul gol. În spatele biroului de la recepție moțăia un bărbat gras, în vârstă, numai în cămașă. Când Eddie se apropie, bărbatul deschise ochii.

— Doriți o cameră? întrebă el bucuros, ridicându-se.

— Nu. Cine stă în camera 243? întrebă scurt Eddie.

Omul deveni arogant și spuse:

— Anna Borg. Cine întreabă?

Observă că celelalte camere din vecinătatea camerei 243 erau libere.

Flynn apucă revolverul de țeavă, se apropie de el și-l lovi în moalele capului. Bărbatul căzu în spatele biroului. Eddie se aplecă și se uită la el.

— Nu trebuia să-l lovești așa de tare, spuse el. Arată ca și când ar avea familie. Mai bine leagă-l.

Flynn se apropie de el și-i legă mâinile la spate cu cravata. Lăsându-l în spatele biroului, se îndreptară spre lift și urcară la etajul doi.

— Stai aici și păzește scările, spuse Eddie. Eu mă ocup de tipă.

Porni de-a lungul coridorului, căutând camera 243. O găsi abia la celălalt capăt. Își lipi urechea de ușă și ascultă. Apoi luă revolverul în mână și intră în odaia întunecoasă. Închise ușa, bâjbâi după comutator și aprinse lumina.

Se uită în jur. Cămăruța era goală și neîngrijită. Pe scaun și pe pat erau împrăștiate haine. Recunoscu, aruncată pe spătarul scaunului, rochia galbenă pe care o purtase fata. Toaleta era plină cu tot felul de cosmetice. O cutie mare de pudră fusese vărsată pe covor.

Când se convinse că în cameră nu se afla nimeni și nu era vreun loc unde ar fi putut să se ascundă cineva, deschise sertarele, dar nu găsi nimic care să-l intereseze. Se întreba unde plecase fata. Părăsi camera închizând ușa și se întâlni cu Flynn la capătul scărilor.

— Nu e prin apropiere.

— Să spălăm putina, zise Flynn.

— Camera de alături e goală, spuse Eddie. Am putea aștepta acolo. S-ar putea să se întoarcă.

— Cum rămâne cu individul de jos? Ce se întâmplă dacă-l găsește cineva?

— O să-mi fac griji când o să-l găsească, răspunse Eddie. Mișcă!

Merseră în liniște de-a lungul coridorului până la camera 241, deschiseră ușa și intrară. Eddie lăasă ușa puțin crăpată. Rămase lângă ea, în timp ce Flynn se trânti pe pat.

Timpul trecea, însă tocmai când începea să se gândească, că-și pierd vremea degeaba, Eddie auzi un zgomot ce-l alarmă și-l făcu și pe Flynn să coboare din pat și să vină la ușă. Amândoi priviră prin crăpătură.

Ușa din fața camerei 243 se deschise încet. Apărură o fată, care privi de-a lungul coridorului. Eddie o recunoscu imediat: era blonda pe care o văzuse pe stradă. Înainte să se hotărască ce va face, fata ieși, trânti ușa, alergă pe coridor și intră în camera 243. Auziră apoi cum închide ușa și răsuțește cheia în broască.

— Asta-i dama? întrebă Flynn, răsuflând în cea-fa lui Eddie.

— Da!

— E faină. Ce-o fi învârtind?

Eddie deschise larg ușa și ieși în coridor:

— Nu știu, dar am să aflu. Du-te la scară!

Flynn traversă palierul.

Eddie se îndreptă spre camera de unde ieșise fata. Apăsă pe clanță și ușa se deschise. Încercă să privească în întuneric și să-și dea seama dacă se auzea vreun zgomot, însă nu se auzea nimic. Apoi intră.

Apăsă pe comutator și simți că i se taie respirația. Un om scund și gras zăcea pe podea. Dintr-o rană la cap îi curgea sânge. Fusese împușcat. Nu era nevoie să se apropie de el ca să-și dea seama că era mort.

De câțva timp Ma Grisson căzuse pe gânduri. Pe chip i se întipărise o expresie care-l preveni pe Doc Williams să n-o bată la cap. Doc dădea pasiențe. O privea, tot întrebându-se ce se petrecea în mintea ei. Tăcerea ei îl călca pe nervi și, după un timp, lăsa cărțile.

— Ma, te roade ceva? întrebă el prudent.

— Vezi-ți de pasiența ta și lasă-mă în pace, mormăi Ma.

Doc ridică din umeri. Se sculă și se îndreptă spre ușa de la intrare, o deschise și privi noaptea cu lună. Își aprinse o țigară și se așeză pe prag.

Brusc, Ma se ridică în picioare ca și când, în sfârșit, luase o hotărâre. Se apropie de dulap și scoase un furtun lung de cauciuc.

Doc o auzi mișcându-se și se uită la ea. O văzu urcând scările și văzu și furtunul de cauciuc pe care îl avea în mână. Se miră puțin, întrebându-se pentru ce i-o fi trebuind.

Ma Grisson merse de-a lungul coridorului către ușa din capăt. Descuie și intră în cameră. Era o chichineață, cu ferestrele acoperite cu scânduri.

În cameră nu se afla decât un pat, un scaun, o măsuță, o oglindă pe perete și un covor ros, jegos.

Ma închise ușa și o privi pe Miss Blandish, care stătea în pat, cu ochii larg deschiși, înspăimântată. În loc de cămașă de noapte, purta un furou.

Ma se așeză pe pat. Arcurile se îndoiră sub greutatea ei.

— Am să-ți spun ceva. Ai fost vreodată atinsă cu o chestie din asta? întrebă ea, arătându-i furtunul.

Miss Blandish clătină din cap. De abia se trezise dintr-un somn agitat și vizita lui Ma i se părea o continuare a coșmarului.

— Doare, spuse bătrâna.

O lovi pe față peste genunchi. Deși pătura atenuase puțin lovitura, genunchiul o ustura. Miss Blandish înțepeni. Privirea somnoroasă i se șterse de pe față. Se ridică cu greutate în capul ȳaselor, strângând pumnii. Ochii îi luceau furioși.

— Să nu îndrăznești să mă mai atingi! zise ea, cu respirația tăiată.

Ma Grisson se strâmbă. Dinții mari îi dădeau o expresie de lupoaică și o făceau să semene cu fiul ei.

— Și ce-ai să faci?

Cu mâna ei imensă o apucă pe Miss Blandish de încheieturile brațelor. O privea rânjind smucindu-se și răsucindu-se, încercând zadarnic să se elibereze.

— Nu fi copil, spuse Ma. Poate că-s bătrână, dar sunt mult mai puternică decât tine. Ei, acum am să-ți mai tai puțin din nas. Apoi o să discutăm.

Jos, Doc, așezat pe scară, îl văzu pe Woppy coborând din Buick și apropiindu-se.

— Eddie nu s-a întors încă? întrebă Woppy.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

Woppy îl dădu la o parte și intră în cameră. Doc îl urmă. Woppy ridică o sticlă, o privi în lumină și apoi o aruncă dezgustat.

— Nu-i nimic de băut în coșmelia asta?

Doc se duse la dulap și deschise o sticlă nouă de whisky.

— Ce s-a întâmplat cu Eddie? întrebă el, în timp ce pregătea două băuturi.

— Nu știu, răspunse Woppy, luând unul din pahare. Ne-am dus la hotel, iar el și cu Flynn au intrat acolo. M-am învârtit prin fața hotelului, apoi am văzut doi copoi. M-am cărat, înconjurând clădirea și, când m-am întors, am auzit împușcături. Începeau să

vină mai mulți copoi, așa că am șters-o.

— Mi se pare că Eddie a dat de bucluc.

Woppy ridică din umeri. Își goli paharul:

— E în stare să-și poarte singur de grijă. Nu-mi pasă. Se opri și-și lăsă capul într-o parte: Ce se aude?

Doc înțepeni și privi neajutorat către tavan.

— Parcă se aude fata țipând?!

— Urc să văd, spuse Woppy, pornind spre ușă.

— Mai bine nu te duce, îl sfătui Doc. Ma e acolo cu ea.

Cei doi bărbați ascultară o clipă țipetele stridente ale fetei, apoi Woppy, strâmbându-se, se apropie de radio și-l deschise. Țipetele fură acoperite de muzică.

— Poate că încep eu să mă înmoi, spuse Woppy, ștergându-și fața cu batista, însă uneori diavolul ăsta bătrân mă scârbește.

Doc clătină paharul, apoi îl dădu peste cap.

— Mai bine să nu te-audă vreodată spunând așa ceva, mormăi el, așezându-se.

Sus, Ma Grisson se lăsă încă o dată pe pat, inspirând cu greutate aerul cu nasul ei gros. Se uita la Miss Blandish, care se zvârcolea în pat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, mototolind cearceaful cu mâinile.

— Acum cred că putem discuta, zise Ma.

Începu să vorbească. Ceea ce-i spunea o făcu pe fată să uite de durere. Se holba la bătrână ca și când nu și-ar fi crezut urechilor. Deodată țipă:

— Nu!

Ma continua să vorbească. Miss Blandish se ridică și se retrase la capul patului, repetând:

— Nu!

Până la urmă, Ma își pierdu răbdarea.

— Nebuno! De aici nu poți ieși, mârâi ea. O să facice-ți spun eu. Dacă nu, iar te ating!

— Nu! Nu! Nu!

Ma se ridică în picioare și apucă iar furtunul de cauciuc. Apoi se răzgândi.

— Ți-aș strica pielea ta cea frumoasă și n-aș vrea să fac asta. Se poate și altfel. Am să-l pun pe Doc să te aranjeze. Trebuia să mă gândesc la asta de la început. Hm! Doc o să știe ce să-ți facă.

Ieși din cameră, lăsând-o pe Miss Blandish cu capul îngropat în pernă, hohotind disperată.

5

Eddie privea cadavrul lui Heinie, simțind cum i se prelinge transpirația pe față. Se gândi:

„Dacă ar intra acum copoi, aș fi într-o încurcătură teribilă”.

Își roti privirea prin cameră. Nu erau semne că s-ar fi împotrivit. Presupuse că cineva bătuse la ușă și, când Heinie deschisese, fusese împușcat. După rana de mici dimensiuni pe care Heinie o avea la cap, Eddie ghici că revolverul folosit fusese unul de damă, de calibru 25.

Atinse mâna lui Heinie. Era caldă încă. Probabil că murise doar de vreo jumătate de oră.

Eddie se uită pe coridor. Flynn încă mai păzea scara. Părăsi camera. După ce ieși, șterse atent clanța cu batista. Apoi se îndreptă spre camera 243 și încercă să intre. Ușa era încuiată. Ciocăni. Flynn îl privea de la capătul coridorului. Eddie bătu din nou. Nu primi nici un răspuns. Își lipi urechea de lemnul ușii. Auzi zgomotul unei ferestre care se deschidea.

— Hei, tu, dinăuntru! Haide, deschide!

Apoi liniștea nopții fu întreruptă de țipătul sălbatic al unei femei. Din câte-și dădea seama, femeia din camera 243 se aplecase pe fereastră și urla cât o țineau plămânii.

Eddie se îndepărtă de ușă.

— Hai, nătărăule, strigă Flynn, s-o ștergem de aici.

Eddie îl ajunse la capătul scării și amândoi începură să coboare.

— Așteaptă! șuieră Flynn și-l apucă pe Eddie de braț.

Privi în jos spre hol. Eddie se întinse peste umărul lui. Văzu doi copoi, cu revolverele în mână. Aceștia se îndreptau către scară, pornind spre ei.

Eddie și Flynn făcură stânga-mprejur și urcară până la etajul următor. Auzeau oameni țipând și uși deschizându-se.

— Pe acoperiș! găfâi Eddie.

Alergară spre etajul superior. În urma lor alergau copoii. În timp ce străbăteau coridorul lung, o ușă se deschise și un om speriat scoase capul afară. Trecând pe lângă el, Flynn îl lovi. Omul căzu. Din cameră, o femeie începu să țipe.

La capătul coridorului se afla o ușă care dădea spre acoperiș. Era însă încuiată. Flynn trase două gloanțe în broască, apoi, dându-i un picior, o deschise. Zgomotul împușcăturilor în spațiul acela mic îi asurzi pe cei doi bărbați. Trăgându-și răsuflarea, poticnindu-se, ieșiră pe acoperiș în aerul rece al nopții.

Alergând spre marginea acoperișului, se aruncară pe acoperișul unei clădiri vecine, care era cu vreo 5 metri mai jos. Luna, ascunsă într-un nor, lumina atât încât să vadă încotro s-o apuce.

Se opriră pentru o clipă, încercând să hotărască în ce parte s-o ia.

— Mai bine să ne despărțim, spuse Eddie. Tu o iei la stânga, eu la dreapta. Pe curând!

Flynn se îndepărtă de Eddie. Deodată se auzi un strigăt și Flynn se întoarse la timp ca să vadă câteva umbre apărând în partea de sus a acoperișului. Trase. Una din siluete căzu și el continuă să fugă în întuneric.

Adăpostit de un șir de coșuri, Eddie se opri să privească în jos către stradă. Oamenii ieșiseră din apartamente și umpleau trotuarele. Apăru o mașină a poliției. Din ea coborâră patru copoi. Își croiră drum prin mulțime spre intrarea hotelului. Din depărtare se auzea sunetul unor sirene.

Eddie se îndepărtă. Coborî pe alt acoperiș. Ghemuindu-se în umbră, privi înapoi. Pe acoperișul hotelului se aflau acum multe umbre care se mișcau. Se auzi o împușcătură departe de el. Una din umbre dispăru.

Eddie așteaptă, neștiind ce să facă. Nici unul dintre copoi nu părea să vină după el. Îl urmăreau pe Flynn. Eddie rânji neliniștit. A fost o idee colosală să se despartă.

Traversă în diagonală acoperișul spre un luminator. Cel mai bun lucru, își spuse în sinea lui, ar fi să intre în clădire și să se ascundă până când ar putea să iasă fără teamă.

Un polițist apăru pe neașteptate din spatele unui coș. Cei doi bărbați rămaseră cu gura căscată unul la altul, șocați, paralizați o clipă din cauza șocului, apoi polițistul acționează rapid. Scoase revolverul, însă Eddie fusese mai iute. Îl lovi cu pumnul în cap și peste mână cu revolverul. L-ar fi putut împușca, dar își dădu seama că zgomotul împușcăturii ar fi putut fi auzit de alți copoi.

Îi sări înainte, îi mai arse un pumn în față și-l izbi și cu patul revolverului. Polițistul, însă, era puternic și gata de bătaie. Încercă să-l lovească cu bastonul. Se apropie mai mult de Eddie. Cei doi bărbați se încleștară timp de câteva clipe, apoi Eddie îi trase un pumn polițistului. În timp ce copoiul se apropie iar de el, Eddie se feri și-l izbi puternic cu mânerul revolverului în moalele capului. Copoiul se prăbuși

ca un taur lovit. Gâfâind, Eddie se uită neliniștit în jur. În depărtare răsunau împușcături. Alergă spre luminator și-l deschise. Ivărul care-l ținea închis era vechi și cedă la prima lovitură. Privi jos în noapte, apoi își lăsă picioarele să-i atârne în gol și-și dădu drumul. Scoase lanterna și luminează încăperea. Era plină de cutii, geamantane, mobilă veche. Se îndreptă spre ușă, o deschise prudent și scrută cu privirea culoarul întunecat. Trase cu urechea, apoi înaintă, ajungând la capătul unor scări. Stinse lanterna și începu să coboare către palierul inferior.

Sirenele poliției făceau acum un zgomot asurzitor. Distingea zgomotul pașilor celor care alergau. În depărtare se auzeau împușcături. Ajunse la palier și privi peste balustradă. Jos de tot văzu trei copoi urcând scările în fugă.

Îi curgea sudoarea pe față.

„Situația e prea a dracului ca să-mi fie bine”, se gândi el.

Deodată se întoarse și intră fără să facă zgomot în prima cameră de lângă el. Lumina era aprinsă. O femeie stătea aplecată pe geam, uitându-se la agitația din stradă. Era în pijama și îi vedea doar spatele și picioarele. Chiar în situația asta disperată, Eddie se trezi gândindu-se că femeia are un corp drăguț.

Închise ușa și se îndreptă tiptil către femeie. Rămase foarte aproape de ea, așteptând. Aceasta simți pesemne că nu mai e singură, pentru că-și îndreptă brusc spatele și se întoarse.

Eddie se aruncă asupra ei: cu o mână îi astupă gura, iar cu cealaltă o apucă de braț.

— Dacă faci vreun zgomot, îți sucesc gâtul, îi spuse, ținând-o lipită de el.

Fata îl privea fix. Era doar un copil: nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Ochii ei albaștri

erau larg deschiși. Arăta așa de speriată, încât Eddie se gândi c-o să leșine.

— Nu te teme. Dacă nu faci gălăgie, nu pățești nimic.

Ea se sprijini cu toată greutatea de el, închizând ochii. Eddie auzi zgomot de voci și pași apropiindu-se pe coridor.

O scutură ușor pe fată.

— Mă caută copoi. Totul o să fie bine dacă nu ții și faci ce-ți spun eu. Hai! Urcă-te în pat!

O conduse până la pat și o așeză sub cearșaf.

— Nu fă zgomot, o sfătui, luându-și mâna de pe gura ei.

— N-am să fac, răspunse ea, respirând greu și privindu-l.

— Ești o fată bună.

Stinse lumina, cufundând camera în întuneric. Se întinse jos pe podea lângă pat, departe de ușă.

— Dacă intră aici și mă găsesc, zise el, scoțând revolverul, o să încerce să mă împuște și s-ar putea să fii rănită. Așa că nu trebuie să ții.

— N-am să țin, spuse fata cu mai multă siguranță în voce.

Auzea uși deschizându-se și oameni vorbind agitați. Se părea că polițiștii intrau din cameră în cameră.

— Fetițo, depinde de tine să-i oprești dacă intră aici, zise el de pe podea.

Își strecură mâna sub cearșaf și o apucă pe a ei. Fu surprins când ea îi strânse mâna și-i făcu cu ochiul.

— Nu trebuie să te temi de mine.

— Nu mă tem, răspunse ea.

Așteptau. Îi auzea râsuflarea precipitată și-și auzea inima bătând.

Pe hol răsunară brusc pași grei. Ușa fu deschisă cu grijă. Eddie ridică revolverul. Fata îi strângea mâ-

na cu putere. Lumina puternică a unei lanterne traversă camera. Fata scoase un mic țipăt.

— Cine-i acolo? întrebă cu o voce tremurătoare. Lumina se opri pe ea.

— Poliția, mormăi o voce din spatele luminii. Sunteți singură?

— Da... Ce este?

— Căutăm doi infractori, spuse copoiul. Nu vă neliniștiți! Domnișoară, ar trebui să încuiați ușa!

Ușa se închise și pașii grei se îndepărtară.

Eddie răsuflă adânc. Îi dădu drumul la mână, se ridică, se apropie de ușă și răsuci cheia în broască. Se întoarse lângă pat și se așează pe podea.

— Mulțumesc, puișor! Ai făcut o treabă bună. Am să rămân aici până or să se liniștească lucrurile, apoi o șterg. Liniștește-te, n-ai de ce să te temi de mine.

Fata nu spuse nimic. Se uita curioasă la el. Abia reușea să-l zărească în lumina slabă ce se strecura prin ferestrele fără perdele.

După câteva minute, Eddie se gândi că podeaua e cam tare. Se ridică și se așează la capătul patului.

— O să înțepenesc, zise el, rânjind. Culcă-te, dacă vrei!

— Nu vreau să dorm. M-ai băgat în sperieți, dar acum nu-mi mai e așa teamă.

Zgomotele din clădire se stinseseră. Câteva din mașinile poliției plecau. Se întreba dacă Flynn reușise s-o șteargă. Bănuia că da. Flynn putea să se descurce și singur.

După o pauză lungă, fata spuse:

— A fost ca la cinema. Toate împușcăturile alea... Dacă nu m-ai fi ținut de mână, aș fi țipat.

Eddie se uita la ea, din ce în ce mai curios.

— Te țin de câte ori vrei.

Ea râse nervos.

— Acum nu simt nevoia să țip.

El se ridică și se uită pe fereastră. Strada, înainte arhiplină, se golise acum. Ultima mașină a poliției se îndepărtase.

— Cred că pot pleca. Se pare că s-a terminat nebunia.

Se apropie de pat și-i zâmbi fetei:

— Mulțumesc mult, fetițo! Ai fost dulce!

Ea se ridică pe jumătate din pat.

— Ești sigur că e bine să pleci?

— Da! Nu pot să stau aici toată noaptea.

Ea se întinse în pat.

— Nu poți?

Vorbise atât de încet, încât Eddie auzise cu greu ce-i spusese. Zâmbi pe neașteptate.

— Bine, nu mă oprește nimic. Vrei să rămân?

— Mă faci să roșesc, zise fata, ascunzându-și fața. Ce fel de întrebare poți să pui unei doamne...

6

Două zile mai târziu apăru în *Tribune* un anunț prin care se ofereau spre vânzare bidoane cu vopsea albă.

Ma Grisson azvârli ziarul spre Doc.

— Banii-s pregătiți. Acum trebuie să-i și luăm. O să fie o treabă ușoară. Flynn și Woppy se pot ocupa de ea. Doc, tu-i scrii lui Blandish. Spune-i să meargă la benzinăria Maxwell de pe Autostrada 71. Știe el unde-i. Trebuie să ajungă la ora unu la terenul de golf Blue Hills. Se uită la Flynn și Woppy, care o ascultau: Acolo o să așteptați voi, băieți. O să arunce geamantanul pe geamul mașinii când o să vadă un far aprins. Nu trebuie să oprească. Avertizează-l că va fi supravegheat chiar din clipa în care iese din casă. Dacă o să anunțe poliția sau dacă în-

cearcă vreo șmecherie, fata o să aibă de suferit. Continuă, întorcându-se spre Flynn și Woppy: N-o să aveți nici o problemă. Blandish va fi prea înspăimântat de ce i s-ar putea întâmpla fetei. Drumul merge în linie dreaptă kilometri întregi. Dacă sunteți urmăriți, aruncați geamantanul în drum în așa fel încât să poată fi văzut și o întindeți. N-or să vină după voi din cauza fetei.

— Măine seară? întrebă Flynn.

— Da.

Flynn băgă o țigară în gură:

— Ma, n-ai spus că o să scăpăm de fată? întrebă el, uitându-se fix la ea. De ce-o mai ținem?

Ma își îndreptă spatele. Ochii ei deveniră aspri:

— O să terminăm cu ea când o să primim banii.

— De ce să așteptăm?

— Cu cine crezi că vorbești? mârâi Ma. Tacă-ți gura aia împuțită!

Flynn se uită la Doc, care nu putu să-i suporte privirea. Doc se ridică, spuse ceva mormăind și părăsi camera.

— Ma, ce se întâmplă cu fata? întrebă Flynn. L-am văzut aseară pe șarlatanul ăsta bătrân intrând în camera ei cu o seringă.

Ma se învineți la față:

— Da? Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala, va trebui să-ți gădesc eu o ocupație.

Timbrul vocii ei îl alarmă pe Flynn.

— Bine, bine, spuse el repede. Vorbeam și eu ca să mă aflu în treabă.

— Află-te în treabă cu cine vrea să te asculte, mormăi Ma. Șterge-o de-aici!

Flynn părăsi în grabă camera. După o clipă de șovăială, Woppy îl urmă neliniștit. Cei doi bărbați

urcară scările și intrară în camera lui Eddie.

Eddie era în pat și citea pagina umoristică.

— Hei, voi, mama voastră de derbedei, ce se aude? întrebă el vesel.

Flynn se așeză la picioarele patului. Woppy încălecă un scaun, sprijinindu-și brațele groase de spătar.

— Măine seară punem laba pe biștari, spuse Woppy. Știrea e în *Tribune*.

— Un milion de dolari! zise Eddie, sprijinindu-și spatele de perna murdară. Gândiți-vă! În sfârșit, o să avem gologani!

— Ce-ai să faci cu partea ta când o s-o capeți? îl întrebă Woppy.

— Am să-mi cumpăr o insulă în Mările Sudului și am s-o populez cu fete frumoase îmbrăcate cu fuste de liane, răspunse Eddie.

Woppy râse, lovindu-se peste coapsele pline.

— Tu și femeile tale! Eu am să-mi deschid un restaurant. Spaghetetele mele vor fi cunoscute în toată lumea.

Flynn, care-i asculta cu o față lipsită de expresie, întrebă brusc:

— Eddie, ce se petrece în camera fetei?

Eddie încetă să mai rădă și-l privi fix pe Flynn.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am zis. Camera mea e lângă a ei și am auzit câte ceva. Doc intră acolo. L-am văzut cu o seringă. Și Slim s-a strecurat înăuntru. Noaptea trecută a rămas în cameră de la unsprezece seara până la patru dimineața.

Eddie aruncă cearșaful și coborî din pat.

— Ce vrei să spui cu o seringă?

— Ce-ai auzit. Când Doc a intrat la ea în cameră, avea în mână o seringă. Crezi că o droghează?

— De ce ar face asta?

— Nu știu, întreb și eu. De ce intră Slim acolo?
Eddie începu să se îmbrace grăbit.

— Slim! Doar nu crezi că degeneratul ăla și-a făcut speranțe în legătură cu fata?!

— Ți-am spus că nu știu, dar Ma s-a înfuriat al dracului când am pomenit de fată.

— Am să merg să vorbesc cu ea, spuse Eddie.
N-o să-l las pe Slim să se agațe de fată. Există o limită și, al dracului să fiu, dacă nu asta e limita!

— Mai bine nu te duce, zise Woppy alarmat.
N-o să-i placă lui Ma. E mai sănătos să nu te bagi.

Eddie nu-i dădu nici o atenție și-i porunci lui Flynn:

— Ține de șase! Dă-mi de veste dacă ți se pare că Ma vrea să urce.

— Bine, răspunse Flynn și ieși în coridor.
Se aplecă peste balustradă.

Eddie își trecu pieptenele prin păr, își puse o cravată, apoi traversă coridorul spre camera lui Miss Blandish. Cheia se afla în broască. O răsuci și intră în cameră. Miss Blandish zăcea pe pat, întinsă pe spate, acoperită cu un cearșaf murdar. Se uita fix în tavan.

Eddie închise ușa și se apropie de ea.

— Ei, scumpo, cum te simți?

Miss Blandish părea că nu știe că el se află în odaie. Continua să se uite fix în tavan.

Eddie îi atinse umărul și o scutură ușurel:

— Trezește-te, fetițo! Ce s-a întâmplat? Ea întoarse încet capul și-l privi. Ochii ei erau goi, pupilele îngrozitor de dilatate.

— Pleacă! spuse ea împleticit.

El se așează pe pat.

— Eu sunt Eddie, mă cunoști doar. Trezește-te!
Ce se întâmplă?

Ea închise ochii. Preț de câteva minute, Eddie o

privi intens. Deodată, fata începu să vorbească. Vocea ei slabă, fără viață, semăna cu aceea a unei persoane aflate în transă.

— Aș vrea să fiu moartă. Se spune că toate problemele dispar după ce mori.

Urmă o pauză lungă, timp în care Eddie o privi încruntat, apoi fata continuă:

— Vise... nimic altceva decât coșmaruri. Vine aici un bărbat: totul pare real, însă el nu există în realitate. E înalt și slab și pute de murdărie. Stă aplecat peste mine și vorbește. Nu înțeleg ce spune. Se mișcă sub cearșaf ca și când nu-i putea suporta greutatea. Urmă iar un moment lung de tăcere, apoi continuă: M-am prefăcut că sunt moartă. Am vrut să țip când a intrat, dar n-am făcut-o, altfel ar fi știu că sunt vie. A stat ore întregi lângă mine mormăind. Apoi deodată țipă: De ce nu-mi face nimic?

Eddie, pe a cărui față se scurgea transpirația, se trase înapoi. Țipătul ei îl înspăimântase. Se uita către ușă, întrebându-se dacă nu-l auzise Ma.

Miss Blandish se liniști din nou. Murmură ceva, mișcându-se neliniștită, mototolind cearșaful cu mâinile.

— Mai bine mi-ar face ceva. Orice e mai bine decât să stea lângă mine ore întregi vorbind. Mai bine mi-ar face ceva!

Flynn vârî capul pe ușă:

— Ar fi mai bine s-o ștergi de aici. De ce a țipat fata?

Eddie se strecură afară din cameră, închise ușa și apoi o încuie. Își șterse fața asudată cu dosul palmei.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Flynn.

— Ceva cu adevărat oribil, răspunse Eddie. Mai bine ar fi murit.

— Nimănui nu-i e mai bine mort, spuse Flynn

tăios. Ce vrei să zici?

Eddie se întoarce în camera lui. Flynn se ținu după el. Când Eddie intră, Woppy îl privi, mirându-se de tristețea exprimată de chipul lui.

— Ieși afară! urlă Eddie, apropiindu-se de pat și trântindu-se pe el.

Woppy plecă repede din cameră. Se uită întrebător la Flynn, care ridică din umeri.

Eddie închise ochii. Pentru prima dată în viață se simțea murdar și îi era rușine de el însuși.

7

POLIȚIA BĂNUIEȘTE CĂ BANDA LUI RILEY ESTE VINOVATĂ DE UCIDERA POLIȚISTULUI

A fost identificată persoana împușcată.

John Blandish plătește răscumpărarea.

Reporterii noștri au aflat că bărbatul omorât la Hotel Palace a fost identificat ca fiind Alvin Heinie, autor de articole despre cancanurile mondene. Heinie a fost cel care a informat poliția că banda lui Riley s-a interesat de fata lui Blandish, înainte de a fi răpită.

Se știe că răscumpărarea în valoare de un milion de dolari va fi plătită astăzi. Domnul Blandish, temându-se pentru fiica lui, a refuzat să coopereze cu autoritățile.

Departamentul de Justiție și Biroul Federal de Investigații sunt pe urmele lor. Ei vor acționa îndată ce se va ști că fata răpită este în siguranță.

Poliția are motive să creadă că Alvin Heinie a fost lichidat de banda lui Riley, din răzbunare...

Ma le citi articolul celor din bandă, care ascultau rânjind:

— Bună treabă, spuse Flynn. Riley e acuzat pentru tot. Pot paria că, dacă un căpitan de poliție o

să cadă pe scări, o să spună că l-a împins tot Riley.

Eddie era îngândurat.

— Se poate să fie în regulă, dar mă întreb cine l-a împușcat pe Heinie? N-a fost nici Riley și nici noi. Fata asta, Borg, mă cam deranjează. Cred că ea l-a scos din circulație pe Heinie. De ce? Știm că avea o anumită legătură cu Riley. Cred că trebuie să facem ceva în privința ei.

— Ai dreptate, aprobă Ma. Înainte de a lua banii, trebuie să aflăm ce-i cu ea. Tu, Eddie, te duci în oraș și pui întrebări. Ai putea să afli ceva.

— Bine, răspunse Eddie, ridicându-se. Slim, vii cu noi?

Slim stătea într-un colț al camerei, departe de restul bandei. Citea pagina umoristică. Nici nu-și ridică privirea când Eddie i se adresă.

— Pleci singur, decise Ma. Lasă-ți arma aici!

Eddie ieși în hol. Ma îl urmă.

— Du-te și vorbește cu Pete Cosmos, zise ea. El le cunoaște pe toate fetele din oraș. Dă-mi revolverul!

În timp ce-i dădea revolverul de calibru 45, Eddie întrebă:

— Ma, nu poți să-i spui lui Slim să lase fata în pace?

Ma se crispă:

— Eddie, vezi-ți de treburile tale. Ești un băiat bun. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Hai, Ma, vorbe Eddie împăciuitor. Fata asta-i prea frumoasă pentru Slim. Nu vrei să-i dai nici o șansă?

Imediat, ochii lui Ma se umplură de furie. Se învineți la față.

— Slim o dorește, spuse ea coborând vocea și fulgerându-l cu privirea pe Eddie. Și o va avea! Nu te amesteca! Spun asta să audă și toți ceilalți!

Eddie își arată dezgustul:

— Ducă-se dracului unul care poate să aibă o fată numai dacă o droghează!

Ma îl izbi peste gură cu dosul palmei. A fost o lovitură puternică, ce-l făcu să se clatine. Se uitară fix unul la altul, apoi Eddie se forță să zâmbească.

— E-n regulă, Ma. M-am trezit și eu vorbind. Uită ce-am spus!

O lăsă cu fața întunecată de furie, uitându-se urât la el.

Îndreptându-se spre oraș, își spuse că trebuie să fie prudent. Ma era tot atât de periculoasă ca și Slim. N-ar fi ezitat să-l împuște pe la spate dacă ar fi crezut că i-ar face probleme în legătură cu Miss Blandish. Ridică din umeri. Îi părearău de fată, dar nu putea să-și riște viața pentru ea.

Sosi la *Cosmos Club* puțin după ora două. Încă se făcea curățenie după noaptea trecută. Dansatoarele repetau cu un omuleț îmbrăcat în pantaloni albi și maiou. Pianistul, cu o țigară atârându-i în colțul gurii, cânta un swing. Fetele în șort îi zâmbiră lui Eddie. Era foarte cunoscut și popular în acest club. Înainte de a intra în birou, se opri doar atât cât să le mângâie, să le ciupească și să le spună câte o glumă.

Pete Cosmos stătea la biroul lui, citind ziarul. Păru surprins când intră Eddie. Pete era un om gras, cu o mustață desenată parcă cu creionul și având o preferință deosebită pentru cravatele cu modele, colorate strident. Cravata pe care o purta îl făcu pe Eddie să închidă ochii, dezgustat.

Își strânseseră mâinile.

— Salut, Pete, spuse Eddie, așezându-se pe colțul biroului. Ce se mai aude?

Pete aruncă ziarul pe podea. Clătină capul, încruntându-se:

— Asta-i beleaua, răspunse el, oferindu-i lui Eddie o havană. Nu se aude nimic. De când cu toate împuşcăturile astea, afacerile se duc la dracu'. Noaptea trecută am avut doar zece clienți: patru dintre ei erau prietenii nevesti-mii și n-au plătit.

— Hm! mormăi Eddie compătimator. Pe unde mă duc, aud aceeași poveste. Gorila asta de Riley se pare că într-adevăr i-a băgat în priză pe toți.

Pete își aprinse havana.

— Eddie, nu pot să înțeleg un lucru. N-aș fi crezut niciodată că Riley are curaj s-o răpească pe fata aia. Dădea numai lovituri mici. Trebuie să se fi scrântit. Dacă ar fi fost vorba de Ma, care să fi învârtit o asemenea treabă...

— Însă n-a făcut-o, i-o retează Eddie. A lipsit din oraș toată săptămâna.

— Sigur, sigur, răspunse Pete, sesizând tonalitatea brusc amenințătoare din vocea lui Eddie. Nu te-am văzut de săptămâni întregi pe tine sau pe băieți. Indiferent cine a făcut-o, să fiu în locul lor și să fi pus mâna pe fată, eu unul aș fi foarte, foarte atent. Îndată ce răscumpărarea va fi plătită și fata se va întoarce acasă, orașul o să fie răscolit și toate activitățile vor fi paralizate. Ascultă vorbele mele!

— E sfârșitul lui Riley, răspunse Eddie.

— Mi-ar plăcea să știu unde se ascunde, zise Pete.

— Cine-i Anna Borg? întrebă ca în treacăt Eddie, studiind capătul aprins al havanei.

— Ce te interesează? întrebă tăios Pete.

— Vreau să știu cine e. O cunoști?

— Sigur.

— Cine e? Din ce trăiește?

— Face parte dintr-o bandă.

Eddie fu surprins:

— Adevărat? A cui?

Pete zâmbi:

— Poți să crezi? A lui Riley!

Eddie fluieră:

— Uite, uite! Într-adevăr asta-i o noutate pentru mine.

— Îți mai spun încă ceva, continuă Pete. Anna a fost părăsită și copoi se întreabă de ce. Ea și Riley erau așa (și își încolăci două dintre degetele murdare). Apoi Riley a dat lovitura secolului și Anna a fost abandonată. Nimic nu pare să aibă sens.

— Poate că Riley s-a săturat de ea.

— Băieții spun că nu. Anna jură că ea și Riley nu s-au despărțit. Crede că i s-a întâmplat ceva.

Pe fața lui Eddie nu se putu citi nimic.

— Știi cum sunt femeile, vorbi el ironic. Pot spune orice ca să-și salveze reputația. Pot să pun pariu că Riley a părăsit-o acum, când e gata să pună mâna pe o groază de bani. Numai că ea nu vrea să recunoască treaba asta. Pete ridică din umeri.

— Se poate. În orice caz, nu mă privește.

— Mai locuiește la Hotel Palace?

Pete îl privi curios:

— De ce te interesează Anna?

— Ma vrea să știe.

Pete se arată surprins:

— Hm! Anna e încă la Palace. O urmăresc doi copoi. Poliția crede că Riley a venit s-o vadă, a dat peste Heinie, care locuia acolo și nu s-a putut abține să nu-l curețe pe Heinie, fiindcă l-a trădat. Ei cred că Riley ar putea să se întoarcă s-o vadă pe Anna, așa că îl așteaptă.

Eddie își sprijini capul cu o mână: era îngândurat. În cele din urmă, rosti:

— Pete, vreau să vorbesc cu puicuța asta. Uite ce ai să faci: îi telefonezi chiar acum și-i spui să vină

la tine. Am să discut cu ea aici și copiii n-or să știe că am vorbit cu ea.

— Despre ce vrei să discuți cu ea? întrebă Pete bănuitor. Nu vreau s-o bag pe Anna în vreo belea. Mi-e prietenă.

— N-o bagi în nici o belea, Pete. Fă ce ți-am spus. E ordinul lui Ma.

— Anna, tu ești? întrebă el, în timp ce Eddie îl urmărea cu atenție. Pete la telefon. A apărut ceva important. Vreau să vii aici chiar acum. Nu, n-am zis că e vorba de o slujbă, dar ar putea fi. Vii? Bine, te aștept, zise el și închise.

— E-n regulă? întrebă Eddie.

— Vine. Va sosi într-o jumătate de oră.

— Mulțumesc, Pete. Îi voi spune lui Ma. N-o să uite asta.

— Aș prefera să mă uite, spuse Pete neliniștit. Și ascultă, Eddie, nici o bătărănie cu Anna.

— Liniștește-te! Vreau să am doar o discuție cu ea.

Și Eddie adăugă:

— Zi și tu că faci o plimbare și lasă-mă singur aici. Întoarce-te într-o oră.

Pete ridică din umeri:

— Bine, oricum e timpul să-mi iau prânzul. Cred că e cel mai bun lucru pe care aș putea să-l fac.

— Pete, ai un revolver? zise Eddie.

— Pentru ce vrei un revolver? întrebă Pete alarmat.

— Haide, haide! nu mai pălăvrăgi. Ai un revolver?

— În partea stângă, în sertarul de sus, răspunse Pete.

— Bun. Întinde-o!

După ce Pete plecă, Eddie trecu în spatele biroului și se așeză. Deschise sertarul și scoase un revol-

ver de calibru 38, pe care-l puse pe birou. Nu avea de gând să riște cu o fată care făcea parte din banda lui Riley. Tipele astea aveau nervi tari și pe deasupra era sigur că Anna îl lichidase pe Heinie.

După o jumătate de oră de așteptare, auzi pe coridor zgomotul unor pași care se apropiau. Puse mâna pe revolver.

Ușa se deschise brusc și Anna intră. Purta o rochie de vară verde-pal și o pălărie mare de pai.

Eddie se gândi că arăta grozav.

Înaintase până la jumătatea camerei, când îl văzu. Trântise ușa după ea. Se opri brusc și se albi la față. Ochii i se îndreptară spre revolverul de pe birou.

— Bună, scumpo. Intră. Ține-te bine! E o întâlnire prietenească, dar dă-mi geanta. Aruncă-mi-o!

Ea ezită, apoi aruncă geanta pe birou. Eddie o azvârli într-un sertar. Apoi azvârli și revolverul lângă geantă.

— Nu-i nevoie să mă prezint, nu-i așa?

Fata își reveni din șocul pe care-l avusese când dăduse cu ochii de el. Obrajii nu mai erau palizi. Se îndreptă către un scaun și se așeză. Își puse picior peste picior, arătându-și genunchii înainte de a-și aranja fusta.

— Știi cine ești, spuse ea.

Eddie scoase un pachet de țigări, se ridică și-i oferì una. Ea o luă și el i-o aprinse. Se așeză pe marginea biroului aproape de Anna.

— Fetișo, ce-a fost în capul tău când mi-ai dat adresa ta și apoi, când am venit la tine, i-ai chemat pe copoi? Întrebă el. Aproape că m-ai băgat în bucluc.

Ea scoase fumul pe nas și nu răspunse nimic.

— Nu fi morocănoasă, fetișo. Tu și cu mine am putea să ne simțim bine împreună.

— Chiar am putea? Ochii ei albaștri îl priveau

cu răceală. Unde e Frankie?

— Ce te face să crezi că eu știu unde e Frankie?

— Tu și cu Flynn v-ați întâlnit cu Frankie în noaptea când a dispărut. Ai dat de el la stația de benzină înainte de La Cygne. Băiatul care lucra acolo era un prieten de-al meu. El mi-a telefonat și mi-a spus că tu și Flynn aveți revolvere. În ziua următoare, băiatul a fost găsit împușcat în cap. Unde este Frankie?

Eddie rămase surprins de informația asta. Acum își dădu seama că Ma avusese o idee bună când se hotărâse să scape de băiat.

— Fetițo, habar n-am. Bănuiesc că e ascuns pe undeva. Tu trebuie să știi mai multe despre el decât știu eu.

Anna continua să-l privească cu răceală:

— De ce a trebuit să-l ameninți pe Frankie?

Eddie era nervos.

— Nu l-am amenințat eu, ci Flynn. De fapt n-a fost nimic. Riley o avea cu el pe fata lui Blandish. Am fost un fraier că n-am recunoscut-o. Dacă o recunoșteam, i-o luam. Dar n-am făcut asta. De-atunci îmi trag palme. Mi-a spus că e o nouă prietenă și eu l-am crezut. L-am lăsat în pace. Obrajii Annei se înroșiră, iar ochii îi sclipeau mânioși:

— Nu cred că Frankie m-a părăsit. Bănuiesc că i s-a întâmplat ceva și tu știi ce.

— Scumpo, greșești. Și eu bâjbâi ca și tine, în schimb am câteva idei.

— Ce idei?

— Asta, de exemplu, spuse el, clătinând din cap. De ce să răscolești murdăria? Știu ce zic băieții lui John Chinezu, dar s-ar putea să greșească.

— Ce zic băieții? atacă Anna, fulgerându-l cu privirea.

— Spun că Riley te-a părăsit. S-a îndrăgostit de fata lui Blandish.

Anna sări în picioare.

— Asta-i o minciună! Frankie mă iubește! Știu că e o minciună.

— Sigur, sigur. S-ar putea să fie așa cum spui, dar atunci unde e? De ce nu ia legătura cu tine? Când o să încaseze răscumpărarea, o să-ți dea oare ceva din ea? Nu prea cred asta, nu-i așa?

Ea începu să facă ture în jurul biroului. Eddie își dădea seama că-i zdruncinase încrederea în Riley.

— Fata aia a lui Blandish e o frumusețe, continuă el. Știi, s-ar putea ca lui Riley să-i fi venit idei în legătură cu ea. Nu sunt sigur că băieții greșesc într-un tot în legătură cu tine și cu Riley. Cred că te-a dus cu zăhărelul.

Ea îl înfruntă.

— Tac! Frankie nu mi-ar face una ca asta.

— Toți spun așa! Și Eddie se duse să se uite pe fereastră.

Își dădea seama că îi spusese destule. După o clipă, ea se apropie și rămase lângă el.

— Ce să fac? întrebă ea. N-am un franc.

— Îți împrumut eu ceva bani. Îmi placi, pușor. Cât vrei?

— Nu iau bani de la tine.

— Bine, cum vrei. De câte ori ai necazuri sau ești falită, anunță-mă. Pete o să-ți spună cum să dai de mine. Trebuie să plec. Uită-l pe Frankie. Îți pierzi vremea crezând că o să mai auzi de el. Când o să pună mâna pe banii de răscumpărare, o să aibă toate fetele pe care le vrea. Pe curând, scumpo!

Ieși din birou, lăsând-o pe Anna cu ochii scăldați în lacrimi, privind pe fereastră.

Flynn se uită la ceas.

— Încă cinci minute, îi spuse el lui Woppy, care ținea în mână un automat Thompson. Sfinte Sisoel! Am să mă bucur al dracului când o să se termine asta.

— Da! aprobă Woppy. Ma zice că e ceva sigur și ușor și ea știe întotdeauna ce spune.

— Atunci de ce dracu' te agiți? se înfurie Flynn.

Cei doi bărbați stăteau în Buick-ul tras la marginea șoselei la umbra unor tufișuri. De aici drumul se vedea foarte bine.

— Nici tu nu ești prea calm, spuse Woppy, scoțând o batistă murdară și ștergându-și fața. Cât e ceasul?

— Uf, tacă-ți gura! mârâi Flynn.

Ar fi vrut ca Eddie să fi venit cu el. Woppy îl călca pe nervi. Atunci când era cu Eddie, știa întotdeauna că dacă intrau într-o belea s-ar fi descurcat bine, dar Woppy era prea agitat. Nu se putea controla când se întâmpla ceva neprevăzut.

— Aud o mașină, spuse Woppy.

Pe drum, în depărtare, se vedeau niște faruri.

— Vine! anunță Flynn. Coborî din mașină, scoțând din buzunar o lanternă puternică.

Automobilul care se apropia mergea cu viteză mare. Când fu cam la vreo trei sute de metri de Flynn, acesta aprinse lanterna.

Cu inima bătându-i puternic, Woppy pândeia, strângând automatul în mâini. „Dacă mașina e plină de copoi? Băieții ăia nu fac niciodată nimic la întâmplare. Ar trece ca fulgerul, trăgând cu mitralierele.”

Automobilul încetini. Flynn vedea acum că în mașină se afla doar șoferul.

„Blandish a respectat întocmai ordinele”, se gândi el.

Mașina trecu pe lângă el. Pe geam căzu un obiect, care se rostogoli pe șosea. Apoi automobilul își continuă drumul, dispărând în întuneric.

Flynn își umflă obrazii. Alergă spre valiza albă și-o ridică.

Woppy lăsa jos automatul și porni motorul. Flynn se aruncă în mașină. Așeză valiza pe podea, între picioare.

— S-o ștergem! spuse el.

Woppy apăsă pe accelerație și mașina se smuci înainte. Flynn întoarse capul și privi îndelung prin geamul din spate. Goniseră vreo câțiva kilometri. Nu-i urmărea nici un automobil.

— E-n regulă! zise Flynn. Să mergem acasă.

Când intrară în salon, Ma, Slim, Eddie și Doc îi așteptau. Flynn aruncă valiza pe masă.

— Ma, nici o încurcătură. A fost exact cum ai spus tu.

Ma se ridică încet și se apropie de masă. Deschise cele două închizători ale valizei. Ceilalți se strânseseră în jurul ei. Chiar și Slim părea cam agitat. Ma ridică capacul. Toți stăteau holbându-se la pachetele cu bancnote. Niciodată în viața lor nu văzuseră atâta bănet.

— Măi băieți! Nu e minunat? întrebă Eddie. Măi frate, măi frate!

Slim se lăsa peste bani respirând greoi, cu gura deschisă.

— E-n regulă! spuse Ma, încercând să vorbească calm. Un milion de dolari. În sfârșit!

— Ma, hai să-i împărțim, zise Eddie. Mor de dorință să cheltuiesc ceva din partea mea. Haide! Cam cât o să fie?

— Da, mormăi Woppy, care era atât de agitat încât nu putea sta o clipă locului. Cât o să capăt, Ma?

Ma închise capacul valizei. Se uită la fiecare dintre ei, apoi se îndreptă greoaie spre fotoliul și se trânti în el.

— Ce te-a apucat? întrebă Eddie neliniștit. Să împărțim banii!

— În cazul de față, fiecare dintre aceste bancnote are o serie, răspunse Ma. Pot paria că sticleții au lista lor. Acești bani sunt ai dracu' de periculoși, dinamită curată, ce mai!

— Ce spui? interveni neliniștit Eddie. Nu-i putem folosi?

— Sigur că poți, dacă vrei să ajungi în camera de gazare. Îți spun eu că e curată sinucidere să-i cheltuiești.

— Atunci de ce dracu' i-am luat? mârâi Flynn.

Ma spuse răgușit:

— Linișteți-vă, băieți! Am avut eu grijă și de asta. O să ducem banii la Schulberg. El e de acord să-i păstreze mai mulți ani, iar noi vom căpăta numai o jumătate de milion. O jumătate de milion de dolari care se pot folosi sunt mai buni decât un milion care nu se pot folosi.

Slim scuipă deodată în cămin.

— Vorbe! zise el cu dezgust. Numai de asta sunteți în stare! Vorbe!

Se duse către canapea și se așeză. Începu să citească pagina umoristică.

— Ma, nu-i chiar așa grozav, spuse Eddie. Mă așteptam ca partea mea să fie de vreo două sute de mii.

Ma râse:

— Cred și eu că te-așteptai.

— Atunci cât ni se cuvine? întrebă Woppy arătându-se nerăbdător.

— Fiecare din voi o să capete trei sute de dolari și nimic mai mult.

— Glumești?! Trei sute de dolari? întrebă Eddie, înroșindu-se. Ce-i bătaia asta de joc?

— Ăștia-s banii voștri de cheltuială. Fiecare are dreptul la o sută de mii de dolari, dar nu-i veți primi pe toți odată. Vă știu eu, băieți! Dacă puneți mâna pe bani, o faceți lată și într-o săptămână vă înhață copoii. N-o să puteți rezista și-o să aruncați cu bani în stânga și-n dreapta. Așa sunt prinși fraierii. Ei nu pot rezista să nu arunce cu bani și copoii știu asta. Arată cu degetul către Eddie: Ce poveste o să le îndrugi copoilor când or să te ia la întrebări de unde ai dintr-o dată așa de mulți gologani? Hai, dă-i drumul și spune.

Eddie începu să vorbească, apoi se opri. Își dădu seama repede că Ma avea dreptate.

— Ma, ai dreptate. A naibii chestie! Credeam că o să fiu bogat.

— Acum am să vă spun ce-o să se întâmple cu banii, continuă Ma. O să intrăm în afaceri. De ani de zile aștept să avem o afacere. Voi, băieți, o să lucrați pentru mine. Am să cumpăr clubul *Paradise*. E de vânzare. O să-l renovăm, aducem fete, muzică bună și o să facem bani. Cu jumătate de milion o să fim în stare să transformăm spelunca aia într-un local select. Sunt sătulă să conduc o bandă mică. A venit și timpul nostru; de-acum ne lansăm în afaceri. Ce ziceți?

Cei patru bărbați se destinseră. Slim era singurul care n-ascultase. Continua să citească pagina umoristică.

Doc spuse:

— Cu siguranță că ai creier în capul ăla al tău. Eu sunt pentru.

— Și eu. E o idee colosală, spuse și Eddie.

— Și eu, aprobă Flynn.

— Ma, la club o să ai și un restaurant, nu? între-

bă Woppy. Am să pot găti eu?

Ma rânji:

— Poți să gătești, Woppy. Fiecare din noi o să încaseze o cincime din venitul clubului. Veți avea cu toții bani și va exista oricând o explicație în legătură cu proveniența lor.

— Stai o clipă, spuse Eddie. Să presupunem că totuși copoii ar vrea să știe cum am finanțat afacerea. Ce-o să se întâmple?

— N-aveți nici o grijă. Schulberg o să spună că mi-a împrumutat banii. Chestia asta face parte din înțelegerea mea cu el.

— Ma, într-adevăr, te-ai gândit la toate, zise Eddie. Când începem?

— Chiar acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Măine o să cumpăr clubul.

Flynn interveni:

— Și acum trebuie să scăpăm de fată. Ai vorbit cu Doc despre asta? Unde o s-o îngropăm?

Atmosfera calmă se risipi. Ma înțepeni. Se făcu întâi albă la față, apoi roșie. Zâmbetul dispăru de pe fața lui Doc. Arăta ca și când ar fi fost gata să leșine. Slim lăsă să-i cadă ziarul și se ridică pe jumătate, cu ochii galbeni lucind.

— S-o îngropați? Ce înseamnă asta? Despre ce să vorbiți cu Doc? întrebă Slim.

Își legăna piciorul.

— Despre nimic, zise Ma repede.

Arăta ca și când ar fi vrut să-l omoare pe Flynn. Eddie hotărî că venise timpul să dea cărțile pe față:

— Chiar, ce-o să se întâmple cu fata, Ma?

Ma ezită, dar își dădu seama că nu era momentul să dea înapoi. Fără să se uite la Slim, spuse:

— Trebuie s-o lichidăm. Știe prea multe. Când doarme...

— Ma!

Vocea lui Slim, ascutită, subțire îi făcu pe toți să se întoarcă spre el. Îi aruncă maică-sii niște priviri ucigătoare; ochii lui galbeni scânteiau.

— Ce este? întrebă bătrâna, simțind în inimă un fior de teamă.

— Fata îmi aparține, zise Slim încet și clar. Nimeni n-o s-o atingă, fiindcă altfel o să aibă de-a face cu mine. Îmi aparține și eu o păstrez.

— Ascultă, Slim, nu fi nebun! zise Ma. Vorbea cu greutate. I se uscaseră gura: N-o putem ține aici. E periculos. Trebuie să dispară.

Brusc, Slim dădu cu piciorul într-un scaun care-i stătea în drum. În mână îi apărură cuțitul. Woppy și Doc se retraseră în grabă de lângă Ma, lăsând-o față-n față cu Slim. Bătrâna încremeni, în timp ce Slim începu să se apropie încet de ea.

— O să te socotești cu mine, spuse el cu răutate. Vrei să-ți tai gâtul, vacă bătrână? Dacă te atingi de ea, dacă vă atingeți de ea, vă tai în bucăți!

Mâna lui Eddie se îndreaptă către revolver. Ma văzu mișcarea.

— Lasă revolverul, porunci ea răgușit.

Se gândea cu groază că Eddie o să-l împuște pe fiu-său.

Slim se întoarse spre Eddie, care se trase deoparte.

— Mă auziți? țipă el. E a mea! Am s-o păstrez. Nimeni n-o s-o atingă!

Se uită fix la fiecare dintre ei, apoi ieși, trântind ușa. Urmă o pauză lungă. Ma se făcuse albă la față. Se târî spre fotoliul ei și se așeză. Dintr-o dată arăta bătrână. Eddie și Flynn se uitară unul la altul. Eddie ridică din umeri și se îndreaptă spre ușă. Flynn îl urmă.

Woppy, transpirat, stătea pe canapea și se prefăcea că citește un ziar. Doc își turna ceva de băut.

Tăcerea din cameră deveni chinuitoare.

Slim se opri în capul scărilor, ca să audă ce se întâmpla în cameră. Zâmbi în sinea lui. În sfârșit, își arătase puterea. Îi înspăimântase pe toți. De acum încolo, o să capete în bandă locul care i se cuvenea. Ma trecea pe locul doi. Privi de-a lungul coridorului spre camera lui Miss Blandish. Era timpul să înceteze să mai stea noapte de noapte lângă ea. Trebuia să-i arate că el e stăpânul — nu numai al mamei lui, ci și al ei.

Porni pe coridor cu ochii galbeni scânteind. După ce deschise ușa, scoase cheia din broască și, intrând în cameră, încuie ușa la loc.

În timp ce traversa camera, Miss Blandish îl urmărea, dându-și seama de faptul că bărbatul căpătase încredere în el și ghicind ce putea să însemne asta pentru ea. Închise ochii, cutremurându-se.

CAPITOLUL III

1

Deasupra ușii cu geam mat era o firmă:

DAVE FENNER

Detectiv

Literele negre erau proaspăt inscripționate. Ușa dădea într-un mic birou, frumos mobilat, cu o mașină de scris, două fotolii, un covor persan de bună calitate. De-a lungul pereților erau rafturi înșesate cu cărți de drept cumpărate de curând și care nu fuseseră deschise până atunci.

David Fenner, răsturnat într-un scaun, cu pi-

cioarele întinse pe birou, se uita fix, netulburat în tavan, cu aerul unui om care nu are nimic de făcut, deși ar fi dispus de tot timpul necesar pentru a avea o activitate.

Fenner era un bărbat masiv, de vreo treizeci și trei de ani. Brunet, cu trăsături brute, dar atrăgător, avea o alură de luptător, de bărbat căruia îi place să facă tot ce-i trăsnește prin cap și care, în general, chiar făcea asta.

În stânga biroului se afla o ușă care dădea în anticameră. Aceasta era împărțită în două de o bară de lemn: o parte era rezervată pentru clienții care așteptau, cealaltă fiind biroul Paulei Dolan, o fată frumoasă cu păr ondulat, negru ca pana corbului, cu ochi mari, albaștri și cu o siluetă despre care Fenner spunea că era singurul lucru de valoare în noua lui afacere.

Paula stătea în fața unei mașini de scris, răsfoind paginile faimoasei reviste *Love*. Din când în când căsca și se uita la ceasul de pe perete. Era trei și douăzeci. Telefonul de pe biroul ei sună, făcând-o să tresară. Puse jos revista și intră în celălalt birou.

— Scumpo, ai țigări? întrebă Fenner, încordându-și mușchii și mișcându-se pe scaun. Eu nu mai am nici una.

— Mi-au rămas trei. Pot să-ți dau două.

Paula se duse în cabinetul ei și, întorcându-se cu cele două țigări, i le puse pe birou.

— Foarte drăguț din partea ta, spuse Fenner, aprinzându-și una. Mersi.

Trase adânc în piept, măsurând-o pe Paula din cap până-n picioare.

— Arăți bine astăzi.

— Da, nu-i așa?! zise Paula cu amărăciune. Se pare însă că asta nu ajută la nimic.

— Cum te descurci? întrebă Fenner, schimbând

repede vorba. Ai ceva de făcut?

— Cât ai și tu, răspunse Paula așezându-se pe colțul biroului.

Fenner rânji.

— Atunci sigur te istovești muncind. Nu face nimic, se va ivi ceva!

— Așa spui mereu de o lună de zile.

Părea neliniștită.

— Dave, nu o mai putem duce așa prea mult. Cei de la magazinul de mobilă au telefonat că, dacă până mâine nu plătești cea de-a treia rată, vor veni să ia mobila înapoi.

Fenner își roti privirea prin cameră:

— Nu mai spune! Doar nu-ți închipui că cineva care-i în toate mințile ar veni să ia înapoi toate troacele astea?

— Se pare că n-ai auzit ce ți-am spus, continuă ea îngrijorată. Dacă până mâine nu achiți cea de-a treia rată, le vor lua înapoi. Așa că eu pe ce o să mă mai așez?

Fenner se prefăcu speriat:

— N-o să ia și *asta*, nu-i așa?

— Dave Fenner, nu poți fi serios măcar câteva secunde? Dacă până mâine dimineață nu facem rost de 200 de dolari, va trebui să închidem șandramaua.

Fenner oftă:

— Bani! Câți bani avem?

— 10 dolari și 15 cenți.

— Așa mult?! Făcu un gest cu mâna: Da! Suntem bogați. E un tip vizavi care e plin de datorii la bancă.

— Nu văd cum ne-ar îmbogăți pe noi treaba asta.

— Păi noi nu datorăm bani băncii.

— Nu e vina ta. Te-ai străduit din greu să le fii dator, nu?

— Bănuiesc că da. Fenner își clătina capul abă-

tut: Nu cred că tipii ăia au încredere în mine.

— Oh, nu! răspunse sarcastic Paula. Ei doresc numai să nu te pună în încurcătură. Își aranjă o buclă rebelă. Încep să cred că ai făcut o greșală deschizând acest birou. Câștigai bine la *Tribune*. Nicio dată n-am crezut că ideea asta a ta cu agenția va da rezultate bune.

Fenner se arată indignat:

— Ce drăguță ești că-mi spui asta! Atunci de ce ți-ai lăsat slujba și ai venit să lucrezi pentru mine? Te-am avertizat că la început o să fie greu, dar nu ai lăsat nimic să te împiedice să mă urmezi.

Paula îi zâmbi:

— Poate pentru că te iubesc, spuse ea încet.

Fenner mormăi:

— Pentru Dumnezeu, nu începe iar. Am și așa destule pe cap. Scumpo, de ce nu ești tu fată deșteaptă? Cu înfățișarea și silueta ta, poți agăța un milionar. De ce îți irosești timpul și talentul cu o gloabă ca mine? Am să-ți spun ceva: întotdeauna am să fiu pe zero cu banii. În familia mea chestia asta e o tradiție. Bunicul meu a fost un falit. Tatăl meu a fost un cerșetor. Unchiul meu a fost un ratat, a înnebunit fiindcă n-a putut face rost de bani...

— Dave, când ne căsătorim?

— Îmi rămâne doar să-mi consult horoscopul, spuse grăbit Fenner. De ce nu pleci acasă? Dacă n-ai nimic de făcut, îți vin fel de fel de idei ciudate. Ia-ți liber o după-amiază. Spală-te și tu pe cap sau fă altceva!

Paula ridică resemnată din umeri.

— De ce nu vorbești cu Ryskind? Te poate primi înapoi la ziar dacă-l rogi frumos. Dave, ai fost cel mai bun reporter criminalist. Trebuie să-ți simtă lipsa. De ce nu discuți cu el?

Fenner clătină din cap:

— Beleaua e că el nu vrea să vorbească cu mine.

Înainte de-a pleca i-am spus în faţă că e un escroc cretin, cu inimă de piatră şi fără o fărâmbă de creier. Mi-amintesc că i-am spus că, chiar dacă m-ar invita la căsătoria părinţilor lui, nu m-aş duce. Oricum, nu cred c-ar mai suporta să mă vadă.

Sonerie anunţă în anticameră un vizitator.

— Cine crezi că ar putea fi? întrebă încruntându-se Fenner.

— Probabil cei care ne vor închide telefonul, răspunse Paula. N-am plătit factura, ți-amintești?

— Ce nevoie avem noi de telefon? Nu suntem în relații bune cu nimeni din oraș, nu-i așa?

Paula ieși în anticameră, închizând ușa după ea.

Se întoarse peste câțva minute, cu chipul răvășit.

— Privește cine e aici! spuse ea punându-i pe birou o carte de vizită.

Fenner citi numele, apoi se lăsă pe spate, privind-o mirat pe Paula.

— John Blandish. În persoană?!

— Vrea să te vadă.

— Ești sigură că e el și nu altcineva?

— Sunt sigură.

— Bine, atunci ce mai aștepti? Lasă-l să intre, iubito! Poftește-l!

Paula se îndreaptă spre ușă și o deschise.

— Domnul Fenner este liber acum, domnule Blandish. Intrați, vă rog!

Se dădu la o parte, făcându-i loc lui John Blandish să intre, apoi ea ieși, lăsându-i singuri.

Fenner se ridică în picioare. Îl surprinse faptul că Blandish nu era un bărbat ceva mai solid. Depășind puțin înălțimea medie, milionarul părea firav pe lângă mușchiulosul Fenner.

Ochii aspri, calculați și atenți, ca ai unui om care își croise drum până în vârful piramidei prin luptă, fără să ceară milă sau s-o acorde cuiva, dădeau chipului său o expresie de forță și de hotărâre.

Blandish îl măsură pe Fenner în timp ce dădeau mâna.

— Fenner, am o propunere pentru dumneata. Cred că ești omul pe care-l caut. Am auzit că ai legături în lumea interlopă. Cred că singura modalitate de a-i aduce în fața justiției pe oamenii care mi-au răpit fiica este să mă folosesc de ajutorul cuiva ca dumneata, care are acces în mediul în care se învârt bandiții. Ce zici de asta?

— Cred că aveți dreptate, răspunse Fenner, așezându-se la birou. Teoria dumneavoastră e bună, însă fiica dumneavoastră a fost răpită acum trei luni de zile. În momentul de față, trebuie să se fi șters aproape toate urmele.

— Îmi dau seama de asta, zise Blandish. Scoase un portțigaret din piele și-și luă o țigară. Înainte de a trimite banii răpitorilor, agenții federali au avut toate șansele să-i găsească pe oamenii ăia. Ei bine, nu i-au găsit. Acum încerc și eu. Am vorbit cu F.B.I.-ul și cu poliția. Căpitanul Brennan a fost cel care mi-a sugerat să iau legătura cu dumneata. Mi-a spus că, dacă te angajez, el ar coopera cu dumneata, dându-ți toate informațiile. Sunt gata să-ți ofer șansa să-i găsești pe acești oameni, dacă te interesează. Îți dau 3.000 de dolari chiar acum și, dacă-i găsești, vei primi 30.000 de dolari. Asta-i propunerea mea. Ce spui?

Pentru o clipă Fenner rămase puțin amețit, apoi își reveni și dădu din cap:

— Sigur că voi încerca, domnule Blandish, dar nu promit că voi și reuși. Cei de la F.B.I. sunt cei mai

buni din lume. Dacă ei n-au putut să-i găsească pe bandiții ăia, probabil că nici eu n-o să fac mare brânză, dar o să încerc.

— Cum propui să începem?

— Întâmplător, la *Tribune* eu m-am ocupat de răpire. A fost ultima treabă pe care am făcut-o înainte de a părăsi ziarul. Am un dosar cu toate faptele. Vreau să-l studiez. M-a mirat un lucru care mi s-a părut ciudat. Îi cunoșteam personal pe Riley și pe Bailey. I-am întâlnit pe când verificam diverse informații prin cârciumi și cluburi. Erau o bandă mică. Ce m-a uimit a fost cum de au avut curajul să încerce o răpire. Și, aparent, au avut. Asta nu înțeleg. Dacă i-ați ști cum îi știu eu pe cei doi escroci, ați simți același lucru. Răpirea nu se număra printre învârtelile lor. Cel mult aspirau să dea o lovitură la o bancă mică. Și totuși au răpit-o pe fiica dumneavoastră. Apoi m-am întrebat cum s-au evaporat. Cum de nici una dintre bancnotele pe care le-ați plătit ca răscumpărare n-a apărut încă? Din ce trăiesc acești bandiți dacă nu cheltuiesc răscumpărarea? Și încă ceva: Riley avea o prietenă – Anna Borg. Agenții federali au pierdut ore întregi anchetând-o, dar n-au scos nimic de la ea. Știu precis că Riley era nebun după ea și totuși a părăsit-o ca și când n-ar fi existat nicio dată în viața lui. Țsta e alt lucru pe care nu-l înțeleg.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Am să merg să mă întâlnesc cu Brennan chiar acum, domnule Blandish. Am să mă uit prin dosar ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic din ceea ce ar putea reprezenta o pistă. În câteva zile voi putea să vă spun dacă sper sau nu să mai existe o șansă să-i găsesc pe acești oameni. Se uită cercetător la Blandish: Totuși, nu mi-ați cerut să vă găsesc fata. Credeți că...?

Fața lui Blandish se întunecă:

— E moartă. Nu mă îndoiesc de asta. Nu pot să cred că se află în mâinile unor astfel de oameni și încă trăiește. Nu, e moartă.

Scoase din buzunar un carnet de cecuri și completă unul de 3.000 de dolari pentru Fenner.

— Atunci peste două zile aștept vești de la dumneata?

— Da.

Fenner îl conduse pe Blandish până la ușă.

— Pentru mine banii nu contează, spuse Blandish. Nu fac economie. Dă de veste prin lumea interlopă că, dacă știu ceva și vorbesc, capătă bani. Sunt convins că e singura cale de a găsi vreun indiciu.

— Lăsați pe mine. Am să încerc să nu vă dezamăgesc.

După ce Blandish plecă, Paula năvăli în cameră.

— Ce a vrut? întrebă ea îngrijorată. Ți-a dat ceva de făcut?

Fenner arată cecul:

— Iubito, am dat de bani. Uită-te aici. 3.000 dolari! Suntem salvați în ultimul moment. Poți să te liniștești. Încă ai un scaun pe care poți să-ți așezi fundul!

2

Căpitanul Charles Brennan de la Poliția orașului, un bărbat gras, roșu la față, cu ochi albaștri tăioși și păr blond, care albise pe la tâmples, se întinse să-i strângă mâna lui Fenner.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o să vină ziua când o să mă bucur că văd un detectiv particular în biroul meu. Stai jos. Cum îți merge?

— Ar putea fi și mai rău, zise Fenner așezându-se. Deși nu sunt omul care să se vaite.

— Am fost surprins când am auzit că ai ajuns detectiv, spuse Brennan, aprinzându-și o țigară de foi. Ar fi trebuit să rămâi la ziar. Viața unui detectiv particular e o viață de câine.

— Nu aspir să trăiesc la fel de bine ca un câine, răspunse Fenner bine dispus. Mulțumesc că m-ai recomandat lui Blandish.

Brennen făcu un gest de nepăsare cu mâna:

— Să rămână între noi doi: Blandish aproape m-a scos din minți. Acum, cu ceva noroc, am șansa să te înnebunească și pe tine, iar pe mine să mă lase în pace.

Fenner asculta cu atenție:

— Ce vrei să spui?

— Așteaptă, continuă Brennan cu o plăcere parcă bolnavă. Blandish nu m-a lăsat în pace o secundă de când blestemata lui de fiică a fost răpită. Pentru că nu am găsit fata, a trebuit să-i sugerez să te angajeze pe tine. Dimineața, la prânz și seara venea la birou sau mă căuta la telefon: „Când o să-i găsiți pe indivizii care mi-au răpit fiica?” Am auzit asta de o mie de ori, nu o dată. Când am să mor, cuvintele acestea vor fi găsite scrise pe ficatul meu.

— Ești drăguț, vorbești cu amărăciune Fenner. Și eu care credeam că ai vrut să-mi faci un serviciu!

— Nu sunt chiar bunul samaritean. Îți spun sigur un lucru: ai tot atâtea șanse să-i găsești pe indivizii ăia cât ai ca să câștigi un concurs de frumusețe.

Fenner se făcu că n-aude:

— Trebuie să fie pe undeva.

— Sigur, sunt ei pe undeva. Pot fi în Mexic, Canada, în rai sau în iad. Timp de trei luni polițiștii din toată lumea i-au căutat și nu i-au găsit. Dar sunt de acord cu tine că trebuie să fie pe undeva.

— Ce zici de fată? Crezi că e moartă?

— Hm! Trebuie s-o fi omorât. De ce ar lăsa-o în viață? Pentru ei constituie doar un pericol. Nu m-ar mira s-o fi lichidat atunci când l-au ucis pe MacGowan, dar nu-mi dau seama unde au îngropat-o.

— Ce s-a-ntâmplat cu Anna Borg? întrebă Fenner. Ce s-a ales de ea?

— E încă pe aici. Un băiat de-al meu o urmărește de peste două luni, dar e curată pierdere de vreme. Acum are un nou prieten. Cred că a obosit așteptând ca Riley să se arate. Are un număr la *Paradise Club*.

— Cine-i noul prieten?

— Eddie Schultz.

Fenner se încruntă și apoi pocni din degete.

— Îl știu, e unul din banda Grisson. Înalt, solid, bine ca animal.

— Ăla e. Banda Grisson a preluat *Paradise Club*, o speluncă de mâna a treia condusă de un italian: Toni Rocco. L-au plătit ca să renunțe, au băgat bani în speluncă și acum e într-adevăr un club.

Fenner se arată interesat și întrebă:

— De unde au avut bani? Banda Grisson nu prea avea bani, nu-i așa?

— Am controlat asta, spuse Brennan, arătând că e informat. Abe Schulberg finanțează clubul. Are o înțelegere cu Ma Grisson. Ea administrează clubul și-i dă lui cincizeci la sută.

Fenner își pierdu interesul. Își aprinse o țigară, lăsându-se în scaun.

— Așa-i că informația nu s-a verificat?

— Așa e! Al naibii! Timpul și banii risipiți pe povestea asta mi-au dat coșmaruri. De când am început treaba, n-am înaintat nici măcar un pas.

Fenner se strâmbă. Perspectiva de a obține cei 30.000 de dolari era din ce în ce mai îndepărtată. Se

ridică. Pe neașteptate, îi veni o idee:

— Din ce trăia Anna Borg când era cu Riley? întrebă el.

— Avea un număr de dans cu evantaiul la *Cosmos Club*, cu succes mai ales la fraieri, dar Riley o ținea.

— *Cosmos Club*? Fenner căzu îndată pe gânduri. Se uită la ceas. Bine! Ți-am răpit din timp, căpitane. Dacă aflu ceva, am să te anunț!

— N-ai să reușești, spuse rânjind Brennan. Nu vei descoperi nimic.

Fenner, cufundat în gânduri, se întoarce la birou. Deși era trecut de șase, o găsi pe Paula așteptându-l.

— Încă mai ești aici? o întrebă el intrând în birou. N-ai casă?

— Mi-a fost frică să plec, gândindu-mă ca nu cumva în lipsa mea să mai apară vreun milionar, răspunse Paula cu ochii ei mari, albaștri larg deschiși. Oh! Dave! M-am gândit deja cum o să cheltuim banii ăia când o să-i primim.

— În acest vis al tău este și un cuvânt practic: *când*.

Fenner intră în birou, urmat de Paula.

— Dacă tot stai la birou, scumpo, fă-te măcar utilă. Cercetează dosarele cu afaceri murdare și vezi dacă găsești ceva despre Pete Cosmos.

Cât timp fusese ziarist, Fenner strânsese sistematic orice informație în legătură cu activitatea gangsterilor mai mari sau mai mici din oraș. Adunase un mare număr de date, pe care le folosea adesea pentru a-i convinge pe borfași să-i dea vreo informație.

După cinci minute, Paula se reîntoarce în birou cu o mapă plină cu tăieturi din ziare.

— Dave, nu știu ce cauți, dar aici e tot ce avem despre Cosmos.

— Mulțumesc, iubito. Acum șterge-o acasă! Am de lucru. Îți surâde ideea să cinezi astă-seară cu mine pentru a sărbători faptul că suntem pe cale să ne îmbogățim?

Paula fu plăcut surprinsă.

— Sigur! Voi purta rochia cea nouă. Să mergem la *Champagne Room*. N-am fost niciodată acolo. Am auzit că e grozav.

— Cel mai grozav lucru de-acolo e nota de plată. Poate c-o să ne ducem acolo după ce o să punem mâna pe cei 30.000 de dolari, dar nu înainte.

— Atunci ce zici de *Astor*? Se spune că e cel mai convenabil din oraș.

— Nu fi naivă, scumpo. Nu se spune și cât costă de fapt, nu?

Fenner o luă de mijloc.

— Îți spun eu unde o să mergem: la *Cosmos Club*. O să combinăm afacerile cu plăcerea.

Paula se strâmbă de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— *Cosmos Club*? Localul ăsta e o speluncă și pe deasupra mâncarea e otravă curată.

— Scumpo, șterge-o, am de lucru. La 8 și jumătate vin să te iau de acasă. Fenner o învârti, îi dădu o palmă peste fund, după care o împinse repede spre ușă.

Se așeză la birou și începu să citească tăieturile din ziare aduse de Paula. După vreo jumătate de oră, vorbi la telefon, apoi puse dosarul cu tăieturi în fișet, stinse lumina din birou, încuie ușa și coborî la mașină.

Se îndreptă spre apartamentul lui de două camere, unde făcu un duș și îmbracă un costum în-

chis. Își verifică revolverul de calibru 38 și-l așează în tocul prins de umăr.

O găsi pe Paula așteptându-l cu nerăbdare. Unul din lucrurile importante pe care Paula le învățase din proprie experiență era că nu trebuie să-i faci pe bărbați să aștepte. Arăta foarte atrăgătoare în rochia neagră, înveselită de o garoafă roșie. Croiala rochiei îi punea în valoare silueta, care îi atrase privirea lui Fenner.

— Ce mă deranjează pe mine, spuse Paula în timp ce se urca în mașină, arătându-și picioarele în ciorapi de nailon, este că întotdeauna trebuie să-mi cumpăr singură floarea. În ziua în care ai să mi-o cumperi tu, am să leșin.

— Fetițo, nu mai visa la chestia asta, zise rânjind Fenner. N-o să m-apuc niciodată să fac chestii din astea, n-avea nici o grijă! Intrară în trafic. Am aflat ceva despre Pete. Sfinte Sisoie! Ce surpriză o să aibă când o să încep să-i vorbesc!

Paula se uită la el:

— Sper că o să și mâncăm la un moment dat. Vă și văd pe tine și pe grăsanul ăla stând față-n față, uitându-vă cu furie unul la altul și scrâșnind din dinți, în timp ce eu voi muri de foame.

— Bine, iubito, o să mâncăm întâi, răspunse Fenner mângâind-o pe genunchi.

Ea îi dădu mâna deoparte cu hotărâre.

— Genunchii ăștia sunt rezervați viitorului meu soț. Poți să optezi pentru acest statut dacă vrei, dar trebuie s-o faci în scris.

Fenner râse. Îi plăcea să iasă cu Paula. Se simțeau bine împreună.

Când sosiră la *Cosmos Club*, localul era plin, dar *maître d'hôtel*, un italian pricăjit, cu ochi mici, le găsi o masă.

Fenner privi în jur și ajunse la concluzia că era o speluncă destul de ordinară. Nu mai fusese pe acolo de vreo șase luni și, între timp, localul se schimbase în rău.

— Încântătoare morgă, spuse Paula, rotindu-și privirea prin sală. Nu-mi pot imagina pe cineva venind aici decât dacă e prea sărac să se ducă în altă parte.

Fenner se prefăcu că n-aude. Studia meniul. Îi era foame. Un chelner jegos aștepta să ia comanda.

După o lungă discuție, hotărâră să ia pepene galben la gheață și rață cu măslină.

— Cel puțin o să putem mânca măslinile, spuse Paula. Nici chiar bucătarul de la *Cosmos Club* nu poate strica măslinile.

Fenner râse:

— Așteaptă și-ai să vezi. Pariez că or să fie tot atât de fragede ca mingile de golf.

Dar când fură serviți, nici unul n-avu motiv să se plângă. Mâncarea nu era formidabilă, dar cel puțin o puteau înghiți.

Între cele două feluri, au dansat. Paula încercă să fie romantică, dar Fenner, intenționat, o călcă pe picioare. De aceea, dansul n-a fost prea reușit.

În timp ce ea alegea desertul, Fenner se ridică și împinse scaunul.

— Scumpo, a venit rândul afacerilor. Mă duc să discut cu Pete. Mănâncă în continuare! Nu lipsesc mult!

Paula îi zâmbi, dar ochii îi luceau furioși.

— Dave, vezi-ți de treabă. Nu-mi duce grija! Am o groază de lucruri de vorbit cu mine însămi. Te aștept, în speranța că n-o să te mai văd!

— Dacă n-am fi într-un loc public, mârâi înțepat Fenner, te-aș pune în genunchi și te-aș bate la fund.

— Încântător gând, spuse Paula, împingându-l. Aleargă și vorbește cu tipul ăla. Sper să te scuipe în ochi.

Rânjind, Fenner își croi drum spre biroul lui Pete. Nu se obosi să bată. Intră de-a dreptul și trânti ușa după el. Pete făcea socoteli într-un registru. Ridică privirea speriat. Când văzu cine e, se încruntă.

— Cine ți-a dat voie să dai buzna aici? atacă el. Ce dorești?

— Salut, grasule, zise Fenner, apropiindu-se și așezându-se pe colțul biroului. Nu ne-am văzut de mult.

— Ce vrei? întrebă iar Pete, fulgerându-l cu privirea pe Fenner.

— L-ai văzut de curând pe Harry Levane? Pete încremeni.

— Nu și nici nu vreau. De ce?

— Tocmai am vorbit cu el. Pete, ești în mare bucluc.

Fenner dădu din cap cu amărăciune.

— Harry mi-a povestit despre fata pe care ai luat-o cu tine vara trecută la Miami. Era minoră, Pete! Mă uimești! Poți să capeți doi anișori dacă-mi scapă această mică indiscreție!

Pete arăta de parcă îi vârase cineva un ac în fund.

— E o minciună! țipă el, alb la față. Nu știu despre ce vorbești!

Fenner îi zâmbi cu milă.

— Pete, nu fi prost. Harry te-a văzut cu ea. Nu te iartă că l-ai băgat la închisoare trei ani pentru furtul bijuteriilor Clifford. Arde de dorința de a te scoate din circulație.

Pe fața lui Pete apărură broboane de sudoare.

— Secătura, am să-l omor! Nu poate să dovedească nimic!

— Poate. El știe unde se află fata și a vorbit cu ea. E gata să facă o plângere.

— Și unde-i fata? Întrebă Pete cu o voce răgușită. O să discut eu cu ea. Aranjez eu. Unde e?

— Eu știu unde se află. Știu unde se află și Harry. Te va costa, Pete, dar ce înseamnă banii? Nu-ți spun decât dacă ajungem la o înțelegere. Vreau o informație. Îți dau ceea ce vrei tu dacă îmi dai în schimb ceea ce vreau eu.

Pete îi aruncă o privire furioasă.

— Ce vrei în schimb?

— Nimic, Pete, doar o mică informație. Ți-o amintești pe Anna Borg?

Pete se arată surprins.

— Da, ce-i cu ea?

— A lucrat aici?

— Da.

— A lăsat să se înțeleagă că știe unde era ascuns Riley?

— Nu știa. Pot să jur.

— A pomenit de Riley?

— Am să-ți spun și asta! Tot timpul îl înjura și-l blestema.

— Cum l-a întâlnit pe Schultz?

Pete ezită:

— Îmi spui în schimb cum să iau legătura cu pramata aia mică și cu Harry?

— Da, îți promit.

— La câteva zile după răpire, Schultz a venit aici. Voia să știe cum poate lua legătura cu Anna. Zicea că Ma Grisson dorește să vorbească cu fata. Când i-am spus că era urmărită de copoi, m-a obligat s-o sun și s-o chem aici în birou. N-am fost de față când s-au întâlnit, dar după câteva zile, Anna nu mai lucra pentru mine. Mi-a spus că i s-a oferit o

slujbă mai bună. Când banda Grisson a cumpărat *Paradise Club*, ea a început să lucreze acolo. Eddie și ea trăiesc împreună.

— Ce treabă avea Ma Grisson cu fata? întrebă Fenner.

Pete dădu din umeri.

— Habar n-am.

Fenner se ridică. Se aplecă peste birou și mângăli pe un petic de hârtie două adrese.

— Iată adresele. Eu aş lua legătura urgent cu ăştia doi. Harry arde de nerăbdare să te vadă la zdup. O să te coste o groază de parale să-i închizi gura.

Pe când Pete puna mâna pe telefon, Fenner se îndrepta spre restaurant.

O găsi pe Paula discutând aprins cu un gigolo, un bărbat frumos, subţire, care se aplecase spre ea, privindu-i plin de interes decolteul.

Fenner îi dădu un ghiont zdravăn.

— În regulă, amice. Întinde-o!

Bărbatul se uită rapid la umerii masivi ai lui Fenner şi la mutra lui de bătăuș şi se grăbi să bată în retragere.

— Nu-ţi fă probleme cu maimuţa asta, îi zise Paula. Alungă-l! O lovitură bine plasată în maxilar şi l-ai aranjat!

Însă bărbatul era deja pe la jumătatea sălii.

— Iubito, mă uimeşte compania pe care ţi-ai ales-o, îi spuse Fenner, zâmbindu-i.

Paula se lăsă pe spate şi-i zâmbi şi ea.

— Prietenul tău drag te-a scuipat în ochi?

— Nu, dar asta nu înseamnă că n-ar fi vrut. Să mergem, scumpo! Vreau să mă culc.

Ea se interesă:

— Singur?

— Hm! Singur, răspunse Fenner, conducând-o către ieșirea din restaurant. Măine am nevoie să fiu în cea mai bună formă. Mă duc s-o văd pe Anna Borg și, după câte am auzit, face cât zece.

Paula se urcă în mașină și-și aranjă rochia.

— Nu e dansatoarea aia cu evantaiul?

— Ba da, răspunse Fenner și rânji. Nu-ți mai fă atâtea griji. N-am de gând să fiu unul dintre admiratorii ei numai pentru că dansează cu un evantai într-un club!

3

Căpitanul de poliție Brennan avusese dreptate când îl informase pe Fenner că banda Grisson preluase *Paradise Club*, dar greșise când spusese că banda îi plătise proprietarului, Toni Rocco, ca să se retragă. Rocco fusese înlăturat fără milă.

Ma Grisson, Eddie și Flynn îi făcuseră o vizită lui Rocco și-i explicaseră de ce era mai sănătos să le cedeze clubul și să accepte oferta lor generoasă: unu la sută din profit.

Cândva Rocco fusese un jocheu bun. Era un bărbat foarte mic de statură, pe care îl înfricoșa prezența masivă și amenințătoare a lui Ma. Deși nu scotea mulți bani cu clubul pe care-l cumpăraseră din economiile făcute din ceea ce câștiga la cursele de cai, se mândrea cu el. Să renunțe la club însemna să renunțe la ce-i era mai drag pe lume, dar, fiind destul de deștept, își dădu seama că, dacă nu renunța, n-o mai ducea prea mult și Rocco nu era încă pregătit să moară.

Ma nu înțelegea de ce să cumpere cu bani gheață clubul când știa că poate să-l obțină pe gratis. Deși acum avea o jumătate de milion de dolari bani de cheltuială, transformările pe care intenționa să le facă: mobilierul, oglinzile, iluminatul, aranjarea bu-

cătăriei costau o groază de bani. Îi spusese lui Rocco că unu la sută din câștig era onorabil și cinstit și nici nu luă în seamă mârâielile lui că ar fi fost ceva mai acceptabil să primească cinci la sută.

— Pune-ți mintea la contribuție, prietene, spuse ea, zâmbindu-i cu rânjelul ei de lupoaică. Unu la sută e mai bine decât nimic. Sunt câțiva haidamaci care au pus ochii pe clubul ăsta de mai multă vreme. În curând te vor obliga să le dai bani ca să te „protejeze”. Odată ce ai acceptat să le plătești, te vor aduce la sapă de lemn. Dacă nu plătești, unul din ei o să pună aici o bombă; însă, dacă preluăm noi clubul, or să dea bir cu fugiții. Ei știu că nu e bine să ne supere.

Rocco înțelese că nu e vorba de nici o bandă, însă era sigur că, dacă nu renunță la club, unul din membrii bandei i-ar „planta” lui o bombă.

Astfel, cu o umilință prefăcută, semnă cedarea drepturilor sale asupra clubului. Contractul de asociere, întocmit de avocatul lui Ma, era un document complicat în care se spuneau multe și care de fapt nu însemna nimic. Rocco n-avea nici măcar dreptul să controleze registrele. Toate drepturile pe care le mai avea erau socotite drept favoruri care i se făceau. Avu vaga impresie că nici nu merita să vină să-și încaseze partea lui din profit.

Ma Grisson era foarte mulțumită de tranzacție, însă n-ar mai fi fost așa mulțumită dacă ar fi știut că Rocco își făgăduise că, până la urmă, o să-și regleze conturile cu banda Grisson. Mai devreme sau mai târziu, își spusese el, trebuia să se ivească o șansă și, când se va ivi, bătrâna lupoaică o să regrete că s-a purtat așa cu el.

Din cauza staturii sale mărunte și blândeții aparente, nimeni, și cu atât mai puțin Ma Grisson, nu-și dădea seama ce dușman periculos putea fi Rocco.

Sub trăsăturile sale ascuțite, sub fața întunecată de italian se ascundea o mentalitate de om viclean, înrăit, nemilos.

Rocco își găsisese singur o slujbă, casier al unei firme cam dubioase, care se ocupa cu administrarea unor imobile. Nu-i plăcea treaba asta, dar acum, când pierduse clubul, trebuia să-și câștige cumva existența. Când străbătea străzile și intra în case mizere, urcând scară după scară până când îl lăsau picioarele, se gândea mereu la banda Grisson. Odată și odată, își tot promitea el, o să-i „aranjeze”, și, când o să se întâmple asta, „aranjați” or să rămână.

Ma Grisson alesese *Paradise Club* nu numai fiindcă putuse să-l obțină pe gratis, dar și pentru că îi convenea amplasarea lui.

Casa cu două etaje se afla în apropierea unei artere importante, într-o curte mică, fiind așezată între un depozit și o fabrică de ceasuri. Ambele clădiri erau goale de la ora 6 seara până la 8 dimineața.

Clădirea clubului era situată în așa fel încât, chiar în eventualitatea unui raid al poliției, portarul avea destul timp să dea alarma. Practic, era imposibil să fie înconjurat. Printre primele lucruri comandate de Ma a fost o ușă din oțel, groasă de aproximativ 7 centimetri, cu o ferestruică din geam incasabil. Această ușă fusese instalată la intrare, în locul vechii uși. Toate ferestrele clădirii fuseseră prevăzute cu obloane de oțel care se închideau la apăsarea unui buton de pe biroul lui Ma.

Într-un interval uimitor de scurt, Ma transformă clubul într-o adevărată fortăreață. Construi o scară secretă care ducea de la etajul clubului în subsolul depozitului. Fără ca proprietarii depozitului să știe, membrii bandei puteau intra și ieși în acest fel din club fără să fie văzuți.

Clubul fusese amenajat în interior de un decorator deștept, care-i costase scump.

Holul fusese decorat în alb și auriu, cu oglinzi colorate în roz. În dreapta se afla restaurantul și ringul de dans, concepute ca o imensă peșteră cu stalactite care atârnavă din tavan, cu separeuri de jur-împrejur pentru cei mai importanți clienți care doreau să vadă ringul fără ca ei să fie zăriți. Încăperea era luminată cu tuburi de neon verzui care dădeau o lumină fantomatică, creând o atmosferă stranie, ireală.

În partea opusă intrării în restaurant, apărată de o altă ușă de oțel de 7,5 centimetri grosime, se afla sala de joc cu mese pentru ruletă și bacara. Sala de joc dădea în biroul lui Ma și într-o cameră pe care o foloseau membrii bandei când își primeau prietenii apropiați.

Sus erau amenajate camere pentru clienții cu bani care doreau să se distreze cu fete fără să părăsească clubul. La capătul coridorului era o ușă încuiată care ducea în apartamentul lui Miss Blandish.

Două luni după ce Ma Grisson preluase clubul de la Rocco, îl redeschise și acesta deveni imediat un local la modă.

Restaurantul-peșteră era cel mai fierbinte subiect despre care se discuta în oraș. Era de bonton să devii membru al clubului și aici Ma își dovedi calitățile de lider. Anunță în presă că numărul membrilor se limitează strict la 300. Înscrierea costa trei sute de dolari. Fu o adevărată avalanșă de cereri. La o săptămână după deschidere, dacă ar fi vrut, clubul ar fi putut avea peste 5.000 de membri. Rezistând tentației și presiunii din partea celorlalți membri ai bandei, care susțineau că trebuie să-i stoarcă de bani pe fraieri, Ma selectă doar 300 dintre toate cererile primite, atentă să aleagă numai cele mai influente și

bogate persoane din înalta societate a Kansas-ului.

— În felul ăsta, comunică ea bandei, o să avem clasă. Știu eu ce fac. Nu vreau aici o gloată de scandalagii care să-mi dea bătaie de cap. Așteptați și veți vedea că localul o să ajungă cel mai bun din oraș.

Flynn și Woppy se simțeau intimidăți de grandioarea clubului. Woppy se temea să intre în bucătăria unde tronau trei bucătari-șefi, furați de la cele mai bune hoteluri din oraș. Visul lui de a deveni bucătar-șef se spulberă văzându-i pe acești trei experți cu bonetele și rețetele lor infailibile.

Doc Williams era încântat de club. Putea să se îmbrace în smoching, să stea la bar și să se poarte cu clienții ca o gazdă binevoitoare, bând de fericire noapte de noapte.

Și Eddie era mulțumit de club. El supraveghea sala de joc, în timp ce Flynn stătea cu ochii pe restaurant. Ma își făcea rareori apariția. Rămânea în biroul ei, ocupându-se de aprovizionare, registre și bani.

Singurul dintre membrii bandei care era mai mult absent era Slim. Continua să se târască pe acolo arătând jegos, dezordonat. Tot mai purta costumul negru, soios, pe care-l avea de câțiva ani. Se ținea departe de activitatea clubului și-și petrecea cea mai mare parte din timp cu Miss Blandish. Insistase ca Miss Blandish să aibă nu numai un dormitor, ci și un salon. Ma îi făcuse pe voie.

Prezența fetei o neliniștea. Era perfect conștientă de riscul care-i păștea pe toți dacă țineau fata acolo. Miss Blandish era singura dovadă că banda Grisson o răpise. Dacă poliția o găsea acolo, se risipeau toate speranțele lui Ma, toate planurile ei de viitor. Spera ca în scurtă vreme Slim să se plictisească de fată. Când se va întâmpla asta, Ma avea să se descotorosească de ea.

În timp ce Fenner și Paula se îndreptau spre casă, *Paradise Club* de-abia se trezea la viață.

Maisey, garderobiera, primea pălării, etole și haine de la clienții care soseau în valuri. Maisey, angajată de Ma pentru silueta ei, era o fetișcană blondă, de o frumusețe lipsită de personalitate, mereu cu ochii după bani, care se arăta foarte docilă cu bărbații care o pipăiau.

Uniforma ei era formată dintr-o jachetă stacojie, foarte cambrată pe talie, un pantalon scurt din satin alb, iar în picioarele-i lungi și apetisante avea ciorapi negri de plasă. Pe cap bereta albă era trasă ștrengărește pe-o parte.

Maisey avea două misiuni: trebuia să aibă grijă de garderobă și să fie atentă ca nici o persoană străină să nu urce la etaj.

Avu mult de lucru preț de câteva minute, apoi, pentru că nu mai sosea nici un client, urmă un moment de răgaz și loja rămase o clipă goală.

Îl văzu pe Slim intrând cu un pachet învelit în hârtie cafenie. Slim îi dădea lui Maisey fiori. Se grăbi să-i întoarcă spatele, prefăcându-se că aranjează paltoanele și blănurile, evitând astfel să-l privească.

Slim urcă scările și traversă coridorul, îndreptându-se către apartamentul lui Miss Blandish. Se opri în fața ușii privind în urmă, apoi scoase o cheie, descuie ușa și intră într-un salon mare, aerisit.

De fiecare dată când intra în cameră, îi plăcea și mai mult. Niciodată nu văzuse o cameră atât de frumoasă. Decorată în nuanțe de gri și bleu, fusese mobilată cu fotolii din piele gri, cu un covor bleu și cu un televizor mare. Pentru el era cea mai plăcută cameră din lume. Un singur lucru îi lipsea – ferestrele; însă până și Slim își dădea seama că ar fi periculos să țină fata într-o încăpere cu ferestre.

Se îndreptă spre dormitor și se opri în prag. Dormitorul, decorat în alb și roz, îi plăcea la fel de mult ca salonul. Un pat mare, dublu, cu tăblia capitonată, domina încăperea. La capătul patului se afla un alt televizor. Pe Slim îl pasiona privitul la televizor. Nu obosea niciodată să se uite la filmele de pe micul ecran. Miss Blandish stătea în fața măsuței de toaletă. Purta un capot roz care era deschis în partea de jos și-i arăta picioarele lungi, frumoase. În picioarele goale avea papuci tot roz. Își făcea plictisită unghiile și, deși îl auzise pe Slim intrând, nu-și ridică ochii.

— Bună, o salută Slim. Ți-am adus un cadou. Se apropie de ea. Ești norocoasă. Mie nu-mi face nimeni cadouri.

Miss Blandish puse pila jos și-și lăsă mâinile să-i cadă în poală. Arăta ca și când ar fi fost hipnotizată, ceea ce îl enerva în permanență pe Slim.

— Costă o groază de bani, spuse Slim, observând-o de aproape ca să vadă dacă-l ascultă. Dar acum banii nu înseamnă nimic pentru mine. Pot să-ți cumpăr orice îmi trăsnește prin cap. Am toți banii din lume. Ascultă, ce crezi că e?

Așeză pachetul în fața ei, dar Miss Blandish nici nu se uită la el. Bombănind, Slim o ciupi de braț cu mâna lui rece și umedă. Ea nu se mișcă. Se strâmbă doar și închise ochii.

— Trezește-te! țipă furios Slim. Ce-i cu tine? Hai, desfă pachetul!

Fata, care era drogată, făcu o încercare timidă să dezlege sfoara, dar Slim, văzându-i neîndemânarea, îi smulse pachetul.

— Lasă-mă pe mine! Îmi place să desfac pachete. Începu să dezlege sfoara. Ai văzut-o astăzi pe Ma?

— Nu. Miss Blandish vorbea șovăitor. N-am văzut-o.

— Nu te place. Vrea să scape de tine. Dacă nu eram eu, acum zăceai pe fundul vreunui râu. Nici nu știi ce bine o duci. Când eram copil, am văzut cum au scos din râu cadavrul unei femei. Era toată umflată. Unul din copoi a vomitat. Eu nu. Voiam s-o văd, dar ei m-au dat la o parte. Avea părul tău.

Își pierdu brusc răbdarea și, scoțând cuțitul, tăie sfoara, rupând hârtia.

— E un tablou. E frumos. Când l-am văzut, m-am gândit la tine.

Slim examinează zâmbind mica pictură în ulei. Tabloul era abstract, în culori tari, violente.

— Îți place?

Aruncă tabloul spre Miss Blandish, care se uită la el fără să-l vadă, iar apoi își întoarse privirea în altă parte.

Se așternu o tăcere lungă, timp în care Slim o privea fix pe fată. Se gândea câteodată că ar fi dorit ca această fată să nu fie numai o marionetă. Acum, după trei luni, timp în care-i făcuse tot ce-i trecea prin mintea lui perversă, lipsa ei de rezistență, datorată drogurilor, începuse să-l plictisească. I-ar fi plăcut să i se împotrivească. Ar fi vrut ca ea să lupte împotriva lui, pentru ca el să-și poată scoate astfel la iveală cruzimea.

— Nu-ți place? întrebă el, fulgerând-o cu privirea. A costat o groază de parale. Spune odată ceva, ce dracu'?! Nu sta și te holba așa ca un manechin. Zi ceva!

Miss Blandish se înfioră. Se ridică și se apropie de pat. Se trânti pe el, acoperindu-și fața cu mâinile.

Slim se uită la pictură. Brusc nu-i mai plăcu.

— A costat o sută de dolari, vorbi el cu un aer vicious. Crezi că-mi pasă? Dacă nu-ți place, spune așa! Pot să-ți cumpăr altceva.

Sfășie brusc pânza cu cuțitul, ciopârțind-o și despicându-i rama, în timp ce dădea drumul unui val de înjurături murdare.

— Acum n-o mai ai! urlă el, azvârlind bucățile de tablou prin cameră. Sunt prea bun pentru tine. Trebuie să suferi! Oamenii care n-au suferit niciodată nu știu să prețuiască nimic. Se ridică și se apropie de ea. Trebuie să suferi!

Miss Blandish zăcea liniștită cu ochii închiși. Arăta ca și când ar fi fost moartă.

Slim se aplecă spre ea. O înțepă cu vârful cuțitului în gât.

— Te-aș putea omorî, mârâi el. Auzi? Te-aș putea omorî!

Ea deschise ochii și-l privi. Când o înțepase cu cuțitul, pe gâtul ei alb apăruse o pată de sânge. Pupilele ei mărite, uimite, îi făcură silă. Se retrase. Se amăgea singur, ea nu-i aparținea, se gândea el. Ea nu mai era nimic. Doar un cadavru. Se gândi la Ma și Doc. Ei erau de vină. Pipăi cuțitul. I-au stricat plăcerea. Au transformat visul lui desprins parcă dintr-o minunată carte cu poze într-un coșmar, într-un cadavru fără viață.

Vorbind singur, se îndreptă spre salon. Deschise televizorul. După câteva clipe, privea concentrat o scenă în care un bărbat și o femeie se îmbrățișau cu pasiune.

Printre clienții care năvăliseră în valuri în holul clubului se afla și un bărbat scund, îndesat, purtând un smocking care nu-i venea prea bine.

Eddie, postat la garderobă, îl privi suspicios. Se gândea că arată ca un copoi și, îndată ce individul intră în restaurant, Eddie coborî până la portar, un vlăjgan a cărui sarcină era să-i dea afară pe oaspeții nepoftiți.

— Cine era individul ăla? întrebă Eddie. Arată ca un copoi.

— A mai fost pe aici, răspunse portarul. Mr. Williams l-a adus. Mr. Williams a spus că, dacă tipul vine singur, putem să-i dăm drumul înăuntru.

Harry Williams era unul dintre clienții care cheltuiau cel mai mult atunci când veneau la club. Totuși, Eddie hotărî că ar fi mai bine să-i spună și lui Ma despre asta.

O găsi în biroul ei, ocupată ca de obicei cu o groază de hârtii.

— Ce este? întrebă ea. Am treabă.

— Tocmai a intrat un individ care pare a fi copoi, zise Eddie. A semnat Jay Doyle. Portarul spune că a mai fost aici ca invitat al lui Harry Williams.

— Nu-mi spune mie, spune-le băieților, zise ea furioasă. Nu mai fi așa de neajutorat! Știi ce ai de făcut. Asigură-te că nu intră în sala de joc sau sus.

Eddie coborî în grabă spre restaurant. Intră în sală tocmai când șeful orchestrei prezenta primul număr de cabaret.

Îl văzu pe Doyle stând singur într-un colț întunecos. Nu-l găsi pe Flynn, așa că se hotărî să-l supravegheze chiar el pe Doyle.

— Ei bine, domnilor, zise șeful orchestrei, acesta e momentul pe care-l așteptați cu toții. Încă o dată domnișoara Anna Borg vă va prezenta unul din celebrele ei numere, aș putea spune mai curând unul din „pasionantele” ei numere. Vă rog, aplauze pentru domnișoara Borg!

În timp ce publicul începu să aplaude, bateristul bătu puternic în tobe și luminile se stinseră. O pată albă de lumină fu proiectată în mijlocul ringului de dans. Din întuneric apăru Anna.

Eddie rânji. Desigur, fusese șmecher când o

agăţase pe Anna. Avusese multă bătaie de cap cu ea dădăcînd-o, pînă cînd o învăţase să-şi facă numărul, dar acum era răsplătit. Pînă şi Ma recunoştea că Anna era marea atracţie a clubului.

Anna se îndreptă spre lumina orbitoare. Purta o rochie de lamé auriu, cu un fermoar lung în faţă. Orchestra începuse melodia veche *Nu pot să nu-l iubesc pe acest bărbat*. Vocea Annei era aspră şi puternică. În timp ce cânta, ea trăgea încet în jos fermoarul, apoi, brusc, se dezbracă de rochie, aruncînd-o şi făcîndu-i cu ochiul unui băiat de serviciu care se holba la ea. Continua să cînte, purtînd acum doar un sutien alb şi un slip. Clienţilor nu le păsa de cântecul ei. Îi priveau cu lăcomie unduirile trupului. La sfîrşitul primei strofe, îşi scoase sutienul. La sfîrşitul celei de a doua – slipul. Purtînd numai un cordon, începu să se plimbe în jurul meselor, în timp ce reflectorul o urmărea.

„E formidabilă”, se gîndea Eddie, uitîndu-se cum saluta publicul şi făcea bezele la sfîrşitul cântecului. Avea mare succes la public. Îşi puse rochia şi luminile se aprinseră.

Eddie se uită spre locul unde stătuse Doyle. Încremeni. Profitînd de întuneric, acesta dispăruse.

4

Cînd auzi soneria de la uşă, Fenner tocmai îşi bea cafeaua de dimineaţă. Întrebîndu-se cine putea să fie la ora aceea, se îndreptă spre uşă.

Un bărbat scund, bine legat, îi zâmbea vesel.

— Sunt Jay Doyle, se recomandă el. De la Poliţia oraşului. E cumva prea devreme?

— Intră. Tocmai îmi beam cafeaua, răspunse Fenner.

— Căpitanul mi-a zis să-ţi fac o vizită, vorbi

Doyle, aruncându-și pălăria pe un scaun și așezându-se. M-a informat că lucrezi acum pentru Blandish.

Fenner îi turnă și lui o cafea.

— Într-adevăr. Zahăr?

— Nu, mulțumesc. Doyle își aprinse o țigară: De vreo două luni o urmăresc pe madam Borg. Nu e imposibil ca Riley să ia până la urmă legătura cu ea, însă căpitanul socotește că mi-am pierdut vremea. Astfel că de azi eu am terminat. Ți-am adus copii ale rapoartelor mele zilnice. Nu cred că o să găsești ceva care să te intereseze, dar nu se știe niciodată.

Scoase din buzunar un plic gros și i-l dădu lui Fenner.

— Am de gând să mă duc s-o văd în dimineața asta, spuse Fenner. E singura mea legătură cu Riley. Nu pot să cred că a abandonat-o. Bănuiesc că trebuie să-i fi spus ceva înainte de a se da la fund.

— Îți pierzi vremea degeaba, zise Doyle. Am reținut-o și am interogat-o ore în șir. Riley într-adevăr a părăsit-o. O dovedește faptul că e cu Eddie Schultz. Nu s-ar fi uitat la Schultz dacă ar fi crezut că mai sunt șanse să-l ajute pe Riley să toace banii plătiți de Blandish drept răscumpărare.

— Bine, mă duc să discut cu ea. Pot să fac măcar atât.

— Ai grijă! Asigură-te că Schultz nu e acolo când te duci în vizită la ea. Individul e periculos.

— O să fiu cu ochii-n patru.

— Noaptea trecută am fost la *Paradise Club*, continuă Doyle. M-am gândit că, înainte să renunț s-o urmăresc pe tipă, ar trebui să văd cum dansează. E ceva! Bănuiesc că n-o să stea prea mult cu Schultz. Are destul talent ca să apară pe Broadway.

— Mă uimește faptul că o bandă amărâtă ca

aceea a lui Ma Grisson a putut deschide un club. Schulberg trebuie să fi găsit dintr-o dată o groază de bani.

— Da. Știam clubul de pe timpul când proprietarul era Rocco. Să-l vezi acum și să-i vezi și pe bandiții ăștia: toți poartă smoching, cu excepția lui Slim, care e la fel ca-ntotdeauna.

Fenner se strâmbă:

— Dacă cineva e oribil, în mod sigur el e acela.

— Hm! Doyle zâmbi trist. Azi-noapte m-a speriat așa de tare, că era să-mi dau duhul. În timp ce Borg își făcea numărul, m-am gândit că n-ar fi rău să arunc o privire mai amănunțită prin club. Momentul potrivit s-a ivit când s-au stins luminile. Voiam să cercetez etajul. Jos, în hol, se afla fata de la garderobă, care are grijă să nu intre persoane străine, dar am avut puțin noroc. Tocmai veniseră doi tipi și-i dădeau pălăriile. Unul dintre ei a răsturnat cutia în care fata își ține banii. Monedele s-au rostogolit în spatele tejghelei. Așa că, în timp ce ea și cu cei doi bărbați căutau banii, eu m-am strecurat pe scări. Sunt șapte camere sus, dintre care șase dormitoare. Ușa de la capătul coridorului este prevăzută cu o încuietoare și cu un zăvor, ceea ce mi s-a părut ciudat. De ce e nevoie de un zăvor pe dinafară? Din cameră se auzea un televizor. Ușa era încuiată pe dinăuntru. N-am avut vreme să mă uit mai bine în jur, pentru că numărul domnișoarei Borg se terminase. Abia ajunsesem în capătul scărilor, când am auzit în spatele meu un zgomot. M-am întors și am privit. Ușa încuiată era acum deschisă. În pragul ei stătea Slim Grisson. Avea în mână un cuțit. Când l-am văzut, mi-a crescut tensiunea. N-am mai stat acolo. Am coborât câte trei trepte odată. Fata de la garderobă s-a holbat la mine de parcă ar fi văzut o fan-

tomă. Nu m-am oprit. Când să ajung la ieșire, am auzit un strigăt. Schultz alerga după mine. Vlăjganul de la ușa de la intrare a încercat să mă prindă, dar i-am tras una, am deschis ușa și am fugit ca să scap cu viață. Schultz m-a urmărit până la strada principală. Apoi s-a întors.

— Mi-ar fi plăcut că te văd cum fugeai, zise Fenner cu un zâmbet. Se pare că Ma Grisson ar avea acolo sus un bordel. I-ai spus lui Brennan?

— Sigur, însă nu putem face nimic, fiindcă aproape toți membrii clubului sunt granguri mari, cu influență. Niciodată n-o să primim mandat să intrăm acolo. Pe lângă asta, localul e ca o fortăreață. Ușa de la intrare e din oțel, iar ferestrele sunt acoperite cu obloane tot de oțel.

— Ai vreo idee ce se întâmplă în camera încuiată?

— Nu. Pot să fac presupuneri, la fel ca tine.

— Unde o pot găsi pe Borg?

— Ea și cu Schultz stau într-un apartament aflat la ultimul etaj de la *Malvern Court*. Dar ai grijă. Nu te duce când Schultz e pe aproape.

După ce Doyle plecă, Fenner petrecu vreo oră citind rapoartele pe care i le adusese. Nu află prea multe, în afară de faptul că Schultz părăsea întotdeauna apartamentul pe la ora unsprezece ca să se ducă la club. Anna pleca și ea pe la ora unu ca să ia masa tot acolo.

Fenner o sună pe Paula la birou:

— Am să vin la birou după amiază. Mă duc să discut cu Borg. Ceva mesaje?

— Te-a căutat domnul Blandish. Voia noutăți.

— O să-i telefonez de aici. Altceva?

— O doamnă bătrână, grasă, voia să-i găsești câinele, răspunse chicotind Paula. I-am spus că ai

alergie la câini. E adevărat, nu?

— Posibil. Avea ceva bani?

— Bineînțeles că nu.

Urmă o pauză, apoi Paula continuă:

— Aș dori să ai alergie și la dansatoarele nostime.

— După ce vorbesc cu asta, s-ar putea să am, răspunse Fenner și închise.

Îl sună pe Blandish.

— Încă mai cred că am putea afla ceva de la Anna Borg, îi zise el lui Blandish, când acesta veni la telefon. Totul depinde de cum o abordez. Poliția a stors-o destul și n-a scos nimic de la ea. Mă duc să văd dacă obțin informații dându-i bani. Mi-ați spus că banii nu contează. E încă valabil?

— Sigur, răspunse Blandish. Cum ai de gând să procedezi?

— Mă gândeam să-i spun că ați putea s-o ajutați să ajungă pe Broadway dacă ne furnizează vreo informație care să ne conducă la Riley. Asta s-ar putea s-o intereseze.

— Încearcă, spuse Blandish.

— Am să vă sun când mă întorc, și Fenner închise telefonul.

5

Eddie Schultz se trezi tresărind dintr-un somn greu. Soarele pătrundea printre jaluzele și el clipi, înjură, apoi se uită la ceas. Era zece dimineața.

Anna dormea lângă el. Sforăia ușor și Eddie o privi încruntat.

Se ridică din pat și-și căută țigările. Îl durea capul și se simțea îngrozitor. Aprinse o țigară, apoi se duse în salon. Își pregăti un whisky mare și-l dădu peste cap.

Alcoolul parcă-i explodă în stomac. Gemu și, când băutura își făcu efectul asupra întregului său

sistem nervos obosit, se simți mai bine. Minteaa lui adormită, abrutizată de băutură, începu să lucreze.

Își aminti de copoiul din noaptea trecută. Ma aproape că a explodat când Slim a coborât și i-a spus că tipul fusese sus. Eddie se strâmbă. Ma, desigur, avusese dreptate. El fusese neatent, dar, din fericire, copoiul nu a descoperit nimic.

Slim era cel care a făcut gălăgie. Trăise un moment de groază, pentru că era aproape sigur că Slim fusese gata să-l omoare. Dacă n-ar fi fost Ma acolo, cu siguranță că Slim l-ar fi înjunghiat cu blestematul ăla de cuțit. Amintindu-și scena, Eddie simți o sudoare rece.

În orice caz, greșeala fusese a lui Ma. Dacă e atât de tembelă și-l lasă pe nebunul de fi-su s-o țină acolo pe fata lui Blandish, tot ea trebuie să-și asume și răspunderea dacă lucrurile merg prost!

Se întoarse în dormitor.

Anna se trezise. Aruncase cearșaful de pe ea. Zăcea pe spate, uitându-se în tavan. Avea pe ea o cămașă de noapte străvezie, din nylon.

— Acum nu ești pe scenă, mârâi Eddie, în drum spre baie. Acoperă-te! Ești indecentă.

Zece minute mai târziu, spălat și ras, ieși din baie. Anna încă lenevea în pat, uitându-se tot în tavan.

— N-ai putea să-mi faci o cafea în loc să joci rolul femeii care parcă tocmai a scăpat dintr-o cârciumă și care e hipnotizată? mormăi Eddie.

— Fă-ți și singur! Ce, ești chiar așa de neajutorat? Anna se ridică brusc: Eddie, sunt sătulă de viața asta. Am suportat destul.

— Acum începem iar. Cu două luni în urmă îți ascundeai talentul în dosul unor pene mâncate de molii și câștigai câțiva dolari. Am aranjat să lucrezi în cel mai bun club din oraș. Câștigi o sută cincizeci

de dolari pe săptămână și tot nu ești mulțumită. Ce vrei? Mai mulți bani?

— Vreau să ajung cineva.

Coborî din pat și intră în baie.

Eddie ridică din umeri, se duse în bucătărie și făcu cafeaua. Aduse cafeaua în salon. Veni și Anna. Se îmbrăcase cu un halat și-și aranjase părul. Văzu sticla de whisky pe care Eddie uitase s-o pună înapoi în bar.

— Nu poți rezista nici zece minute fără să tragi la măsea? se rățoi ea. Ce, vrei să ajungi un alcoolic?

— Gura! mârâi Eddie.

Își băură cafeaua într-o tăcere morocănoasă.

— Dacă aș putea găsi pe cineva să mă finanțeze, aș pleca din spelunca aia, spuse brusc Anna.

— Dacă aș putea găsi pe cineva să mă finanțeze, aș face același lucru, răspunse sarcastic Eddie. Nu-mi tot bate toba cu blestematul tău de talent. De ce nu vrei să te trezești? Ești doar o dansatoare de duzină. Vezi că începi să nu mai încapi în chiloți!

Anna împinse ceașca de cafea:

— Voi, bărbații, sunteți toți la fel, vorbi ea amar. Frankie era tot așa. Pe toți vă interesează numai corpul meu și cum arăt. Nu vă interesează ceea ce sunt eu de fapt.

Eddie scrâșni:

— Dacă prăjitura este bună, de ce ne-am întreba din ce e făcută?

— Eddie, presupune însă că aș fi fost urâtă. Te-ai fi uitat la mine? Cu siguranță că nu, deși aș fi fost tot eu.

— Of! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu încetezi? Mă doare capul al dracului de tare. Nu ești urâtă, așa că ce mai vrei?

— Mă înspăimântă faptul că încep să îmbătrâ-

nesc. Aș vrea să ajung cineva, înainte să se întâmple asta. Vreau să fiu cineva. Vreau să fiu o stea și nu o fată de duzină care face striptease într-un club de mâna a doua.

— Vrei să termini cu prostiile astea? o imploră Eddie. Mă deprimă. Ai ajuns foarte bine. Nu te poți mulțumi cu atât?

— Ce se întâmplă la etajul clubului? întrebă brusc Anna.

Eddie înlemni, uitându-se tăios la ea.

— Nimic. Ce vrei să zici?

— Oh, cu siguranță că e ceva putred acolo. Doar nu sunt chioară. Am impresia că Slim are acolo sus o fată. Eddie, cine e?

— Ești țicnită! țipă Eddie furios. Pe Slim nu-l interesează fetele.

— I-am văzut și pe Doc și pe Ma urcând în camera aceea. Ce se întâmplă acolo?

— Nimic! Gura! o repezi Eddie.

— Se vede că mi-a lipsit o doagă din moment ce am ales să trăiesc cu tine, spuse supărată Anna. Aud de la tine doar: „Gura!”

— Vorbești prostii și asta ar trebui să te aștepți să auzi.

Intră în dormitor. Era timpul să se ducă la club. Se îmbracă.

Anna veni după el.

— Câtă vreme ai să mai fii înhăitat cu banda Grisson? îl atacă ea. Cât timp ai să mai fii sclavul cățelei ăleia bătrâne?

— Nu începe cu chestia asta, urlă Eddie, chinându-se să-și pună haina. Acum plec. Îmi ajunge ce am înghițit de la tine pe ziua de azi.

Anna zâmbi disprețuitor:

— Secătură! Ce-oi fi văzut eu la tine?! Aleargă,

gigolo. Du-te, să-i lingi pantofii!

— Să nu zici că n-ai nici o vină, țipă Eddie. Ți-am ascultat destul prostiile. O să vezi tu cine e stăpân aici.

Se repezi la ea. O înșfăcă, o izbi peste față, trântind-o pe pat. Imobilizând-o, îi smulse halatul și începu s-o lovească cu putere.

Împingându-l, dând din picioare, Anna urla din toate puterile. Eddie continuă să o lovească până când începu să-l doară palmele și vecinii de apartament începură să bată în pereți.

Eddie părăsi apartamentul trântind ușa și lăsând-o pe Anna zvârcolindu-se în pat și urlând.

Aflându-se în mașină vizavi de clădire, Fenner îl văzu pe Eddie ieșind cu fața întunecată de furie. Îl urmări cu privirea cum se urcă în Buick și pleacă.

Fenner ieși din mașină, intră în clădire și luă liftul până la ultimul etaj.

Înainte de a suna, își verifică revolverul ca să fie sigur că era pregătit în cazul în care ar fi avut nevoie de el, apoi apăsă pe sonerie.

După câteva minute de așteptare, apăsă iar. Nici un răspuns. Fenner se încruntă. Era sigur că fata se afla înăuntru. De ce nu răspundea? Apăsă din nou, mai mult. După vreo câteva minute, ușa se deschise larg.

Anna, cu o față schimonosită de durere și furie, cu părul în dezordine, îl fulgeră cu privirea.

— Ce crezi că e aici – brigada de pompieri? țipă ea. Du-te dracului de aici!

Încercă să trântască ușa, dar Fenner o ținea întredeschisă cu piciorul.

— Domnișoara Borg?

— Nu vreau să văd pe nimeni! Șterge-o!

— Sunt de la Agenția Spewack, Anderson și Hart, minți Fenner. Sigur nu doriți să mă vedeți?

Renumerele impresarilor de pe Broadway o făcu pe Anna să stea pe loc. Îl privi fix.

— Glumești? întrebă ea neîncrezătoare.

— De ce aș face glume cu dumneavoastră? întrebă amabil Fenner. Spewack v-a văzut aseară numărul. I-a spus lui Anderson și, dacă Hart e în termeni buni cu Anderson, poți paria oricât că Anderson i-a și vorbit lui Hart despre asta. Domnișoară Borg, am o propunere pentru dumneavoastră.

— Dacă e o glumă..., începu Anna, apoi se opri. „Dacă ar fi adevărat! Spewack, Anderson și Hart să se intereseze de mine!”, se gândea Anna.

— Dacă nu vrei să discuți, nu face nimic, spuse Fenner retrăgându-se. Dar dă-mi voie să-ți spun, fetițo, că cele 800 de pipițe care fac striptease în orașul ăsta ar da orice să li se facă o astfel de propunere.

Anna nu mai ezită. Deschise ușa.

— Bine, intră.

Îl conduse în salon.

„Aș putea să-l omor pe Eddie!”, reflectă Anna. Deja se gândea la pagubele pe care acesta i le pricinuise: „Dacă Spewack, Anderson și Hart ar fi vrut s-o vadă? Dacă tipul ăsta voia s-o suie într-un taxi și să meargă în oraș să-i vadă numărul? Cum ar fi arătat cu vânătăile pe care le avea?”

— Domnișoară Borg, te-ar interesa să lucrezi la New York? o întrebă Fenner, alegând cel mai confortabil fotoliu și așezându-se. Sau trebuie să rămâi aici?

Ochii Annei se deschiseră largi.

— New York? Oh! Aș fi fericită. Nu, nimic nu mă ține aici.

— Nu ai contract cu *Paradise Club*?

— E numai un aranjament încheiat cu ei, care se prelungește de la o săptămână la alta.

— Asta-i bine. Stai jos, domnișoară Borg, cal-

mează-te. Am să-ți povestesc un basm modern.

Distrată, Anna se așeză, dar se ridică imediat cu o grimasă de durere.

— Te-ai așezat pe o pioneză sau ce? întrebă Fenner cu interes.

— Îmi face bine la siluetă să stau în picioare, răspunse Anna, zâmbind forțat. În meseria mea trebuie să arăt bine.

— Relaxează-te, fetițo, o să am eu grijă de silueta ta. O să fie o plăcere.

— Acum ascultă, stimabile, dacă e o glumă..., zise Anna.

— Nu e o glumă, domnișoară Borg, o întrerupse Fenner amabil. Avem un client care are mai mulți bani decât minte. Vrea să finanțeze un spectacol pe Broadway. Asta îți arată cât e de nebun, dar de ce să-l descurajăm? Are libretul, muzica și acum vrea o stea. Insistă să folosim talente locale. A făcut avere în Kansas City și este un sentimental. Vrea ca o fată de aici să aibă șansa să devină o stea. N-am găsit încă pe nimeni mai potrivit ca dumneata. Accepți șansa asta?

Anna făcu ochii mari de uimire:

— Dacă vreau? Crezi într-adevăr că voi ajunge o stea pe Broadway?

— Depinde numai de dumneata. Tot ce are de făcut Spewack e să-l cheme pe clientul nostru, să-i spună de dumneata și totul va fi în regulă.

— Oh! E prea frumos ca să fie adevărat!

— Nu ți-am spus că e un basm modern? întrebă Fenner încetișor. Un an pe Broadway, apoi la Hollywood. Te așteaptă o carieră fulminantă.

— Când o să semnez contractul? întrebă Anna, gândindu-se că și-ar putea împacheta îndată lucrurile și că l-ar părăsi pe Eddie. Când îl voi întâlni pe

domnul Spewack sau cine-o fi?

— Contractul va fi gata de semnat la prânz. Măine pe vremea asta o să cinezi cu domnul Spewack la New York.

— Ești sigur că, într-adevăr, clientul vostru mă vrea pe mine? întrebă Anna, dintr-odată nervoasă. N-ai spus că domnul Spewack trebuie să dea mai întâi un telefon?

— Sunt bucuros că ai adus în discuție acest subiect, zise Fenner, aprinzându-și o țigară. Asta-i problema. Înainte de a vorbi cu clientul nostru, există o mică chestiune pe care trebuie s-o clarificăm. Domnișoară Borg, dumneata ești pe placul nostru, însă, sincer vorbind, nu ne prea plac prietenii dumitale.

Anna încremeni.

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, tipii cu care ai de-a face nu sunt tocmai crema societății, nu? Ia-l ca exemplu pe Eddie Schultz. Domnișoară Borg, toți ochii o să fie pe dumneata îndată ce se va afla că vei fi vedeta acestui spectacol. Trebuie să ne asigurăm că vei avea parte de publicitate favorabilă.

Anna începu să se îngrijoreze.

— Nu am legături așa strânse cu prietenii mei. Odată ce ajung pe Broadway, nici prin gând nu mi-ar trece să păstrez legătura cu ei.

— Bine, e drăguț să știm asta, dar cu puțin în urmă erai încurcată cu faimosul Riley și dispariția lui e acum la ordinea zilei. Presa va face legătura, fără doar și poate, între dumneata și el. Întregul spectacol ar putea fi ratat dacă această știre ar apărea pe prima pagină a ziarelor.

Brusc, Annei îi veni rău de supărare.

— Îl cunosc foarte puțin pe Riley. L-am întâlnit din întâmplare. Așa e viața: pur și simplu, se întâm-

plă să întâlnești diverse persoane.

— Ascultă, domnișoară Borg, fii sinceră cu mine. Nu „întâlnești” numai din întâmplare oameni așa cum l-ai „întâlnit” dumneata pe Riley. A trebuit să mă interesez în legătură cu dumneata. Să nu-ți închipui că-mi place să-mi bag nasul în treburile altora, dar dacă vrem să te transformăm într-o vedetă, nu ne putem permite ca lumea să bârfească pe seama dumitale. Știu că îl cunoșteai pe Riley înedea-proape.

Anna făcu un gest de disperare.

— Atunci de ce ai mai venit aici, ca să-mi faci iluzii? Am știut că e o glumă! Am știut că e prea frumos ca să fie adevărat!

— Ei! făcu Fenner. Nu te necăji. Totdeauna există o rezolvare pentru orice problemă, dacă se fac eforturi pentru a se găsi o soluție. Acum, domnișoară Borg, ascultă. Nu putem ascunde faptul că ai avut legături cu borfașii. E imposibil. Așadar, ce vom face? Trebuie să folosim faptele în avantajul și nu în dezavantajul dumitale. Se spune că toată lumea apreciază un om care iubește. Și am să-ți spun pe cine mai preferă publicul, mai mult chiar decât pe îndrăgostiți: oamenii îi simpatizează pe cei care se pocăiesc. Așa vei fi dumneata. O să servim presei o poveste lacrimogenă. O să spunem că ai pornit de la nimic, că te-ai îndrăgostit de Riley fără să știi că e un bandit, că, disperată, când ai descoperit cine era el de fapt, ai încercat să-l faci să meargă pe drumul cel drept, că ți-ai pierdut orice încredere în el când a răpit-o pe Miss Blandish. Pricepi? Din momentul în care Riley a ieșit din viața dumitale, te-ai străduit să te smulgi din mediul ăsta sordid, dar a apărut Eddie Schultz. Te-a forțat să trăiești cu el. Apoi s-a ivit șansa să apari pe Broadway. Te-ai agățat de ea cu

amândouă mâinile. Bandiții din Kansas City țin de trecut. Acum ești o persoană care s-a îndreptat.

Anna se gândi că toate astea nu sună foarte convingător.

— Crezi că vor crede toate chestiile astea? întrebă ea cu îndoială.

— Dacă nu vor crede, ești pierdută, fetițo, spuse Fenner clătinând din cap.

Anna se sprijini de cămin. Ar fi vrut să se poată așeza. Simțea un gol în stomac. Era sigură acum că oferta de a apărea pe Broadway nu se mai putea concretiza.

— Cum ai să-i faci să creadă asta? întrebă ea. Ziariștii! Cât îi urăsc! Spionează și-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, te urmăresc și nu te lasă în pace atunci când cred că poți reprezenta un nou subiect! Puțin le pasă blestemaților cât te rănesc, cât rău îți fac, cât te fac să suferi ca să-și scrie articolul. Mama lor, îi urăsc pe toți!

Fenner se gândi că nu era momentul să-i spună că și el a fost cândva ziarist. Probabil că l-ar fi împușcat.

— Îți spun eu cum îi convingem: ar putea scrie altceva! Ai trona pe prima pagină a ziarelor din toată țara.

— Despre ce vorbești? îl repezi ea.

— Ascultă, presupune că, datorită dumitale, polițiștii ar găsi-o pe fata lui Blandish. Imaginează-ți cum ar fi! Gândește-te la tot ce înseamnă asta: interviuri la televiziune, fotografia dumitale în toate ziarele, Blandish ți-ar plăti recompensa și numele dumitale ar sta scris pe Broadway cu litere de neon de un metru.

— Ești beat? îl bruftului Anna, fața ei devenind brusc aspră. Nu știi nimic despre fata lui Blandish. Ce-i cu tine?

— Îl cunoști pe Riley. Din tot ce știi, trebuie să fie ceva ce-ar ajuta poliția să-l găsească.

Ochii Annei se întunecară, se înrăiră.

— Hm! S-ar putea ca Frankie să mă fi părăsit, dar niciodată n-am să-l dau pe mâna copoilor. Cine crezi că sunt eu? O turnătoare?

Fenner ridică din umeri și se ridică.

— Domnișoară Borg, dacă asta-i părerea dumitale despre o persoană care se pocăiește, înseamnă că mi-am pierdut timpul, spuse el. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Am să-i spun domnului Spewack să caute talente în altă parte.

— Așteaptă o clipă, spuse Anna precipitat. Dacă aș ști ceva, ți-aș spune, dar n-am habar de nimic.

— Când l-ai văzut pe Riley ultima oară? întrebă Fenner.

— În dimineața răpirii, Bailey i-a dat un telefon în legătură cu colierul. Riley mi-a spus că se duce să-l înhațe.

— A pomenit ceva de răpirea fetei?

— Nu.

— Așadar nu mai ai nici o veste de la Riley după ce a plecat de-acasă în ziua răpirii?

Anna ezită:

— Ba da. Mi-a telefonat de la cabana lui Johnny Frisk.

Fenner răsuflă adânc. În sfârșit! O nouă pistă! Ceva ce nu spusese poliției!

— Johnny Frisk? Bătrânul bețivan care trăiește în afara orașului, dincolo de intersecția Lone Tree?

— Da. Brusc Anna înlemni: Cum de știi cine e?

— Mai aflu și eu câte ceva. E adevărat că Riley a fost acolo? Și n-ai spus asta niciodată polițiștilor?

Anna îl privi lung și bănuitor:

— Cine ești? Asta-i o glumă, nu? Ești copoi?

Un zgomot îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre intrarea în apartament. Cineva deschua ușa. Auziră pași grăbiți și ușa de la salon se deschise brusc.

Eddie Schultz intră.

— Mi-am uitat blestematul ăla de portvizit..., zise el, apoi îl văzu pe Fenner.

— Iartă-mă, tipule, spuse calm Fenner și-i izbi un pumn în maxilar.

Eddie se prăbuși ca și când ar fi fost lovit de un topor. Anna se întoarse și se repezi în dormitor, dar, în timp ce ea își lua revolverul, Fenner o întinse.

Eddie se ridică încet, ținându-se de falcă. O privi fix pe Anna. Apoi se sculă în picioare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el zdruncinat. A dracului gorilă, aproape mi-a zdrobit maxilarul! Ce caută aici blestematul ăsta de ziarist?

Anna îl privi cu groază.

— Ce ziarist? zise ea cu un geamăt.

Expresia de pe fața ei îi dădu fiori reci lui Eddie. Avu presentimentul groaznic că lucrurile se vor schimba brusc.

6

Când sună telefonul, Ma Grisson tocmai terminase dejunul, care-i fusese adus pe o tavă în birou.

Doc Williams, care-i ținea tovărășie bând, fără să mânânce nimic, ridică receptorul.

— Eddie! Vocea lui Eddie Schultz părea încordată. Ma e acolo?

Doc îi întinse receptorul lui Ma:

— Eddie.

Ea apucă telefonul, ștergându-și gura cu dosul mâinii.

— Ce e?

— Ma, am intrat în bucluc. Ți-aduci aminte de

Dave Fenner care a lucrat la *Tribune*? A fost la mine în timp ce eu eram plecat. A păcălit-o pe Anna că ar putea s-o lanseze pe Broadway dacă îi dă un indiciu în cazul răpirii lui Miss Blandish. Ea i-a spus că, atunci când a vorbit ultima oară cu Riley, acesta se afla la Johnny. Fenner a plecat ca din pușcă.

— Ce? urlă Ma. Fața ei, de obicei palidă, se înroși brusc. Îl știu eu pe ticălosul ăla! O să smulgă adevărul de la Johnny. Mereu v-am spus că bătrânul ăla bețiv ar trebui înlăturat.

— De-aia ți-am telefonat, Ma. Eddie părea foarte tulburat. Ascultă, Ma, nu putem da vina pe Anna. Ea nu știe ce știm noi.

— Vino aici! îi ordonă Ma.

— Gorila aia aproape că mi-a zdrobit falca, spuse Eddie. Ma, arăt ca dracu'. Cred că e mai bine să-l iei pe Flynn.

— Nu-mi spune mie ce să fac! mârâi Ma și trânti receptorul.

Doc se înverzise la față. Se uită neajutorat la Ma.

— Nu sta aici ca o momâie! se răsti Ma la el. Adu-i pe Flynn, Woppy și Slim! Fuga!

Doc ieși grăbit.

După câteva minute, intrară Flynn și Woppy. Amândoi păreau neliniștiți. Doc veni o clipă mai târziu, odată cu Slim, care căsca și se scărpină în cap.

— Ascultați, s-ar putea să dăm de dracu', spuse Ma. Idioata aia a lui Eddie i-a spus unui ziarist despre Johnny. Tipul probabil că s-a dus să discute cu Johnny. Dacă îl ia tare, bețivanul ăla bătrân vorbește. Duceți-vă urgent acolo toți trei! Lichidați-l pe Johnny! Trebuia să fi făcut mai demult asta. Dacă ziaristul e și el acolo când ajungeți, lichidați-l și pe el! Îngropați-i pe amândoi! Ștergeți-o!

— E un drum de vreo patru ore, mormăi Flynn.

Ești sigură că...

— Ai auzit ce-am spus! urlă Ma, sărind în picioare și bătând în birou cu pumnii ei mari. Și dați-i bătaie! Trebuie să ajungeți acolo înaintea lui Fenner!

— Eu nu mă duc. La dracu' cu asta! Am ceva mai bun de făcut acum, spuse Slim.

Ma ieși de după birou. Era atât de furioasă, încât chiar și Slim se trase înapoi.

— Ai să te duci! Te-ai moleșit al dracu'! Dacă nu-i închizi gura bețivului ăla bătrân, îți pierzi jucăria. Mă auzi? Și-acu', afară!

Mormăind, Slim îi urmă pe Flynn și Woppy, care ieșiseră din cameră.

— E lată rău, Ma? întrebă încetișor Doc.

Regreta că băuse ultimul pahar. Se simțea amețit.

— Femeile! Femeile! Femeile! mormăi Ma, bătând în birou. Totdeauna același lucru. Barker... Karpis... Dillinger... toți au sfârșit la fel... din cauza femeilor! Tot ce-am plănuir se poate spulbera din cauza unei afurisite de pașachine care nu și-a putut ține gura blestemată.

Pe când Woppy și Slim se îndreptau spre ieșire, Flynn, care-și fixase în seara aceea o întâlnire cu Maisey, se opri lângă ea. Maisey aranja ceva în garderobă.

— Scumpo, băieții și cu mine o să fim ocupați, spuse el. Nu ne mai întâlnim azi. Avem noroc dacă ne întoarcem pe la nouă!

Alergă și îi ajunse pe Woppy și Slim pe când se urcau în Dodge. Maisey ridică din umeri. Nu-i părea rău că întâlnirea fusese contramandată. Nu voia să iasă cu Flynn, care era un nemernic. Nicio dată nu-și ținea mâinile acasă.

Își puse haina. Era ora mesei și i se făcuse foame. În timp ce cobora scările, îi făcu un semn de salut portarului.

Acesta rânji. Îi privi șoldurile care se mișcau în timp ce cobora scările ca să ajungă în curte.

Maisey întotdeauna mergea să ia masa la același restaurant. Aici se găseau cele mai bune chiftele din oraș și nici nu era departe de club.

Rocco știa asta și, aflându-se din întâmplare în apropierea restaurantului, se decise să mănânce și el acolo. Dacă o lua cum trebuie, ar putea să capete ceva informații de la păpușică. Arăta destul de fleată, dar n-ar fi exclus să-i scape vreo informație pe care el ar putea-o folosi împotriva lui Ma.

În drum spre restaurant, zări Dodge-ul croindu-și drum cu greutate prin șuvoiul de mașini și fu surprins să-i vadă în automobil pe Slim, Woppy și Flynn. Se întrebă încotro puteau să se ducă.

O găsi pe Maisey stând la o masă într-un colț, studiind foarte atentă meniul.

— Bună, frumoaso, spuse el. Pot să-ți fac cinste cu masa de prânz?

Maisey îl privi și-i zâmbi. Știa că Rocco fusese proprietarul *Paradise Club*-ului. Era flatată că o băga în seamă.

— N-am nimic împotrivă, sunt totdeauna bucuroasă să am companie.

Rocco își trase un scaun și se așeză. Îl dureau îngrozitor picioarele. Avusese o dimineață grea, dar acum se terminase.

Comandă pentru Maisey un prânz special și o salată de crabi.

— Ei, scumpo, cum merge clubul? Totul e în ordine? întrebă el.

— Sigur. Cred și eu că scoate mulți bani. Oftă: Aș vrea să-mi pice și mie măcar o mică parte din banii ăștia. Primesc numai 30 de dolari păduchioși și bacșișuri, iar uniforma trebuie să mi-o cumpăr singură.

– Credeam că ai mai mult. Cu silueta ta ai reu-
și mai bine într-un *honky tonk*¹.

– Nici moartă n-ai să mă vezi într-una din spe-
luncile alea. Ar trebui să știi că eu nu sunt una din
alea, se arată indignată Maisey.

– Scuză-mă, am greșit.

Au fost serviți și o vreme mâncară în tăcere.
Din când în când, Rocco se uita la fată, încercând
să-și dea seama cum ar trebui să-i facă propunerea.
Hotărî cu regret că doar banii o puteau interesa.

După ce termină, Maisey se lăsă pe spătarul scau-
nului cu un aer mulțumit.

– A fost într-adevăr grozav. Mulțumesc, ești
dulce.

– Nu sunt chiar un pierde-vară, zise modest
Rocco. Spune-mi, scumpo, ți-ar plăcea să faci rost de
vreo 30 de dolari?

Maisey îl privi bănuitoare:

– Și ce trebuie să fac pentru asta?

Îi atinse brațul.

– Nu ce crezi tu. E o afacere. Ce-ai spune dacă
am merge acasă la mine să discutăm?

– Nu, mulțumesc, răspunse cu hotărâre Mai-
sey. Am mai auzit eu d-astea și până acum.

Rocco se prefăcu indignat:

– Fetișo, m-ai înțeles greșit. Am o idee pe care
vreau să o discut cu tine; o idee ce-ar putea să-ți a-
ducă încă 30 de dolari pe săptămână. Dar dacă nu te
interesează...

– Încă 30 de dolari pe săptămână? Maisey se
îndreptă pe scaun. De ce nu putem discuta despre
asta chiar acum și chiar aici?

Rocco clătină capul. Se ridică în picioare.

¹ *Honky tonk* – șantan (n. t.)

— E strict secret, dar s-o lăsăm baltă. Am să gădesc eu altă fată care să nu fie așa de sclifosită ca tine.

Făcu semn să i se aducă nota și plăți dintr-un teanc gros de bancnote, cu care umblă în așa fel încât să-l vadă Maisey. Puse teancul înapoi în buzunar, conștient că Maisey îl privea cu lăcomie.

— Mulțumesc pentru companie. Pe curând!

— Hei! Nu te grăbi așa. S-ar putea să mă răzgândesc. În orice caz, unde e apartamentul tău?

— Chiar după colț. În două minute suntem acolo. Maisey ezită, apoi se ridică.

— Noi, bietele fete, riscăm atât de mult pentru câțiva dolari, spuse ea. Bine...! Dar ține minte: nimic care să aibă de-a face cu dragostea.

— Nu mi-a trecut prin cap niciodată așa ceva, minți Rocco.

Avea un apartament mic și confortabil la etajul trei, deasupra unei benzinării și a unui service auto; intrarea era prin spate, printr-o curte care era folosită și ca loc de parcare.

Maisey fu surprinsă văzând ce drăguț era mobilată și cât de bine întreținută era principala încăpere, ce era folosită atât ca salon, cât și ca dormitor. Mobila era de stejar, deschisă la culoare. Câteva covorașe arătau ca niște insule pe podeaua lustruită. Scaunele erau mari și capitonate. Se mai afla acolo un pat în care puteau dormi patru oameni sau chiar cinci, dacă se înghesuiau.

Maisey rămase cu gura căscată, uitându-se la pat.

— E cam imens pentru un tip mic ca tine, nu?! îl întreabă ea pe când el o ajută să-și scoată haina. Mă gândesc că ai putea să te pierzi, fiind atâta loc în pat.

— Ai fi surprinsă să afli câte se întâmplă în patul ăsta, spuse Rocco clipind. Mie îmi place să am mult loc ca să mă pot mișca.

— Sunt convinsă de asta, zise Maisey cu admirație și chicoti.

În timp ce ea începu să se plimbe prin cameră, examinând obiectele, Rocco pregăti două băuturi.

— Vino și stai jos, scumpo. Vreau să discutăm afaceri.

Maisey își dădu drumul încet într-unul din imensele fotolii. Era așa de adânc, încât genunchii îi ajunseră mai sus decât capul. Dându-i paharul cu whisky, Rocco privea cu interes ceea ce putea zări de unde stătea.

— Dă-i drumul, spuse Maisey. Te ascult!

Rocco ridică paharul spre ea. Maisey bău jumătate din whisky-ul din pahar, apoi își umflă obrajii.

— Ascultă, asta e destul de tare ca să dea gata și un elefant.

— Crezi? întrebă Rocco, mângâindu-i genunchii goi. Dar tu nu ești un elefant.

Maisey chicoti. N-avea prea des ocazia să bea un whisky bun. În timp ce Rocco îi oferea o țigară, goli paharul.

— Am să-ți aduc altul plin, îi zise Rocco, luându-i paharul și îndreptându-se către bar.

— Numai puțin, fiindcă altfel mă îmbăt criță, îl rugă Maisey, așezându-se mai comod.

— De ce-ți faci griji? îi zise Rocco turnând în pahar vreo patru degete de whisky și doar puțină apă.

Îi puse paharul la îndemână, apoi se așeză în fața ei.

— Caut o fată isteasă care poate să-mi dea câteva informații. E strict secret, fetiço. Vreau să aflu ceva despre banda Grisson. Tu ești aproape de ei. Poți să-mi dai informațiile de care am nevoie.

Lui Maisey nu-i surâse deloc ideea. Se temea de Ma Grisson. Ar putea fi periculos s-o tragi pe sfoară

pe Ma. Bău încă puțin whisky încercând să se gândească. Însă pentru Maisey gânditul era o problemă dificilă. Rocco aproape că îi auzea creierul scârțâind.

— Scumpo, dacă nu te atrage ideea, uită de asta. Am să-ți pun muzică. Am o colecție mare de muzică swing. Dacă vrei însă să câștigi 30 de dolari pe săptămână, asta-i șansa ta.

— Ce fel de informații vrei? întrebă cu prudență Maisey.

— Nu sunt insistent, spuse Rocco. N-am mai fost în local de când mi l-a luat Ma. Se petrece ceva ilegal acolo?

Maisey râgâi încetisor.

— Multe. Câteodată mă ia cu tremurat la gândul unei razii a poliției.

— Nu fii secretoasă. Dă-mi câteva amănunte.

Maisey îl amenință ușor cu degetul:

— Dă-mi întâi ceva bani, frumosule!

Rocco oftă.

„Se pare că în zilele noastre femeile se gândesc numai la bani”, își zise el.

Scoase teancul de bancnote, numără douăzeci de bancnote de un dolar și i le pasă lui Maisey.

— Am încredere în tine, iubito, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva aruncase banii pe fereastră. Acum dă-i drumul!

Maisey își termină băutura. Se simțea un pic amețită.

— Să vedem. Se uită încruntată în tavan. Au ruletă. Asta-i ilegal, nu? Apoi au un bordel la etaj. Și asta-i ilegal. Am să-ți mai spun ceva. Toate ușile sunt făcute din oțel și la ferestre sunt obloane tot din oțel. Până să intre copoii, pariez că n-ar mai găsi nimic acolo.

Rocco o privea nefericit. Cunoștea cele mai multe

din amănuntele pe care i le dădea ea. Încercă altfel:

— Unde se duceau băieții acum? o întrebă el. I-am văzut pe Flynn, Woppy și Slim în Dodge, plecând din oraș.

Maisey își puse picior peste picior. Rocco clipi. De unde stătea, vedea tot.

— Chiar nu am de unde să știu, spuse ea. Flynn mi-a spus că au ceva de rezolvat. Respiră adânc: Pfiu! Whisky-ul ăsta e tare! Mi-a spus că nu se întorc până la nouă. Ce zici de încă un pahar?

Calm, Rocco îi mai turnă un pahar.

— Mai încearcă, zise el. E ceva ieșit din comun în club? Ceva ciudat?

Maisey bâjbâi după pahar și aproape îl răsturnă.

— Au! Aproape c-am vărsat băutura asta atât de bună. Cred că sunt puțin cam pilită.

— Nu. Ești doar fericită, o liniști Rocco, ajutând-o să pună paharul înapoi pe masă.

— Hm! S-ar putea. Încercă fără succes să-și fixeze privirea pe Rocco: Am să-ți spun ceva: Slim are o prietenă.

Rocco clătină din cap:

— Nu, scumpo, asta nu se poate. El n-a avut niciodată vreo prietenă și nici n-o să aibă vreodată. Nu e făcut pentru asta. Găsește altceva.

Maisey îl privi agresiv:

— Mă faci mincinoasă? Îți spun că are o prietenă pe care o ține sus, încuiată într-o cameră.

Rocco simți deodată un fior de emoție. Ar putea oare afla ceva interesant de la găina asta proastă?

— De ce o ține încuiată? întrebă el.

Maisey își făcu vânt cu mâna, dând din cap.

— Habar n-am! Oricum, dacă monstrul ăla ar vrea să-mi facă ceva, ar trebui să mă încuie și pe mine într-o cameră ca să ajungă la un rezultat. Chicoti: Îmi

pare rău pentru fata aia. Slim n-o lasă aproape nicio dată singură. Tot timpul stă cu ea în camera încuiată.

Rocco era intrigat.

— Ai văzut-o vreodată?

— O singură dată, dar am auzit că, în fiecare seară, înainte să înceapă programul la club, Slim o ia la plimbare. Nu stau mult afară. Cred că se plimbă puțin în jurul clădirii și apoi o aduce înapoi. Odată am sosit la club un pic mai devreme, ceasul meu mergea prost. Atunci am văzut-o. Slim și fata coborau scările. Am zărit-o doar o clipă, fiindcă a apărut. Ma și m-a îmbrâncit în toaletă.

— Cum arată fata? întrebă Rocco, ascultând-o cu atenție.

— Nu i-am văzut chipul. Avea pe cap un șal pe care și-l trăsesese și peste față. M-a mirat, însă, altceva. Cobora scările ca și cum n-ar fi văzut nimic - ca orbii.

— Ma știe de toate astea?

— Sigur, la fel și Doc. Doc urcă în fiecare zi în camera ei.

Rocco se gândi o clipă.

„Va trebui să verific informația asta”.

— Aș vrea să văd și eu fata, spuse el. Cum să fac?

— N-o să te opresc eu. Învârte-te pe lângă club între zece și unsprezece și o să-i vezi pe Slim și pe fată plimbându-se.

„Dacă Slim lipsește până la nouă, nu sunt șanse prea mari s-o văd în seara asta pe fata pe care o țin ascunsă”, se gândi Rocco.

— N-o să-mi spui că ies prin ușa de la intrarea în club?! zise el.

Maisey simți brusc că leșină. Camera se mișca în sus și în jos, ca o barcă.

— Există o intrare dosnică, prin depozitul de lângă club, spuse ea.

Rocco zâmbi. Acum era sigur că nu-și irosise banii.

— Scumpo, se pare că acest whisky a fost un pic cam prea tare pentru tine. Vino și așază-te pe pat!

— Ai dreptate. Mă simt îngrozitor.

Rocco o ridică de pe scaun. Maisey se clătină și, dacă n-ar fi sprijinit-o, ar fi căzut.

— Vai de mine! Cineva îmi mișcă barca visurilor, spuse ea și se agăță de el.

Rocco se uită la ceasul de pe cămin. Trecuse puțin de ora trei. O conduse pe Maisey până la divan și o așază încet.

— Mereu aceeași poveste, zise ea, cu ochii închiși. Tipii spun totdeauna că e vorba doar de afaceri, dar mereu mai vor și „altceva”.

Rocco lăasă jaluzelele. Întotdeauna încerca să creeze o atmosferă favorabilă. Când o luă în brațe, Maisey suspină fericită.

CAPITOLUL IV

1

Fenner ajunse pe la patru după-amiază acolo unde începea drumul prăfuit care ducea la cabana lui Johnny. Condusesse cu viteză, dându-și seama că banda Grisson s-ar putea să-l urmărească.

Înainte de a părăsi orașul, se oprise doar pentru a-i telefona Paulei, spunându-i unde se duce.

— Cred că am dat de un fir, zise el. Sună-l pe Brennan și spune-i ce se întâmplă. Roagă-l să vină cât poate de repede la cabana lui Johnny.

— De ce nu-l aștepți? întrebă neliniștită Paula. De ce te duci singur?

— Nu fi îngrijorată! Comunică-i lui Brennan, și

închise telefonul.

Însă acum, în timp ce se îndepărta de șoseaua principală și înainta pe drumul acesta, ajungând în spatele tufișurilor, începu să-și dea seama că ideea Paulei fusese una înțeleaptă. Locul unde trebuia să ajungă se afla la o distanță de câțiva kilometri de orice așezare și era foarte izolat.

Coborî din mașină, asigurându-se că nu putea fi văzut de pe șosea, apoi urcă drumul prăfuit spre cabana lui Johnny. La jumătatea drumului se opri și-și scoase revolverul, ridicându-i piedica. Era aproape sigur că nici un membru al bandei Grisson nu ajunsese înaintea lui, dar nu voia să riște. Deși era după-amiază, soarele ardea puternic și Fenner, căruia nu-i plăcea să meargă pe jos, înjură încetișor și, părăsind drumul prăfuit, porni de-a lungul unei cărări șerpuite care ducea drept la cabană.

Cam la vreo două sute de metri în față, văzu că în pădurea deasă pe care o străbătea era un luminiș. Micșoră pasul, croindu-și drum într-acolo, pășind fără zgomot, cu ochii în patru și urechile la pândă.

Dintr-un copac din apropiere, o gaiță își luă zborul, fâlfâind puternic din aripi și făcându-l pe Fenner să tresară. Privi în sus: se speriasse puțin. Apoi rânji.

„Sunt tot atât de agitat ca o fată bătrână care știe că sub patul ei se află un bărbat”, își zise în sinea lui și se îndreptă prudent spre marginea luminișului.

Se părea că Johnny este acasă. Ușa era deschisă și din singurul coș al cabanei fumul se ondula leneș.

Ținând revolverul îndreptat în jos ca să nu se vadă, Fenner păși fără zgomot prin iarba aspră, până ajunse în fața ușii. Se opri lângă șandrama trăgând cu urechea. Îl auzea pe Johnny fredonând. Făcu încă un pas și se opri în pragul ușii.

Întors cu spatele la ușă, Johnni stătea aplecat peste plită. Prăjea niște slănină într-o tigaie. Mirosul slăninii îl făcu greață lui Fenner.

Aruncă o privire rapidă prin camera mare și murdară. Rastelul cu arme, unde se aflau două automate, era lângă ușă, la o distanță destul de mare de Johnny.

Intră în încăpere, amenințându-l pe bătrân cu revolverul.

— Salut, Johnny, spuse el încet.

Johnny încremeni, apoi îl străbătu un fior. Se îndreptă de mijloc și se întoarse încet. Fața lui roșie deveni pământie de spaimă când îl văzu pe Fenner. Zărind revolverul, ochii lui apoși, tulburi, se deschiseseră larg.

— Ușurel, Johnny, zise Fenner. Îți amintești de mine?

Bătrânului parcă i se tăiase respirația.

— De ce mă ameninți cu revolverul? spuse el gătit.

Fenner lăsă revolverul în jos.

— Îți amintești de mine? repetă el.

Johnny se holbă la el, încruntându-se.

— Ești tipul de la ziar, nu?

— Da. Stai jos, Johnny. Vreau să-ți vorbesc.

Johnny se lăsă pe o ladă întoarsă cu fundul în sus. Părea bucuros că stă jos. Împinse tigaia de pe plită, apoi, cu o mână tremurândă, își frecă obrazul nebarbierit, privindu-l chiorâș pe Fenner.

— Johnny, acum ascultă-mă. Poți să dai de bucluc. Poți să intri la închisoare și să stai acolo mult timp. Nu prea ți-ar conveni, nu? Nu tu băătură, nu tu nimic. Trebuie doar să fii sincer cu mine și eu o să te apăr. Vreau de la tine doar câteva informații.

— Nu știu absolut nimic, răspunse Johnny. Nu

vreau să te mai învârti pe aici. Vreau să fiu lăsat în pace.

— Acum trei luni au fost aici Riley și banda lui, nu-i așa? întrebă Fenner.

Johnny înlemni. Îngrozit, își roti privirea prin cameră, căutând o modalitate de a scăpa.

— Nu știu nimic de Riley.

— Ascultă, bătrân nebun, dacă minți nu rezolvi nimic, vorbi tăios Fenner. O aveau cu ei pe fata lui Blandish. Riley i-a telefonat tipei lui de aici. Ea a „cîripit”. Atât timp cât mi-a spus doar mie nu e nimic, dar dacă începe să le ciripească și copoilor, o să dai de dracu’. Te vor sâcăi până când va trebui să-ți deschizi pliscul. Și acum hai, dă-i drumul! Riley a fost aici, nu-i așa?

Johnny ezită, apoi, cu o expresie vicleană în ochi, dădu afirmativ din cap.

— Mda, așa este. El, Bailey, Bătrânul Sam și o fată. N-au stat mult, cam vreo zece minute. N-am vrut să-i las să rămână aici. Era periculos. N-aveam chef să intru în vreo încurcătură și le-am spus s-o întindă. Riley i-a telefonat drăguței lui și apoi s-au suit în mașină și au șters putina! Nu știu unde s-au dus.

După modul în care înșirase toate acestea și după felul cum arăta, Fenner era convins că minte.

— Bine, Johnny, zise el blând. Tot ce mi-ai spus te disculpă. Mai rău e că nu știi unde s-au dus. Blandish oferă recompensă pentru orice informație. Nu ți-ar plăcea să-ți pice vreo 15.000 de dolari?

Johnny clipi. Trecuseră trei luni de când îi înmormântase pe Riley, Bailey și Bătrânul Sam și ce pățise! Schultz îi promisese o parte din banii pe care-i primise drept răscumpărare, dar nu primise nimic. Știa că răscumpărarea fusese plătită. Făcuse chiar efortul să meargă în oraș și să cumpere un ziar. Fusese tras pe sfoară, lucru care-l înrăise și-l acrise.

— 15.000 de biștari? întrebă el. De unde știu eu c-o să-i capăt?

— De asta am eu grijă, Johnny.

„Mai bine mă lipsesc”, își zise Johnny în sinea lui. Era prea riscant să te joci cu banda Grisson. Clătină din cap.

— Nu știu nimic, repetă el, fără tragere de inimă.

— Minți, spuse Fenner și se îndreptă spre bătrân. Johnny, vrei să te „aranjez” puțin? Cam așa? Îi izbi un dos de palmă peste față, nu o lovitură puternică, dar destul de tare ca să-l facă pe bătrân să se clatine și aproape să cadă de pe ladă. Hai, dă-i drumul! Spune odată! continuă Fenner, ridicând glasul. Unde e Riley? Poți să primești 15.000 de dolari sau o chelfăneală! Ce alegi?

De frică, Johnny se feri într-o parte.

— Nu știu nimic, șopti el disperat. Dacă vrei să afli ceva, întreabă-i pe cei din banda Grisson. Au fost și ei aici. Ei l-au aranjat pe Riley... se opri, iar fața roșie îi deveni lividă.

— Banda Grisson? se miră Fenner, încremenind și ascultând cu atenție. Cum l-au aranjat pe Riley?

Dar Johnny privea dincolo de Fenner, spre ușa deschisă. Expresia lui de groază îl făcu să-i înghețe sângele în vine. Fenner privi peste umăr. Văzu o umbră ce cădea pe prag: umbra unui om care avea în mână un automat Thompson.

Apoi totul s-a petrecut parcă instantaneu.

Fenner se aruncă pe podea, departe de Johnny. Se rostogoli până în spatele unui rezervor mare de metal, care zăcea într-un colț al camerei, rezervor în care Johnny, când avusese cal, îi păstra hrana. Pe când se ascundea cu o mișcare rapidă în spatele rezervorului, auzi răpăitul violent și continuu al automatului Thompson.

Rafala de gloanțe despică pieptul lui Johnny. Bătrânul fu aruncat pe spate. Se rostogoli spasmodic, apoi corpul rămase fără viață.

După vreo câteva minute, Fenner fu aproape asurzit de gloanțele trase în rezervor. Se ghemui, cu inima bătându-i puternic și răsuflarea șuierându-i printre dinții încleștați.

Timp de trei sau patru minute gloanțele se izbiră de rezervorul de fier, producând același zgomot ca un ciocan de nituit. Apoi împușcăturile încetară. Liniștea bruscă fu aproape la fel de violentă ca focul automatului.

Fenner își șterse transpirația de pe față cu dosul mânecii. Ghicise că sosise banda Grisson. Era într-o situație a dracului de încurcată! Știa că, dacă încerca să scoată capul și să privescă pe lângă rezervor, îi puteau zbura imediat creierii. Singura lui speranță era Brennan, care urma să sosească în curând – dar dacă nu venea totuși la timp?

Se trânti în praf, lipindu-și urechea de lemnul podelei. Nu se auzea nimic. Se întreba dacă vreunul din cei aflați afară ar fi avut curajul să intre și să-l înhațe.

Apoi auzi murmurul vocilor bărbătești. Urmă o pauză și cineva zbieră:

— Ieși afară! Știm că ești acolo! Ieși afară cu mâinile ridicate!

Fenner zâmbi strâmb.

„Nu așa!” își zise el. „Dacă mă vreți, veniți și mă luați.”

Aștepta. Începură din nou să tragă în rezervor. Zgomotul îl făcu pe Fenner să se crispeze. Auzi câteva gloanțe căzând în rezervor, care trecuseră prin peretele exterior. Automatul se opri.

— Ieși afară, lepădătură! strigă o voce.

Stătea nemișcat, fără să scoată o vorbă.

Auzi un bărbat spunând:

— Dă-mi-o mie! Culcați-vă amândoi la pământ!

Fenner încremeni. Știa ce va urma. Voiau să arunce totul în aer cu o grenadă. Se lipi și mai tare de podea, apărându-și capul cu brațele. Cele câteva secunde de liniște i se părură o veșnicie. Apoi auzi ceva căzând pe dușumea. Grenada explodează și avu un efect devastator. Forța exploziei îl ridică și-l izbi de rezervor. Se rostogoli pe spate, aproape sufocat și făcu eforturi disperate să respire. Pentru o clipă, totul deveni clar și bine conturat. Vedea sus tavanul cabanei, care se crăpa. În timp ce aștepta să vadă ce se întâmplă, auzi grinzile trosnind și apoi acoperișul se prăvăli peste el. Ceva îl izbi puternic în cap. Văzu stele verzi și apoi simți cum se prăbușește într-o groapă neagră, fără fund.

2

Întinericul fu traversat de o lumină puternică, strălucitoare. Fenner se auzi gemând când își ridică mâna să-și apere ochii.

— E-n regulă, auzi el o voce din depărtare. Hai! Hai! Nu mai zăcea acolo plângându-ți de milă!

Fenner făcu un efort. Deschise ochii și-și mișcă capul. Își dădu seama că un bărbat era aplecat deasupra lui. Nu vedea bine chipul bărbatului, care parcă plutea și care apoi i se fixă pe retină. Îl recunoscu pe Brennan și se ridică cu greu.

— Cam asta-i, spuse Brennan. Ești teafăr! Pentru ce atâta tărăboi?

Fenner se ținea cu mâinile de cap.

— Cine face tărăboi? întrebă el, apoi gemu, căci începea să-l doară îngrozitor capul.

Cineva îl apucă și-l ridică în picioare.

— Nu mă zori, continuă el, sprijinindu-se de

brațul unui polițist. La dracu'! Parcă un cal mi-a tras o copită în cap.

— Nu-i nici un cal pe-aici, răspunse bine dispus Brennan. Ce s-a întâmplat?

Fenner respiră adânc. Acum se simțea mai bine. Își plimbă degetele prin păr și-și schimonosi fața, dar, văzând că n-are nici o gaură în cap, reuși să zâmbească strâmb.

— Ai văzut pe cineva pe aici? întrebă el.

— Numai pe tine și ce-a mai rămas din Johnny, răspunse Brennan. Cine a aruncat grenada?

— Johnny e mort?

— Desigur. E mort de-a binelea.

Fenner se întoarse și se uită la dărâmături. Se simțea mai bine cu fiecare clipă ce trecea. Cu un mers șovăitor se dădu din soare, așezându-se pe trunchiul unui copac căzut. În timp ce Brennan și trei polițiști îl priveau neliniștiți, el își scoase un pachet de țigări și-și aprinse una.

Fenner nu voia să se grăbească. Se gândea. Deodată pocni din degete și i se adresă lui Brennan:

— Știi ceva? Suntem pe cale să rezolvăm cazul răpirii lui Miss Blandish. Iată ce trebuie să faci: o să-ți pui oamenii să caute pe-aici. Să caute pământ de curând săpat. Grăbește-te!

— Care-i ideea? întrebă Brennan.

— Cineva a fost de curând îngropat aici. Haide, dă-i drumul! Vrei să rezolvi afacerea asta, nu?

Brennan dădu ordine celor trei polițiști, care plecară în direcții diferite. Apoi, veni și se așeză lângă Fenner.

— Cine a fost îngropat? întrebă el. Spune-mi, stimabile, și nu mai face pe misteriosul!

— Cred că Riley, Bailey și Bătrânul Sam sunt îngropați pe undeva pe-aproape. S-ar putea să gre-

șesc, dar nu prea cred.

Brennan se holbă la el:

— Cine a aruncat grenada?

— Nu prea știu, dar pariez oricât că unul din banda Grisson.

— De ce să facă ei așa ceva?

— Brennan, las-o moartă pentru moment, spuse Fenner. Fiecare lucru la timpul lui.

Brennan se încruntă, apoi își aprinse o țigară și se uită la dărâmăturile cabanei.

— Ai avut noroc c-ai scăpat cu viață. Am crezut c-ai încurcat-o.

— La fel am crezut și eu, zise Fenner.

O pasăre zbură dintr-un copac într-un tufiș din apropiere. Fenner privea fără să vadă. Era transpirat și-și simțea gura uscată. Se gândea la cei 30.000 de dolari pe care i-i promisese Blandish dacă lămurea cazul.

Un strigăt neașteptat îi făcu pe amândoi să se întoarcă brusc.

— Se pare că au găsit ceva, spuse Fenner, ridicându-se cu greu în picioare.

Amândoi se îndreptară spre locul de unde se auzise strigătul, croindu-și drum printre tufișuri. Peste puțin timp se întâlniră și cu ceilalți doi polițiști. Intrară cu toții într-un luminiș, unde cel de-al treilea polițist arăta spre pământ. Solul fusese răscolit de curând, apoi acoperit cu frunze și ramuri uscate.

— Trebuie să începeți să săpați aici, spuse Fenner și se trase la umbră.

Brennan le spuse polițiștilor ce aveau de făcut. Doi dintre polițiști plecară în grabă. După câțva timp, se întoarseră cu două cazmale pe care le găsiseră în magazia lui Johnny. Își scoaseră vestoanele și începură să sape. Era o muncă grea și obosiră înainte de a ajunge la ceea ce căutau. Deodată se opriră din să-

pat. Unul dintre ei îngenunche pe iarbă și băgă mâna în groapă. Fenner se ridică și se apropie să privească. Polițistul răscolea pământul cu mâinile. Din groapă se răspândi un miros de cadavru, care îi provocă greață lui Fenner. Văzu apărând brusc la suprafață un cap acoperit de noroi. Se trase înapoi.

— Căpitane, e un om mort aici, zise polițistul, privind în sus la Brennan.

— Vor fi trei, zise Fenner. Brennan, să plecăm de aici. Să ne întoarcem la sediu. Acum asta e urgent!

Brennan le spuse celor trei polițiști că o să trimită un autocamion și un medic legist. Se îndreptară spre mașina lui Fenner.

— Pentru mine treaba asta a fost evidentă de când Ma Grisson a luat *Paradise Club*, spuse Fenner, urcându-se în mașină și făcându-i semn lui Brennan să treacă la volan. Puteam să ne dăm seama cum și-a finanțat afacerea. A cumpărat clubul cu banii plătiți de Blandish drept răscumpărare.

Brennan tocmai era gata să pornească motorul, dar, ascultându-l, se opri.

— Cum dracu' îți închipui că a reușit să facă asta? întrebă el.

— Nu-i greu de ghicit. Ma a lansat zvonul că Schulberg i-a dat banii. Schulberg se ocupă de afaceri dubioase. Știa probabil de banii de răscumpărare. Johnny mi-a spus, chiar înainte de a fi lichidat, că Grisson și banda lui fuseseră împreună cu Riley la el. Într-un fel sau altul, se vede că Grisson a aflat că Riley a răpit-o pe fata lui Blandish. S-ar putea să fi bănuیت că singurul loc unde putea s-o ascundă era la Johnny. El și banda lui au venit aici, i-au lichidat pe Riley și pe ceilalți doi și au luat fata. Blandish a plătit răscumpărarea lui Grisson, crezând că e Riley. Așa s-a întâmplat! Îndată ce răscumpărarea a fost

plătită, Ma Grisson a deschis *Paradise Club*-ul. Ce repede a ajuns sus! Toată lumea l-a acuzat pe Riley și ei stau liniștiți!

— Unde-i dovada? întrebă Brennan. Chiar dacă băieții mei i-au dezgropat pe Riley și pe ceilalți doi, asta nu înseamnă că i-a ucis banda lui Grisson. Acum, că Johnny e mort, noi nu mai avem nici o dovadă.

Fenner aprobă:

— E adevărat. Trebuie să găsim dovezi. Să nu facem treaba pe jumătate. Știi ce cred eu?

— Ei, ce crezi tu, deșteptule? întrebă sarcastic Brennan. Conducea cu viteză și acum goneau pe autostradă.

— Cred că fata lui Blandish se află la *Paradise Club*. Fenner strigă la Brennan pe când acesta se întoarce să se uite la el: Vezi pe unde mergi!

Brennan apăsă pe frână și trase mașina la marginea șoselei.

— Ce te face să crezi asta?

— Adu-ți aminte că Doyle zicea că la club, la etaj, se află o cameră pe care o țin încuiată. Pun pariu că e acolo!

— O să aflăm în curând, spuse Brennan, pornind din nou mașina.

— Crezi? întrebă gânditor Fenner. Clubul e ca o fortăreață. Ai nevoie de timp ca să intri acolo. Între timp, ei pot omorî fata sau o pot duce în altă parte. Blandish o vrea vie. Dacă vrem să o scoatem în viață de acolo, trebuie să lucrăm cu mânuși. Trebuie să ne punem capul la contribuție, Brennan.

— Bine, hai să ne gândim! Ce crezi c-o să reușim să găsim?

— Nu știu, răspunse Fenner, aprinzându-și o țigară. Lasă-mă să mă gândesc!

În următoarea jumătate de oră, Brennan continuă să conducă cu viteză, în timp ce Fenner se lupta cu durerea de cap și cu gândurile. Pe când Brennan încetinea înaintea să intre într-un orașel, Fenner zise:

— O umflăm pe Anna Borg. Ea știe că Grisson și Riley s-au întâlnit la Johnny. E singurul martor pe care-l avem. Nu vreau să fie scoasă din circulație. În afară de asta, ea petrece o groază de timp la club. S-ar putea ca ea să știe că fata lui Blandish e acolo, dar să nu știe că banda lui Grisson l-a lichidat pe Riley. Dacă o să-i spunem asta, există șansa ca ea să vrea să se răzbune.

Brennan se opri în fața unui *drugstore*.

— Pun totul în mișcare, anunță el.

Fenner îl văzu intrând într-o cabină telefonică. Se uită la ceas. Era trecut de șase. Mai aveau încă trei ore până la Kansas City.

Se întreba dacă într-adevăr Miss Blandish se afla în club. Dacă era așa, atunci era prizoniera bandei Grisson de peste trei luni.

Se strâmbă.

Ce i se putuse întâmpla în acest răstimp? Se gândi la Slim Grisson și dădu din cap cu tristețe.

Brennan ieși și se urcă în mașină.

— Am dat ordin s-o aresteze pe Anna Borg. Câțiva băieți vor supraveghea clubul.

Fenner mormăi:

— Să mergem.

Brennan porni automobilul și ieșiră în viteză din orașel în autostradă.

3

La ora cinci, Rocco plecă de acasă și se îndreptă voios spre strada principală. După ce plecase Maisey, se mai odihnise o oră în patul lui mare.

Îl intrigase fata misterioasă despre care îi povestise Maisey. Hotărâse că trebuie să vadă ce se întâmpla acolo. Știa că Slim, Flynn și Woppy nu se întorceau până la unsprezece. La ora asta, Eddie Schultz nu se afla la club. Îl îngrijorau doar Doc Williams și Ma Grisson. Trebuia să fie atent, dar credea că ar putea să-l fenteze pe Doc dacă ar fi nevoie. Ma îl îngrozea, însă, cu puțin noroc, s-ar putea să nu dea de ea.

Era sâmbătă și depozitul de lângă club se închisese. Maisey îi spusese că există o intrare în club și prin depozit. Voia să găsească tocmai această intrare.

Depozitul se învecina cu un hotel mizer. Îl cunoștea pe proprietar: un grec rotofei pe care-l chema Nick Papolos. Îi spuse lui Nick, făcându-i cu ochiul, că vrea să admire panorama orașului de pe acoperișul hotelului. Nick îl fixă cu privirea, ridicând din umerii lui masivi și îi spuse să se descurce singur.

— Doar să nu mă bagi în vreo încurcătură, zise grecul.

Rocco îl bătu ușurel pe braț:

— Nick, doar mă știi. Nici un fel de încurcătură.

Luă liftul până la ultimul etaj, deschise un luminator și ieși pe acoperișul plat. De aici se putea trece ușor în depozit. După douăzeci de minute de căutare minuțioasă, găsi ușa secretă care ducea în club. În câteva secunde reuși să ridice zăvorul și să o deschidă. Cu inima bătându-i puternic și ținând revolverul în mână, străbătu un coridor întunecat. La capătul coridorului, se afla o altă ușa încuiată. O deschise și pe acesta fără greutate și se trezi într-o cameră spațioasă, bine mobilată, cu un televizor mare. Tot acolo mai era o ușa și Rocco se opri puțin, ezitând. Se îndreptă fără să facă zgomot spre ușa și ascultă cu urechea lipită de toc. Nu auzi nimic și deschise ușa, intrând într-un dormitor elegant. Miss Blandish stă-

tea pe marginea patului, fixând podeaua cu ochii goi. Purta o rochie albă de bumbac pe care i-o cum-părase Slim. Între degetele ei subțiri și albe fumega o țigară.

Rocco se holba la ea. Nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă. Fața ei i se păru oarecum cunos-cută. Era aproape sigur că o mai văzuse undeva pe această fată.

Se mișcă tăcut prin cameră.

Miss Blandish nu-și ridică ochii. Brusc scăpă țigara, care căzu pe covor; fata puse piciorul pe ea.

— Bună, zise încet Rocco. Ce faci aici?

Ochii ei, lipsiți de viață din cauza drogurilor, îl priviră intens.

— Te rog, pleacă, spuse ea.

Rocco îi văzu pupilele mărite și se lămurii.

— Cum te cheamă, scumpo? întrebă el.

— Cum mă cheamă? se încruntă ea. Nu știu. Te rog, pleacă. Lui nu i-ar plăcea să te găsească aici.

Unde o mai văzuse? se întrebă el. Se uita la părul ei roșu-auriu. Apoi îl năpădi un val de emoție. Revăzu în minte o groază de fotografii ale fetei, care apăruseră în toate ziarele. Roșcata asta de pe pat, parcă lipsită de viață, e fiica lui John Blandish. Cum dracu' o înhățase banda Grisson? Era așa de emoțio-nat, încât abia putea să mai respire. Ce șansă să-și regleze conturile! Și, în afară de asta, exista și o re-compensă de 15.000 de dolari oferită pentru fată!

— Numele tău e Blandish, nu-i așa? spuse el, încercând să-și stăpânească tremurul din glas. Ai fost răpită acum patru luni. Ți-aduci aminte?

Ea îl scrută atent.

— Blandish?! repetă ea. Ți-asta nu-i numele meu.

— Ba da, este. O să ți-l amintești în curând. Hai, fetițo, o să facem împreună o plimbare.

— Nu știu cine ești. Te rog, pleacă!

Rocco îi atinse brațul, dar ea se smuci înapoi și chipul i se schimonosi de spaimă.

— Nu mă atinge!

Vocea ei ascutită îl băgă în sperieți pe Rocco. Doc Williams sau Ma Grisson ar fi putut intra în orice clipă. Voia să ia fata și s-o ducă în apartamentul lui. Era tentat s-o lovească ca să-și piardă cunoștința și s-o care în spate, dar știa că era imposibil să facă asta la lumina zilei.

— Vino, spuse el cu o voce amară. Te așteaptă Slim. Am venit să te iau și să te duc la el.

Fusese o idee inspirată. Miss Blandish se ridică imediat în picioare. Îl lăasă pe Rocco s-o scoată în salon. O conduse în coridorul care ducea în depozit. Mergea ca o somnambulă.

Rocco nu se liniști decât atunci când reuși să ia-șă cu fata din depozit pe aleea care ducea din spatele clubului în stradă și s-o urce într-un taxi.

Îi dădu șoferului, care se uita curios la Miss Blandish, adresa apartamentului său.

În acest timp, Ma Grisson vorbea la telefon cu Flynn.

— Am aranjat totul, spunea Flynn. Ne întoarcem. N-a fost nici o problemă.

— Amândoi? întrebă Ma.

— Da!

— Bine, bine! Grăbiți-vă! Și Ma închise telefonul.

Ușa biroului se deschise și intra Eddie Schultz. Avea o vânătaie pe obraz.

Ma îl fulgeră cu privirea.

— Tu și cu afurisitele tale de muieri! mârâi ea. Blestemata aia ar fi putut să ne dea de gol!

Eddie se așeză. Își aprinse o țigară, pipăindu-și maxilarul.

— N-a fost greșeala Annei. Ce s-a întâmplat?

— Totu-i aranjat datorită mie. Flynn tocmai mi-a confirmat că i-a lichidat pe amândoi, pe Johnny și pe lepădătura aia de Fenner.

— N-a fost greșeala Annei, repetă Eddie. Tot ce i-a spus individul ăla...

— Să n-o mai prind pe la club, zise Ma. N-am nevoie aici de cineva care ciripește.

Eddie începu să spună ceva în apărarea Annei, dar se opri văzând flacăra diabolică din ochii lui Ma. Își aminti că Anna îl întrebase cine e fata din camera lui Slim. Dacă-i spunea Annei că Ma nu mai vrea s-o primească la club, s-ar putea ca Anna să facă urât. S-ar putea chiar să înceapă să bată toba în privința fetei. Știa că, dacă-i spunea lui Ma la ce se gândea, Ma i-ar fi ordonat lui Flynn s-o lichideze pe Anna.

Ma văzu după expresia de pe chipul lui că ceva nu era în regulă, că ceva îl neliniștea.

— La ce te gândești? îl întreabă ea, uitându-se fix la el.

— Ascultă, Ma, până acum nimeni nu știe de crime. Avem clubul, avem bani câți n-am fi visat vreodată și suntem bine aranjați. Dar pentru cât timp? Uite, Anna a vorbit și din cauza asta era gata să pierdem totul. I-am lichidat pe Johnny și pe ziarist, așadar acum iar suntem acoperiți, dar pentru cât timp, Ma?

Ma se foia neliniștită. Știa unde bate Eddie. Auziră pe cineva bătând la ușă și Doc Williams intră în cameră. Avea fața aprinsă. Ma își dădu seama că iar băuse.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el și se așează lângă Ma.

— Totu-i aranjat, spuse Ma. N-aveți de ce să vă temeți!

— Până data viitoare, zise Eddie. Ma, de ce te amăgești? Atât timp cât fata e aici, stăm ca pe dinamită.

— Îmi spui tu mie ce am de făcut? mârâi Ma, fulgerându-l cu privirea.

— Asta încerc de mult să fac. Am fi în siguranță, fără să ne pese de nimic, dacă n-ar exista fata lui Blandish. De ce a trebuit să-l lichidăm pe Johnny? Fiindcă ne-a fost teamă că vor năvăli copoii aici și vor găsi fata. Dacă ea nu se afla la noi, puteam lăsa copoii să vină și puteam chiar să le râdem în nas.

Doc scoase o batistă și-și șterse transpirația de pe față:

— Ma, are dreptate. Câtă vreme fata este aici, noi nu suntem în siguranță.

Ma se ridică și începu să se plimbe înainte și înapoi prin cameră, în timp ce Eddie și Doc o priveau.

— N-ar putea să aibă un atac de inimă? îl întrebă Eddie pe Doc. Slim n-ar bănuî că tu ai avut vreo legătură cu asta.

Pusese degetul pe rană. Știa că Ma și Doc se temeau amândoi de Slim.

Ma se opri. Îl privi fix pe Doc.

— Aș putea să-i dau ceva, spuse Doc. O privi întrebător pe Ma: Ma, mie nu-mi place să fac așa ceva, dar n-o mai putem ține aici.

Ma ezita:

— Slim ar putea să-și dea seama?

— N-o să poată dovedi nimic, o liniști Doc. Ar muri în somn. O s-o găsească moartă.

Ma se uită la ceasul de pe birou:

— În câteva ore se întoarce.

Ezita, privindu-l când pe Eddie, când pe Doc.

— Ma, ar trebui să facem asta, repetă Eddie.

Ma se așeză. Strânse pumnii.

— Da, ar trebui.

Se uită la Doc:

— Doc, tu o să te ocupi de asta. După ce ai a-

ranjat-o, șterge-o și nu te întoarce până noaptea târziu. Să-l lăsăm pe el s-o găsească. Am să-i spun că nu m-am apropiat de ea. Eddie, ține-te și tu deoparte.

Eddie respiră adânc.

„Acum totul o să fie în ordine, se gândi el. Dacă Miss Blandish nu va mai fi în viață, Anna s-ar putea întoarce la club.”

Doc, transpirat și înspăimântat, ezita.

— Du-te! zise Ma. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu sta aici ca un tembel. Trebuia să facem asta mai demult. Șterge-o!

Doc se ridică încet și ieși din cameră.

— Șterge-o și tu! îi ordonă Ma lui Eddie. Nu vreau să te mai văd decât deseară pe la zece. Du-te la cinema sau în altă parte, dar nu rămâne aici.

— Bine, Ma, spuse Eddie și se îndreptă spre ușă, apoi se opri: După ce-o să dispară, Anna o să poată să lucreze iar aici?

— Da, răspunse Ma.

Se îndreptă încet spre birou și se așează. Eddie o privea atent.

— Am să-i găsesc lui Slim o altă fată. Acum a prins gust pentru fete, spuse Ma.

Eddie se strâmbă:

— N-o să fie chiar atât de ușor.

Fața lui Ma se schimonosi într-un zâmbet cinic:

— Am să-i găsesc eu pe cineva. Dacă ai bani, poți obține orice.

Eddie ieși. Îl văzu pe Doc Williams urcând scările. Era bucuros că nu trebuie s-o lichideze el pe fată. Îi părea rău pentru Miss Blandish. Avusese ghinion. Traversând curtea spre locul unde își parcase mașina, se gândea că, în orice caz, pentru ea era mai bine să moară.

Se urcă în mașină. Se gândea la ce urma să facă.

Se va duce la cinematograf, apoi o va invita pe Anna la cină.

Pe când Eddie pleca, doi detectivi se instalară, urmând instrucțiunile lui Brennan, într-un loc de unde puteau observa, fără să fie văzuți, intrarea în club.

4

Slim stătea la capătul scărilor și se uita în sus către Ma. Flynn și Woppy erau în spatele lui Slim, în dreapta. Ma avea pe chip o expresie pe care Slim n-o mai văzuse niciodată. Până atunci nu se gândise că Ma e bătrână. Avu un șoc privind-o și dându-și seama cât de bătrână era.

Slim știe că se întâmplase ceva rău, fiindcă nu mai văzuse niciodată pe fața roșie a lui Ma expresia aceea de înfrângere, de slăbiciune.

— Ce-i? întrebă el. Ce-i cu tine?

Ma nu răspunse. Se ținea cu mâna de balustradă, strângând-o așa de tare, încât i se albiră încheieturile.

— Spune odată! țipă Slim la ea. Ce s-a întâmplat?

„Când am să-i spun, o să mă omoare. Măcar dacă Eddie ar fi aici! E singurul care ar fi putut să-l oprească. Flynn nu e în stare. Flynn o să stea și o să se uite cum mă omoară”, se gândea ea.

Se trezi vorbind cu o voce rece, fără vlagă:

— A dispărut fata.

Slim înlemni. Apoi făcu câțiva pași înainte și scrută fața lui Ma. Buzele lui subțiri îi dezgoleau dinții galbeni.

— Minți! I-ai făcut ceva, nu-i așa?

— A dispărut. Acum câteva ore, m-am dus în camera ei și n-am găsit-o acolo.

Slim începu să urce scările. Ma îi privea cum se apropie. Când ajunse lângă ea, Ma îl privi fix.

— Vacă bătrână, mârâi Slim, încerci să mă spe-

rii, dar eu nu mă sperii chiar așa de ușor. Dacă te-ai atins de ea, te omor. Ți-am spus asta, nu? Oricine se atinge de ea va avea de-a face cu mine.

— A dispărut, repetă Ma.

Slim trecu pe lângă ea și traversă coridorul. Deschise ușa, izbind-o cu piciorul și intră în salon. Privi în jur, apoi se duse în dormitor.

Ma aștepta. Fața ei fleșcăită lucea de transpirație. Îl auzea pe Slim trecând dintr-o cameră într-alta.

— Ma, cum a putut să plece? se miră Flynn.

Ma privi în jos spre el. Pe fața lui se citea o frică groaznică.

— Nu știu. Am intrat în cameră. Ea nu mai era acolo.

— Unde-i Doc? întrebă Woppy, cu o voce sinistră.

— A plecat. Și voi ați face mai bine dacă ați pleca. Am pățit-o. S-a terminat. Copoii au și pus mâna pe ea.

— Dacă puneau mâna pe ea, zise Flynn, până acum ar fi fost aici.

Porni pe scări, în timp ce Slim ieșea în coridor cu cuțitul în mână. Ochii lui galbeni străluceau. Flynn se opri la jumătatea scării, privindu-l pe Slim, care se apropia ușor și în tăcere de Ma.

— Tu ai omorât-o, nu? întrebă Slim. Tu ai vrut întotdeauna să scapi de ea. Bine... deci ai ucis-o. Acum e rândul meu. Te omor eu pe tine.

— Nu m-am atins de ea, spuse Ma, stând nemiscată ca o statuie. Cineva a luat-o. Nu putea pleca singură. Bine, Slim, dă-i drumul și omoară-mă, dacă așa vrei tu. Dar pe urmă n-o s-o mai ai nici pe fată, nici pe mine. Poate că așa e mai bine pentru tine, să nu ne mai ai pe nici una dintre noi.

Observă o ezitare în ochii strălucitori ai lui Slim.

— Dă-i drumul, continuă ea. Și o să vezi unde

ajungi. O să vezi ce bine e să fii singur. Totdeauna ai vrut să fii vioara întâi, nu-i așa, Slim? Dar ascultă ce-ți spun! N-o să poți avea încredere în nimeni. Va trebui să te dai la fund. Va trebui să-ți găsești un loc unde să te ascunzi.

Îl privi fix.

— Slim, unde o să te ascunzi?

Cuțitul strălucitor îndreptat spre ea se lăsă în jos. Slim ezita. Dintr-o dată, părea pierdut și se uită când la Ma, când la Flynn.

— Ma, ce facem? întrebă el. Trebuie s-o găsim.

Ma respiră adânc. Scăpase ca prin urechile acului. Chiar și acum îi era frică să se miște.

Deodată, un zgomot la intrare îi făcu pe toți să se întoarcă spre ușă. Flynn ridică piedica revolverului.

Doc Williams urca găfâind scările. Era roșu la față și transpirat. Îl văzu pe Slim stând cu cuțitul în mână lângă Ma, încremenită ca o statuie, pe Woppy livid, rezemat de perete, și pe Flynn cu revolverul pe jumătate scos din buzunar.

Se îndreptă șovăitor spre piciorul scării.

— Rocco a luat-o! Ai auzit, Ma? Stârpitura aia blestemată a luat-o, spuse el.

Slim coborî scările îmbrâncindu-l pe Flynn atât de tare, încât aproape îl doborî. Slim îl apucă pe Doc de piept și-l scutură.

— Unde e Rocco? urlă el. De unde știi că el a luat-o?

Ma coborî scara, aproape târându-se. Îl prinse pe Slim de încheietura mâinii și-l împinse.

— Lasă-l în pace, spuse ea.

Apoi i se adresă lui Doc:

— Să ne lămurim. Ești sigur că Rocco a luat-o?

Doc își șterse fața transpirată.

— Dă-mi ceva să beau, ceru el și se așeză pe

unul din brațele canapelei.

Ma îi făcu semn lui Woppy, care alergă către bar.

— Ma, când am plecat, vorbi Doc, eram agitat. Mi-era rău. Am vrut să beau ceva. M-am dus la barul din colț...

Woppy se apropie de el și-i dădu un pahar pe jumătate plin cu whisky.

Doc îl dădu peste cap și apoi puse paharul jos.

— Continuă! mârâi Slim.

— Discutam cu barmanul. M-a întrebat cine e roșcata pe care a văzut-o urcându-se cu Rocco într-un taxi. Am stat ca un prost, bând și pălăvrăgind mai mult de o oră până să-mi pice fisa. M-am întors la timp, Ma. Așa trebuie să fie, nu? Rocco și o roșcată. Așa o fi vrând el să-și ia revanșa.

Slim se îndreptă spre ieșire.

— Așteaptă! spuse Ma. Nu pleca așa, ca un ză-natic!

Slim nici nu privi în jur. Coborî scările, trase ușa și, deschizând-o, ieși în curtea interioară cufundată în întuneric.

— Aleargă după el, îi zise Ma lui Flynn. Și tu Woppy, la fel.

— Ducă-se dracului, răspunse Flynn. Eu o șterg. M-am săturat. Dă-mi ceva bani. Părăsesc banda.

— N-ai să pleci nicăieri! Imbecilule, n-ai unde să te duci! Nu capeți nici o para de la mine! Du-te după el! Și tu, Woppy! ordonă Ma.

Flynn ezită, apoi, înjurând printre dinți, îi făcu semn lui Woppy și coborâră împreună treptele, îndreptându-se spre ușă.

Când dispărură în întuneric, Ma puse mâna pe umărul lui Doc.

— Doc, am crezut că te văd pentru ultima oară. Acum ce facem?

Doc era puțin amețit.

— Ce să facem? Ma, am vrut să fug și mi-am dat seama dintr-o dată că n-am unde. Slim o s-o aducă înapoi și totul va fi la fel.

— Încă n-a găsit-o. Doc, ești alături de mine. O să ieșim cumva din încurcătura asta. Tu ești alături de mine!

5

Miss Blandish zăcea pe patul imens al lui Rocco, fixând tavanul cu ochii ei goi.

Altădată Rocco s-ar fi considerat norocos că are o asemenea frumusețe în camera lui, însă acum mintea i se întunecase de spaimă și roșcata cu picioare lungi îl atrăgea tot atât de mult ca un manechin dintr-o vitrină care ar fi nimerit în patul lui.

„Am să joc bine această carte”, își spusese el când, în sfârșit, o convinsese să intre în apartamentul lui. „La ce bun să chem copoi? Trebuie să iau legătura cu Blandish. Asta e singura mea speranță să pun mâna pe cei 15.000 de dolari. Dacă mă duc la copoi, îmi suflă biștarii.”

Căută încă o dată în cartea de telefon, dar numele lui Blandish nu figura. Sună la Informații, însă operatoarea n-a putut sau n-a vrut să-i spună numărul lui Blandish. Când ești milionar, nu ți se trece numărul în carte. Rocco nu știa asta. Acum, după ce telefonase la cele mai importante cluburi și restaurante întrebând dacă Blandish e acolo și nu-l găsisese, începea să-l cuprindă neliniștea.

„Dacă nu-l găsesc urgent”, își spunea în sinea lui, „aș putea să dau de bucluc.”

Nu se gândea decât la Slim. Nu-și închipuia cum Slim ar putea să ghicească că el o luase pe fata lui Blandish, dar, dacă totuși ghicea și venea acolo,

Rocco știa că n-ar mai avea mult de trăit.

Încerca să stimuleze memoria fetei, dându-i ziarele în ale căror pagini figurau știri despre răpirea ei. În timp ce el vorbea la telefon, ea se uita liniștită în ziare, dar era clar că nu făcea nici o legătură între ea, fotografiile și răpire.

O privi. Continua, cu ochii ei de drogată, să fixeze tavanul, fără să-l vadă.

— Hei, fetițo, zise Rocco, dându-și seama că se aflau în cameră de peste două ore. Încearcă să te concentrezi! Cum pot să intru în legătură cu tatăl tău? Am telefonat la fiecare nenorocit de număr la care credeam că-l pot găsi și n-am dat încă de el.

Miss Blandish își mișcă picioarele lungi, continuând să se uite în tavan. Arăta ca și când nu-și dădea seama că el se află acolo.

Exasperat, Rocco se apropie și-o apucă de braț:

— Hei! Trezește-te!

Atingerea mâinii lui îi dădu o reacție care-l înspăimântă. Se smuci într-o parte și se ghemui lângă perete, cu ochii larg deschiși de spaimă.

— Bine, bine, vorbi el liniștitor. N-ai de ce să te temi de mine. Mă auzi? Încerc să-l găsesc pe tatăl tău. Care-i numărul lui de telefon?

Miss Blandish se chirci, departe de el.

— Lasă-mă în pace! Nu mă atinge!

Rocco încercă să-și stăpânească panica:

— Dacă nu-l găsesc pe babacul tău, amândoi dăm de dracu'! Nu înțelegi? O să ne trezim cu Slim aici. Cum îl găsesc pe taică-tu?

Brusc ea se ridică din pat și alergă la ușă. Rocco o ajunsese când pusese deja mâna pe clanță.

— Dă-te la o parte! șuieră ea. Lasă-mă să ies!

Rocco, transpirat, o aruncă înapoi pe pat. Se aplecă peste ea, apăsându-i mâna pe gură.

— Gura! spuse el furios. Vrei să te găsească Slim?

Ea încetă să se zbată și, pentru prima dată de când se afla în cameră, ochii îi reveniră la viață. Își luă mâna de pe gura ei.

— Da, îl vreau pe Slim! Vreau să vină aici!

— Nu știi ce vorbești, zise Rocco, holbându-se la ea. Nu vrei să te duci acasă? Ce-i cu tine?

Scutură din cap:

— N-am nici o casă. N-am pe nimeni. Numai pe Slim îl vreau.

Rocco se ridică în picioare:

— Am să chem copoii. Am suportat destule.

Se apropie de telefon, gândindu-se: „Dacă mă trag copoii pe sfoară în privința recompensei, o să fie rău, dar în orice caz, ei trebuie să sosească aici înaintea lui Slim.”

Începu să formeze numărul sediului central al Poliției. Miss Blandish sări brusc din pat. Apucă firul telefonului și-l smulse. Timp de câteva clipe, ținând strâns în mână telefonul mut, Rocco se uită fix la ea, simțind un fior rece pe șira spinării.

— Nebuno! mârâi el. Ce ți-ai închipuit că faci?

Ea se retrase departe de el.

— Trebuie să-i spui *lui* că tu m-ai luat, trebuie să-i spui că n-am vrut să merg cu tine, spuse ea, frângându-și mâinile.

— De ce tu... tu... Rocco nu mai știa ce să spună. Ce-i cu tine? Am încercat să te ajut. Nu vrei să pleci de lângă Slim?

Ea se lipi de perete și începu să plângă încetișor.

— Nu pot să plec de lângă el. O să rămân cu el până la sfârșitul vieții.

— Vorbești prostii! strigă Rocco. Mă duc să chem poliția.

Fata se strecură de-a lungul peretelui spre ușă

și se lipi cu spatele de ea.

— Nu! Trebuie să aștepti aici până vine el! spuse ea, cu o voce ascutită. Trebuie să-i spui că tu m-ai luat!

Exasperat, Rocco o apucă de braț și o trase de lângă ușă. O aruncă pe pat. Pe când se întorcea spre ușă, ea se ridică. Apucă o scrumieră grea de sticlă, care se afla pe noptieră. O aruncă spre el. Îl lovi în cap și el căzu amețit, sprijinindu-se în mâini.

Miss Blandish se lipi iar de perete, privindu-l. Rocco încercă să se ridice, apoi se prăbuși pe o parte, ținându-și capul în mâini și gemând.

Zgomotul unei uși care se deschidea o făcu pe Miss Blandish să privească în partea cealaltă a camerei. Ușa ce ducea la baie era întredeschisă. Rămase paralizată în timp ce ușa se deschidea larg și în odaie pătrunse Slim. Intrase prin geamul de la mansardă și pe urmă prin cel de la baie. Ochii lui galbeni strălucitori se plimbau de la Miss Blandish la Rocco, care se afla întins pe podea.

Rocco, pe jumătate leșinat, își dădu seama de primejdie. Instinctul îl avertiza că nu mai are mult de trăit. Se rostogoli pe spate, ridicându-și mâinile într-un gest inutil de apărare.

Slim înaintă, rânjind.

Miss Blandish văzu cuțitul lucind în mâna lui și se întoarse, închizând ochii.

Îl auzi pe Rocco scâncind.

Zgomotele care urmau o făcură să se lase în genunchi și să-și astupe urechile cu mâinile. Fiecare lovitură de cuțit pe care Slim i-o aplica lui Rocco o cutremura și o înțepenea de groază.

6

Anna Borg era închisă de două ore, care i s-au părut interminabile, într-o celulă izolată de la subsolul

Poliției. Era speriată și istovită. La început țipase, urlase, înjurase, dar nu venise nimeni. Se simțea ca și când ar fi fost îngropată de vie și nervii îi cedară rapid.

Se tot întreba de ce fusese arestată și aruncată acolo. Când Eddie alergase la Ma să discute despre Johnny, Anna se hotărâse să-l părăsească. Se săturase de Eddie și de *Paradise Club*. Îndată ce-i auzise mașina îndepărtându-se, aruncase câteva haine într-o valiză, luase banii pe care Eddie îi ținea în apartament pentru cazuri de urgență și luase un taxi până la gară.

Se gândise că ar putea pleca la New York. Știa că își putea găsi oricând o slujbă în vreo speluncă până și-ar fi făcut timp să caute altceva. Orice era mai bine decât să fie cu Eddie și să riște să intre în vreo încurcătură din cauza lui Ma Grisson și a fiului ei nebun.

Însă, în timp ce achita taxiul, doi vlăjgani apărură ca din pământ și se apropiară de ea. Unul dintre ei îi flutură prin față o insignă.

— Anna Borg?

— Nu poți să spui „domnișoară”? mârâi Anna, fulgerându-i cu privirea pe cei doi detectivi.

Chiar dacă se comporta recalcitrant, simți totuși un fior rece. Urangutanii ăștia aveau de gând s-o aresteze?

— Fetițo, căpitanul vrea să-ți vorbească, spuse unul din ei. N-o să te țină mult.

O mașină a poliției se apropie. Anna își dădu seama că trecătorii se opriseră și-i priveau.

— Trebuie să prind un tren, zise ea furioasă. Puteți să-i transmiteți capului ăla pătrat să se ducă dracului!

O mână uriașă se lăsă pe brațul ei.

— Hai, scumpo, vorbi insinuant detectivul. Doar nu vrei să ai necazuri, nu? N-o să dureze mult!

— Ia-ți labele de pe mine! se înfurie Anna.

Încă ezita, însă, când celălalt detectiv înaintă, ea intră în mașină. Amândoi detectivii se urcară și ei și automobilul porni cu viteză.

— O să dați de dracu' amândoi, mârâi ea. Am să vorbesc cu avocatul meu să vă „aranjeze”. O să vă treziți de acolo de unde ați pornit-o, adică de jos!

Detectivul mai în vârstă râse:

— Ține-ți firea, fetiço. Liniștește-te!

Anna îl înjură, apoi se cufundă într-o tăcere morocănoasă. Teama o învăluia. Făceau vreo legătură între ea și moartea lui Alvin Heinie?! I se părea că trecuse o groază de vreme de când descoperise că Heinie stătea la același hotel ca ea și că el îl turnase pe Riley. Sub impulsul furiei, intrase în camera lui și-l împușcase pe când îi deschidea ușa. Regretase chiar în clipa aceea. Dacă până acum fusese sigură că între asasinatul acela și ea nu se putea face nici o legătură, în momentul de față această siguranță dispăruse.

La poliție ceruse să vorbească cu avocatul ei, dar sergentul de serviciu o privise inexpressiv și fix, apoi îi făcu semn unei gardiene cu o față aspră; aceasta o apucase strâns și o împinsese, traversând un coridor, într-o celulă întunecoasă, în timp ce ea se împotrivea și țipa. În spatele ei ușa fu trântită și încuiată. În timpul celor două ore de așteptare, Anna se liniștise. Când zăvorul fu tras și ușa se deschise, sări speriată în picioare.

Gardianul îi făcu semn:

— Vino! Căpitanul vrea să discute cu tine.

— Cineva are să mi-o plătească! zise Anna fără prea multă convingere.

Fu condusă sus pe scări, prin sala de așteptare, în biroul lui Brennan. Se opri brusc în prag când îl văzu pe Fenner stând pe pervazul ferestrei, pe Brennan în

spatele biroului și pe cei doi detectivi rezemați de perete. Se uită fix, cu ochii mari, la Fenner.

Gardianul o împinse și ea înaintă câțiva pași împleticindu-se, apoi auzi ușa închizându-se în spatele ei.

— O să-ți pară rău pentru asta! țipă Anna la Brennan. Cheamă-mi avocatul!

— Stai jos, Anna, zise Brennan liniștit. Vreau să-ți vorbesc.

— De unde până unde îmi spui Anna? se zburli ea. Pentru dumneavoastră sunt domnișoara Borg.

— Stai jos și tacă-ți gura! ordonă unul din detectivi.

— Gorilă! țipă Anna, dar se așeză, privind neliștită când la Brennan, când la Fenner.

— Avem motive să credem că Miss Blandish, fata răpită acum patru luni, se află la *Paradise Club*, spuse Brennan.

Anna se holbă la el. Arăta năucită.

— Sunteți nebuni? Toată lumea știe că Frankie Riley a răpit fata. Ce urmăriți?

— Așa am crezut și noi, dar acum am aflat altceva, continuă Brennan. Banda Grisson a luat fata de la Riley. Suntem siguri că în momentul de față ea se află în club.

— Vreți să-l aranjați pe Eddie? întrebă Anna, încruntându-se. Copoiule, nu te-aștepta să te ajut. Habar n-am de nici o răpire.

Fenner spuse:

— Brennan, timpul trece. Las-o să vadă „exponatele”. Dacă nici ele n-o conving, apoi nimic n-o poate face să vorbească.

Brennan fu de acord. Făcu semn unuia dintre detectivi, care se apropie de Anna.

— Vino, scumpo! Am să-ți arăt ceva.

Anna se uită neliniștită la Brennan:

— Să vină avocatul meu. Nu mă puteți ține aici...

— Vino odată și nu mai trăncăni atât, zise detectivul.

Anna se ridică. Ieși după detectiv. Fenner și Brennan se uitară unul la altul.

— Nu cred că știe ceva, vorbi Brennan. S-ar putea să ne pierdem timpul.

— S-ar putea, dar încercăm, răspunse Fenner, aprinzându-și o țigară.

Așteptară. După vreo zece minute, ușa fu împinsă și se deschise. Detectivul o aducea înapoi pe Anna, care se sprijinea de el. Era palidă și cu ochii măriți de groază. Se lăsă într-un scaun și-și ascunse fața în mâini.

— Îl poți identifica? E Riley? o întrebă Brennan. Ea se cutremură.

— Ticălosule! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Fenner se apropie de ea:

— Nu-i așa plăcut să-l vezi, nu-i așa? Banda Grisson l-a aranjat. I-am găsit pe toți trei, Riley, Bailey și Bătrânul Sam. A fost o lucrătură grozavă din partea lui Ma Grisson și cât de tare trebuie să mai fi râs Eddie când te-a convins că Riley te-a părăsit. Riley era învinuit pentru tot și, în timpul acesta, el era de mult oale și ulcele. Ai primit vreo parte din răscumpărare? Pariez că nu. Tot ce-ai căpătat a fost un apartament mizer la club și un amant ca Eddie. Acum ai șansa să egalezi scorul. Ce zici, fetițo?

— Șterge-o de lângă mine! țipă Anna. Habar n-am de nimic.

— Fii deșteaptă! zise Fenner. Acum ești în afara oricărei bănuieli și e bine să rămâi așa. Colaborează cu noi și noi vom colabora cu tine. Ascultă: vrem să știm dacă fata se află în club. Noi așa bănuim, dar

nu suntem siguri. Este în camera de sus, aceea încuiată, nu-i așa?

Albă la față și tremurând, Anna îl fulgeră cu privirea:

— Află și singur!

— Pune-te în locul fetei! spuse Brennan, aplecându-se peste birou. Ție ți-ar plăcea să fii închisă cu un monstru ca Grisson? Haide, Anna, dacă știi ceva, dă-i drumul! Tatăl fetei acordă o recompensă de 15.000 de dolari și o să am grijă s-o capeți tu.

— Oh! las-o baltă! vorbi cu răutate Anna. Nicio dată n-am turnat nimic copoilor și n-o s-o fac nici acum.

Fenner întrebă:

— Pot să vorbesc cu „domnișoara” asta cinci minute între patru ochi?

Brennan ezită, apoi se ridică. Nu-și puteau permite să piardă prea mult timp. Ieși din cameră, făcându-le semn celor doi detectivi să-l urmeze.

Anna îl înfruntă pe Fenner:

— Îți pierzi timpul degeaba! N-am nimic să-ți spun.

— Eu cred că da. În orice caz, eu am ceva să-ți spun. Ne-am interesat în legătură cu tine. Brennan nu știe că locuiai într-o cameră la *Palace Hotel* în noaptea în care a fost împușcat Alvin Heinie. Habar n-are că ai un revolver de calibru 25, dar știe că Heinie a fost împușcat cu unul de calibrul ăsta. N-o să-i ia prea mult să facă legătura între cele două informații și să te învinuiască de crimă dacă îi spun și lui ceea ce ți-am spus ție. Ai avut motiv, prilej și armă. Colaborează cu mine și-mi țin gura. Însă, dacă nu vrei, îi spun lui Brennan că erai în hotel în noaptea aceea și apoi el o să te „stoarcă” bine.

Anna lăsă ochii în jos.

— Ei, ce zici? o întrebă Fenner. Nu avem timp

de pierdut. Fata lui Blandish se află în club?

Anna ezită, apoi răspunse:

— Nu știu, dar e o fată acolo, într-o cameră. N-am văzut-o niciodată. Nu știu dacă este ea sau alta.

Fenner se îndreaptă spre ușă și-l chemă pe Brennan:

— S-a răzgândit. Știe că în camera încuiată se află o fată, dar n-a văzut-o niciodată.

— Cum de știi că e o fată acolo, dacă n-ai văzut-o? o întrebă Brennan.

— I-am auzit pe băieți vorbind, răspunse Anna morocănoasă. Am zărit-o pe Ma urcând acolo cu lucruri de la spălătorie. Și pe Slim l-am zărit intrând cu sacoșe cu lucruri de la magazinele pentru femei.

— Ei, pune-ți acum mintea la contribuție! spuse Brennan. Cum putem pătrunde acolo și lua fata înainte s-o lichideze?

Anna ridică din umeri:

— Habar n-am! Nu eu conduc poliția voastră împuștită. E treaba voastră!

— Când clubul e deschis, ce șanse avem ca să pătrundem înăuntru? întrebă Fenner.

— Nici una. Sunt foarte bine organizați. Își cunosc fiecare membru în parte. Până când nu îl identifică, ușa nu se deschide.

— Mai există și altă posibilitate de a intra?

— Nu știu.

Brennan și Fenner schimbă priviri. Fenner ridică din umeri.

— Bine, spuse Brennan.

Se duse la ușă și îl chemă pe gardian:

— Du-o în biroul lui Doyle și stai cu ea acolo.

— Hei! exclamă Anna, sărind în picioare. N-o să mă ții aici! Ascultă...

— Rămâi aici până scoatem fata de acolo, zise

Brennan. Ia-o!

În timp ce protesta violent, Anna fu împinsă afară din cameră. Când țipetele ei se stinseră, Brennan vorbi:

— Nu ne-a spus nimic.

— Doar că se află o fată în camera încuiată, răspunse Fenner. Și nu poate fi alta decât fata lui Blandish, dar cum o scoatem de acolo?

— Dacă pătrundem acolo, trebuie să ne asigurăm că în club nu e nici unul dintre membri. Prima mișcare e să înconjurăm „prăvălia” și să oprim lumea să intre. Clubul se deschide pe la zece. Brennan se uită la ceas: nu e nici măcar opt. Dacă-l putem înhăța pe vreunul din banda Grisson, vom putea să-l facem să vorbească. S-ar putea să existe și altă intrare în club în afară de ușa aceea de oțel.

Ridică receptorul:

— Doyle, tu ești? Vreau să-l arestezi pe unul din banda Grisson, rapid. Nu, nu mă interesează care din ei. Adu-i pe toți dacă poți, dar aș vrea cel puțin unul, cât se poate de repede. Bine!

Închise telefonul.

— Dacă vreunul din șobolanii ăia hoinărește prin oraș, pe ăla o să-l săltăm noi. N-avem altceva de făcut decât să așteptăm.

— Ar trebui să-i spunem lui Blandish ce avem de gând, zise Fenner. Mai ales că e vorba de fiica lui.

Brennan ezită, apoi aprobă. Făcu un gest spre telefon:

— Bine, dă-i drumul, spune-i.

7

Eddie Schultz descoperi că nu e chiar așa de dur cum își închipuise. Deși filmul pe care-l vedea avea o acțiune palpitantă, nu reuși să-i rețină atenția. Gândurile îi reveneau la Miss Blandish.

„Cred că e deja moartă, reflectă el. Oare ce-o să

facă Ma cu cadavrul fetei? Cum o să reacționeze Slim?”

Eddie se gândea că n-ar vrea să fie în pielea lui Ma pentru toți banii din lume.

Brusc nu mai putu suporta întunericul cinematografului. Se ridică și își croi drum către ieșire, împingând brutal vreo trei persoane care se aflau pe scaunele de lângă interval. Era opt și trei minute. Simțea nevoia să bea ceva. Traversând strada, intră într-un bar, comandă un whisky dublu, apoi se duse într-o cabină telefonică și sună acasă. Voia să-i spună Annei să vină să se întâlnească la bar, ca să poată lua împreună cina mai devreme. Nu mai putea suporta singurătatea. Se enervă când nu-i răspunse nimeni. Era un lucru neobișnuit ca Anna să plece din apartament înainte de ora nouă. Unde s-o fi dus? Se întoarse la bar, dădu băutura pe gât, plăti și plecă. Se hotărî să se întoarcă acasă. S-ar putea ca Anna să fi ieșit puțin și să se înapoieze.

Sosi în fața blocului, parcă mașina și intră în hol.

Portarul, un negru solid, stătea în cușeta lui, citind pagina cu informații despre cursele de cai.

— Salut, Curly, spuse Eddie, oprindu-se. Ai văzut-o ieșind pe domnișoara Borg?

Portarul lăasă ziarul:

— Am văzut-o, domnule Schultz. A ieșit la zece minute după ce ați plecat dumneavoastră.

Se uită cruciș la el.

— Avea cu dânsa o valiză.

Eddie se încruntă:

— Bine, Curly.

Se îndreptă spre lift și urcă. Ajunse în apartamentul lui, descuie și intră. Pătrunzând în dormitor, văzu că ușa dulapului era deschisă. Dintr-o privire își dădu seama că multe dintre hainele Annei lipseau.

Înjură în surdină. A șters-o! N-ar fi bine să-i spună lui Ma? Ezită. Ma trebuie totuși să știe. Când se îndrepta către telefon, se auzi soneria de la ușă.

„Cine ar putea fi?” se întreabă el neliniștit.

Mâna îi alunecă în buzunarul hainei și strânse bine revolverul. Se îndreaptă spre ușă.

— Cine e? întreabă el.

— Un mesaj de la domnișoara Borg, domnule Schultz, zise portarul.

Eddie descuie grăbit ușa care se deschise brusc atunci când apăsă pe clanță, aruncându-l cu putere înapoi în cameră. Înainte să-și recapete echilibrul, doi bărbați solizi năvăliră în cameră și-l amenințară cu revolverele.

— Ușurel, Schultz, spuse unul din ei. Sus mâinile!

Portarul, cu ochii ieșiți din orbite de uimire, privi camera, apoi se întoarse și plecă grăbit.

Eddie îi înfruntă pe polițiști:

— Nu mă puteți acuza de nimic, zise el, simțind în stomac o durere ca de cuțit. De ce dați buzna așa?

Unul dintre cei doi vlăjgani se apropie de el și-i luă revolverul.

— Schultz, ai permis pentru ăsta? întreabă el.

Eddie tăcu mâlc.

— Hai, vino! Doar nu vrei să dai de belea! Ai putea avea o groază de necazuri, dar la ce bun?

— Nu vin cu voi, mormăi Eddie. Nu sunt vinovat de nimic.

— La fel spuneți toți, zise unul dintre detectivi. Să mergem!

Eddie ezită, dar până la urmă îi lăasă pe cei doi bărbați să-l urce în lift și să-l ducă la mașina Poliției, care aștepta jos. Zece minute mai târziu se afla în biroul lui Brennan, față-n față cu el și cu Fenner.

— Ce vreți de la mine? urlă Eddie. N-aveți nici un drept să mă aduceți aici. Vreau să vină avocatul meu.

— Arată-i și lui „exponatele”, apoi adu-l înapoi, ordonă Brennan.

Ridicând din umeri, Eddie ieși cu cei doi detectivi, încercând să facă pe grozavul, deși nu se simțea deloc sigur. De ce au arestat-o pe Anna? Ce știa Anna? Le-o fi spus ceva?

Cinci minute mai târziu, livid și tremurând, se înapoia în biroul lui Brennan.

— Știm că tu și prietenii tăi i-ați lichidat pe indivizii ăia, spuse Brennan. Johnny a vorbit înainte de a fi împușcat. Știm că tu și gorilele tale ați înhățat-o pe fata lui Blandish. Schultz, ai însă o șansă să-ți scapi pielea scârboasă. Vrem să scoatem fata din club. Spune-ne cum o putem scoate și o să am grijă să nu ajungi în camera de gazare. O să capeți zece, cincisprezece ani, dar cel puțin scapi cu viață. Ne-am înțeles?

— Nu știu despre ce vorbești, copoiule, zise Eddie, în timp ce sudoarea îi curgea pe față. N-am răpit-o pe fata aia... Nu i-am ucis pe tipii ăia. Vreau să vină avocatul meu.

— Schultz, n-avem timp să discutăm la nesfârșit cu tine, spuse Brennan. Asta e singura ta șansă să ieși basma curată și ai face bine să cauți să „ieși” cât mai repede, ca să nu dorești ceva mai târziu să nu te fi născut niciodată.

— Îți spun că nu știu nimic, urlă Eddie. Îl vreau pe avocatul meu.

Brennan ridică receptorul:

— Trimite-i sus imediat pe O'Flagherty și Doogan, ordonă el și, după ce puse receptorul jos, se apropie de Eddie: Băieții ăștia doi au fost bătuți rău de niște brute ca tine. O'Flagherty a stat mai mult de patru

luni în spital, iar Doogan și-a pierdut un ochi. Îi ținem în Poliție pentru că ei nu s-ar pricepe să facă nimic singuri: chiar dacă nu sunt foarte utili în serviciul activ, ne sunt însă grozav de necesari pentru alte „treburi” ale noastre. Îi urăsc pe bandiți. Din când în când le cade în mâini o pasăre „dură” ca tine, care nu vrea să „colaboreze” cu noi. Îl dau în grija lor și lucrul ăsta îi bucură foarte mult. N-am întrebat niciodată cum îl tratează pe tip, dar totdeauna el „ciripește” după ce petrece câteva ore cu ei. Toți arată ca dracu’ când se întorc aici să-și dea declarațiile, dar nu mă prea sinchiesc de asta, pentru că știu că băieții ăștia doi au fost aranjați de bandiți într-un hal fără de hal.

Eddie auzise de O’Flagherty și Doogan. Știa că niște „băieți” îi snopiseră în bătaie pe cei doi polițiști și atunci când aflase știrea își frecase mâinile de bucurie, dar acum ideea că aceste două gorile vor „lucra” cu el îl îngrozea.

— Nu poți să-mi faci una ca asta! exclamă el, trăgându-se spre perete. Am prieteni! Atinge-te de mine și-o să vezi cum îți pierzi slujba!

Brennan rânji ca un lup:

— Toți șobolanii de teapa ta spun același lucru și iată că încă mă aflu aici.

Ușa se deschise brusc și intrară doi bărbați. Eddie nu mai văzuse niciodată oameni atât de solizi, în afară doar de luptătorii profesioniști. Erau îmbrăcați în pantaloni albaștri, iar cămășile lor erau transpirate. Se cutremură văzându-le mușchii uriași și fețele aspre, brutale. Stăteau lângă ușă, măsurându-l cu privirea. Doogan, a cărui orbită roșie, goală părea că-l fixează pe Eddie, își strânse pumnii enormi.

O’Flagherty, cu fața brăzdată de cicatrici și cu nasul turtit, aștepta privindu-l pe Brennan.

— Băieți, ăsta-i Eddie Schultz, vorbi Brennan. Știm că e implicat în răpirea fetei lui Blandish. El zice că nu există nimeni în poliție care să-l facă să vorbească. Vreți să încercați voi?

O'Flagherty rânji, descoperindu-și dinții spărți. Se uită la Eddie la fel cum se uită un tigru la prada lui.

— Sigur, căpitane, răspunse el. Ne-ar face plăcere să încercăm. Nu arată chiar așa de „tare”.

Doogan se apropie de Eddie:

— Iubitule, ești rezistent? întrebă el, măsurându-l pe Eddie cu singurul lui ochi și, ridicând mâna dreaptă, îl izbi peste față.

Acesta arăta de parcă fusese lovit de un baros. Căzu în patru labe și se rostogoli prin cameră; îi huraia capul și fața parcă-i luase foc.

— Ei! Nu în biroul meu! protestă Brennan. Nu vreau sânge chiar peste tot. Luați-l de aici!

Eddie se ridică cu greu în picioare. Când Doogan și O'Flagherty se apropiară de el, nervii îi cedară.

— Spune-le să plece! țipă el. Am să vorbesc! Nu-i lăsa să mă atingă!

— Băieți, lăsați-l, spuse Brennan și se ridică.

Cei doi polițiști se retraseră, uitându-se la Eddie mirați și dezamăgiți.

— Am să vorbesc, repetă Eddie, ținându-se de obrazul învinețit și umflat. Nu-i lăsa să mă mai atingă.

— Bine. Asta chiar e o surpriză! comentă Brennan. Bine, băieți, așteptați afară! Dacă voi crede că e nevoie să fie „îmboldit”, o să vă chem.

Doogan, dezgustat, își șterse nasul cu dosul palmei:

— Căpitane, nu pot să-l mai ating o dată? întrebă el cu speranță, strângând pumnii.

Eddie se trase deoparte, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nu acum, răspunse Brennan. Poate mai târziu. Cei doi polițiști părăsiră fără tragere de inimă biroul.

— Stai jos, zise Brennan.

Eddie se prăbuși într-un scaun, în fața lui Brennan.

— Fata lui Blandish e în club? întrebă Brennan.

Eddie își umezi buzele:

— Căpitane, înțelegerea rămâne valabilă? O să mă scapi de camera de gazare?

— E acolo?

— Da.

— Cum o scoatem?

Eddie ezită, apoi spuse brusc:

— Căpitane, acum e moartă. N-am putut să fac nimic. Ma este cea care a aranjat totul. L-a obligat pe Doc s-o lichideze.

Fenner și Brennan, amândoi, se ridicară în picioare.

— Minți? întrebă Brennan cu o voce tăioasă, rece.

— Crede-mă că n-am nici în clin, nici în mănecă cu chestia asta, vorbi precipitat Eddie. Ma a vrut întotdeauna să scape de fată, dar Slim o iubea. Apoi noi am aflat că individul ăsta de aici s-a dus să vorbească cu Johnny și atunci Ma l-a trimis pe Slim cu băieții să-l aranjeze pe Johnny. În timp ce Slim se afla acolo, Ma s-a decis să se descotorosească de fată. Am încercat s-o opresc, dar nu poți face nimic atunci când Ma hotărăște ceva. Ea i-a spus lui Doc să-i facă fetei o injecție.

Brennan și Fenner se priviră. Fenner făcu un gest de neputință. El se așteptase tot timpul să audă că Miss Blandish nu mai e în viață, așa că acum nu părea deloc surprins.

— În afară de ușa din oțel mai există vreo altă intrare în club? întrebă Brennan.

— Prin depozitul de alături. Cum intri, în stânga, e o ușă în perete, răspunse Eddie.

Brennan îl strigă pe Doogan:

— Du-l pe șobolanul ăsta jos în celulă, îi ordonă lui Doogan când acesta intră, și lasă-l în pace, ai auzit?

Doogan îl luă pe Eddie și ieși cu el.

Fenner zise:

— Poate că așa e cel mai bine. Până și taică-su doare să fie moartă, spre binele ei. Mai bine îi spun și lui.

— Da, bine, o s-o aranjez eu pe javra aia bătrână. Vrei să vii cu mine?

— Sigur. Însă am să-l sun mai întâi pe Blandish.

În timp ce Fenner întindea mâna după receptor, Brennan ieși în fugă, dând ordine sergentului de serviciu.

CAPITOLUL V

1

Miss Blandish se rezemase de perete, mușcându-și degetele, fiindcă, deși ar fi vrut, nu putea să țipe. Se uita înspăimântată la Rocco, care zăcea întins pe jos. Corpul îi era brăzdat de numeroase răni și sângele se scurgea pe covor. Slim stătea aplecat peste el, respirând cu greutate. Își trecu lama cuțitului printre degetele mari și apoi își șterse cuțitul pe haina lui Rocco.

— N-o să te mai supere, se adresă el rânjind lui Miss Blandish. Cât timp sunt lângă tine, nimeni n-o să te supere.

Se apropie de fereastră și privi în stradă. Circulația era intensă și trotuarele erau pline de oameni care se îndreptau spre case. Își dădu seama că nu putea să iasă cu fata pe stradă. Putea fi recunoscută

ușor. Se întreba cum ar rezolva Ma această situație. Îl mai privi o dată pe Rocco și îi veni o idee. Dintr-odată fu mulțumit de el însuși. O să-i arate lui Ma că nu era singura care avea creier.

Traversă camera, căutând un costum de-al lui Rocco. Găsi o cămașă și o cravată. Aruncă hainele pe divan.

— Îmbracă-le, îi spuse lui Miss Blandish. Într-un fel sau altul trebuie să te duc acasă. Hai, dă-i drumul, îmbracă-te.

Miss Blandish clătină din cap și se trase înapoi. Nerăbdător, Slim o împinse spre pat.

— Fă ce ți-am spus! zise el, ciupind-o de braț. Îmbracă-te!

Înspăimântată și fără nici o tragere de inimă, fata își scoase rochia ieftină de bumbac și o lăsă să cadă pe podea. Apoi se întinse repede după cămașă, știind că Slim o privea intens.

Se uitară unul la altul. Înțelese ce spuneau ochii lui și, strângând cămașa pe ea, se dădu înapoi.

— Te rog... nu...

Slim se apropie de ea și-i smulse cămașa. Respira cu greutate, cu gura încleștată și ochii lipsiți de orice expresie.

Tremurând și fără să opună nici o rezistență, ea se lăsă condusă spre pat. Se auzea tic-tacul ceasului de pe cămin. Jos, în stradă, traficul se opri, porni iar și apoi se opri din nou.

Brusc, Miss Blandish țipă ascuțit.

Timpul trecea și întunericul se lăsa în cameră. În apartamentul vecin cineva deschise televizorul. O voce inexpressivă începu să explice cum se prepară o prăjitură. Vocea insistentă, puternică, îl trezi pe Slim, care deschise încet ochii. Întoarse capul și o privi pe Miss Blandish, care zăcea pe spate lângă el. Privea

fix, fără să vadă, tavanul.

— Dobitocul ăla crede că cel mai important lucru în lume e să faci o prăjitură, zise Slim.

Ridică capul și se uită la ceas. Era opt și douăzeci. Asta-l surprinse. Nu-și dăduse seama că dormise atât de mult. Se dădu jos din pat. Zgomotul circulației nu se mai auzea. Nu mai era oră de vârf.

— Trebuie să mergem. Ma s-o fi întrebând unde suntem. Hai, scumpo, pune-ți hainele astea!

Fata coborî din pat, mișcându-se ca o somnambulă. Se îmbracă cu cămașa și costumul lui Rocco. Avea necazuri cu cravata. Slim, așezat pe pat, o privea, amuzându-se ca un copil.

— E greu, nu? Totdeauna am avut de furcă cu cravata. Te vei obișnui. Arăți bine ca băiat.

Se uită la cadavrul lui Rocco.

— A fost jocheu. Nu-mi plac indivizii care se „joacă” cu caii.

Atinse ușor cu piciorul cadavrul lui Rocco.

— Ce-a căutat, a găsit.

Miss Blandish se îmbrăcase. Costumul lui Rocco îi venea într-adevăr bine. Slim o măsură, dând din cap satisfăcut.

— Ești un băiat pe cinste. Se ridică, îndreptându-se către dulap, unde găsi o pălărie de-a lui Rocco: Pune-o! Ascunde-ți părul tău frumos! Ai putea fi fratele meu mai mic.

Îl lăsă să-i aranjeze pălăria, stând ca o păpușă, dar cutremurându-se de fiecare dată când degetele lui umede și fierbinți o atingeau.

— Vino! Trebuie s-o ștergem! zise Slim.

O conduse în baie, se opri să se uite pe fereastră în curtea interioară și fu mulțumit că acolo nu se afla nimeni. O ajută pe fată să iasă prin ferestruică pe scara de incendiu. Coborâră pe scară, Slim ținând-o de

braț și împingând-o repede în jos. La ultimul etaj, un bărbat se uita pe fereastră când trecură pe lângă el. Era în vârstă, gras și chel.

— Hei! Ce faceți acolo? întrebă el.

Slim îl privi cu ochii lui galbeni scăpărând. Bărbatul se trase speriat înapoi. Fața lui Slim, palidă și slabă, gura lui băloasă, ochii strălucitori și părul lung și neîngrijit atârând de sub pălărie îl înspăimântaseră.

Slim parcase Buick-ul la capătul aleii. O trase pe Miss Blandish spre mașină, apoi o împinse înapoi. Se așază la volan și porni. Se opri doar să deschidă torpedoul, de unde scoase revolverul de calibru 45 pe care-l ținea întotdeauna acolo. Puse revolverul pe banchetă în dreapta lui, apoi porni motorul și ieși în strada principală.

În timp ce se îndrepta spre club, sirena poliției îl făcu să înlemnească. Se uită în oglinda retrovizoare. Văzu mașinile din spatele lui mutându-se pe banda din dreapta și lăsând liber culoarul din mijloc. Se trase și el în partea dreaptă și văzu trei mașini de poliție gonind din urmă. Îl depășiră în mare viteză. Neliniștit, se întrebă unde se duceau și le urmări cu privirea. După câteva minute, își dădu dintr-o dată seama că ele încetinisă și se opriseră în fața curții în care se afla intrarea în *Paradise Club*.

Cuprins de o panică nebună, viră brusc într-o stradă laterală, tăind fața unui automobil care frână cu un zgomot puternic. Acceleră și, uitându-se înapoi, văzu o groază de polițiști coborând din mașini și alergând prin curte spre club.

Simțea cum sudoarea îi șiroia pe față. Ce putea face? Unde să se ducă? Se uită la Miss Blandish, care privea în gol prin parbriz. Fără Ma, fără ușa și obloanele de oțel ale clubului, se simțea pierdut și în-

fricoșat. Minteaa lui atrofiată încerca să facă față situației.

— Hei, tu!

Se uită în dreapta. Un copoi se holba la mașină, privind-l întâi pe Slim, apoi pe Miss Blandish. Slim îl recunoscua. Era unul din patrula de cartier: masiv, cu o față agresivă, care, ori de câte ori avea ocazia, îi „aranja” pe cei din banda Grisson.

— Cu tine am treabă, zise copoiul și mâna lui alunecă spre tocua revolverului.

Mâna lui Slim apucă revolverul de calibru 45, îl ridică și-l împușcă pe polițist dintr-o singură mișcare. Rafala îl lovi în piept, aruncându-l pe trotuar.

Miss Blandish țipă. Tresărind, Slim o izbi cu dosul palmei, o lovi apoi peste gură și o aruncă înapoi pe banchetă. Mai mulți trecători se trântiră pe jos pe trotuar. Înjurând, Slim dădu drumul armei pe banchetă, apoi porni mașina și accelera puternic, în timp ce un om striga după el.

Slim era turbat de spaimă. Singurul lui gând era să iasă la drum deschis, unde se putea folosi de viteza fantastică a mașinii.

Când Slim îl împușcase pe polițist, Fenner și Brennan coborau dintr-o mașină a poliției care tocmai sosise. Împușcătura îi făcu pe amândoi să se oprească. Văzură Buick-ul țâșnind în stradă, celelalte automobile făcându-i loc în grabă.

Fenner alergă spre polițistul împușcat, în timp ce Brennan ordonă altor trei polițiști pe motociclete să urmărească Buick-ul. Aceștia porniră cu un hârâit de eșapament. Apoi Brennan se apropie de Fenner, care clătină din cap:

— E mort, zise el. Cine ar putea să fie asasinul?

— Unul din banda Grisson, răspunse aspru Brennan. Vino să-i săltăm pe ceilalți. Șobolanul ăla

n-are s-ajungă prea departe.

Soseau încontinuu polițiști. Strada se umpluse de o mulțime de gură-cască.

În club, Ma Grisson urmărea ce se întâmpla afară printr-o gaură din oblonul de oțel de la fereastra biroului ei. Flynn privea printr-o altă gaură. Woppy se ghemuise lângă perete. Doc Williams stătea aproape de biroul lui Ma. Avea în mână un pahar plin până la jumătate cu whisky. Ochii îi erau sticloși, iar fața îi lucea din cauza transpirației.

Ma se întoarse încet și se uită întâi la Doc și apoi la Woppy. Flynn se trase înapoi, cu ochii la ea.

— Asta e! zise ea cu o voce rece, dură. Am ajuns la capătul drumului! Cred că nu-i nevoie să vă spun ce ne așteaptă!

Flynn era calm. Își rotea privirea prin cameră; era neliniștit, dar n-arăta înspăimântat. Woppy părea că e gata să se prăbușească. Ochii i se mișcau îngroziți. Doc sorbi o înghițitură, ridicând din umeri. Era prea beat ca să mai simtă vreo emoție.

Ma, târâindu-se cu greu prin cameră, deschise un dulap și scoase un automat Thompson.

— Voi, băieți, faceți ce vreți, continuă ea. Eu știu ce am de făcut. Copoii n-or să mă înhațe vie. Simt o plăcere nebună să iau câțiva din nenorociții ăștia cu mine.

Flynn se apropie de ea. Luă și el un automat din dulap.

— Ma, sunt alături de tine. Să „lucrăm” repede și fără milă.

Se auzi o lovitură puternică în ușa de oțel. Apoi o voce amplificată de un megafon ordonă:

— Voi, cei de acolo, ieșiți afară! Ieșiți afară cu mâinile sus!

— O să le trebuiască ceva timp până să pătrun-

dă în club, zise Ma.

Se duse la birou și se așeză. Puse Thompson-ul cu țeava spre ușă și le spuse:

— Băieți, lăsați-mă singură. Asta-i camera mea și aici vreau să mor. O să vă găsiți și voi ascunzători! Ștergeți-o!

— De ce nu le dăm drumul înăuntru? întrebă Doc.

Sfârșise de băut whisky-ul și puse paharul pe birou.

— Ma, avem bani. Putem angaja cei mai buni avocați. Mai avem o șansă.

Ma zâmbi disprețuitor:

— Crezi? Biet bătrân nebun și bețiv! Dă-i drumul, dacă îți închipui că ai vreo șansă. Caută-ți singur un avocat și ai să vezi unde ajungi. Știu eu ce-o să se-ntâmple. Acum ieșiți și lăsați-mă singură!

Între timp, Flynn deja plecase. Fugi către scară, prin restaurantul cufundat în întuneric. Zgomotul loviturii în ușa de oțel îl făcu să se oprească în hol. Privi în jur, apoi se strecură în spatele tejghelei de la garderobă, lângă scară. Puse Thompson-ul pe tejghea și așteptă, cu mâinile tremurându-i puternic și cu buzele subțiri deschise într-un rânjel înrăit.

Woppy apăru alergând în hol. Arăta ca un animal vânat. Când se îndreptă spre intrarea din față, Flynn urlă la el:

— Dacă faci asta, te tai în bucăți!

Woppy se roti și se uită înnebunit la Flynn:

— Trebuie să ies de aici! țipă el isteric. Nu vreau să fiu ucis! Vreau numai să ies de aici!

— Acum n-ai unde să te duci, îi răspunse Flynn. Nu mai poți face nimic. Vino aici!

Din spatele lui Flynn răsună o împușcătură. Brusc, fața lui Woppy se umplu de sânge. Căzu înainte și se rostogoli, cu mâna bătând aerul.

Ghemuindu-se, Flynn se întoarce. În capătul scărilor apărură doi polițiști cu revolverele în mână.

Trăgând piedica Thompson-ului, Flynn își dădu seama că aceștia găsiseră în depozit intrarea în club și înțelese că acum într-adevăr venise sfârșitul. Începu să tragă cu automatul Thompson. Cei doi polițiști fură retezați de rafală. De undeva, de sus, de pe scări, începu să tragă alt Thompson.

Flynn se ghemui și mai tare în timp ce o salvă de plumb îi zbură pe deasupra capului. Transpirând și rânjind, se gândea că așa-i bine să mori: să împuști și să fii împușcat.

Se întoarce ridicând țeava automatului și se uită cu grijă de după teighea. Thompson-ul de sus trăgea încontinuu. Patru salve îi raseră aproape creștetul capului. Flynn nu opri focul nici când se prăbuși pe covor într-un lac de sânge, cu creierii împrăștiați peste tot.

Apărură patru polițiști, privind cercetător. Se uitară jos în hol. Brennan li se alătură:

— Au mai rămas Doc, bătrâna și Slim, îi spuse Brennan lui Fenner când acesta ajunse sus.

— Unul dintre ei a șters-o cu Buick-ul, îi aminti acesta. S-ar putea să fi fost Slim.

Brennan se îndreptă spre mijlocul clubului. Făcându-și mâinile pâlnie la gură, strigă:

— Ieșiți afară! N-aveți nici o șansă! Ieșiți cu mâinile în sus!

Doc Williams se ridică din scaun:

— Ei bine, Ma, cum ai spus și tu, am ajuns la capătul drumului. Nu sunt un luptător. Mă duc să mă predau.

Stând în spatele biroului, cu mâna ei mare pe automat, Ma rânji, arătându-și dinții galbeni:

— Fă ce vrei. Te vor închide pe viață sau te vor

trimite în camera de gazare. E de preferat, căci merge mai repede.

— Nu sunt un luptător, repetă Doc. La revedere, Ma. A fost bine, nu-i așa? Da' adu-ți aminte că tot timpul ți-am spus că nu-mi place răpirea asta. Uite unde ne-a adus!

— Ieșiți afară! țipă Brennan. Pentru ultima oară vă spun! Ieșiți afară sau venim noi acolo!

— Salut, Doc, zise Ma. Ieși încet cu mâinile sus. Acestor indivizi le cam place să tragă.

Doc se întoarse și se îndreptă încet spre ușă. O deschise și apoi se opri:

— Vin, îi avertiză el. Nu trageți!

Ma rânji batjocoritor. Ridică Thompson-ul și ținti spatele lui Doc.

Pe când Doc se îndrepta spre restaurantul slab luminat, Ma apăsă pe trăgaci. Automatul răpăi violent, o singură dată, și Doc fu azvârlit în față. Se prăbuși, dându-și sufletul înainte să se prăbușească pe covor.

— Sărmane bătrân nebun, mai bine că ai murit, spuse Ma și se ridică în picioare.

Ținând automatul cu amândouă mâinile, păși în tăcere și cu hotărâre spre ușă. Acolo se opri.

— Veniți și luați-mă! țipă ea. Haideți, gorile lașe! Veniți și luați-mă!

2

Strângând cu putere volanul, Slim se aplecă peste el, privind concentrat în timp ce conducea Buick-ul cu o viteză nebună pe șoseaua principală care ieșea din oraș. Gura îi era întredeschisă, buzele îi atârnavă, fața palidă, murdară îi lucea de transpirație. Auzea sirenele polițiștilor, care-l urmăreau pe motociclete. După câțiva kilometri, ar fi putut ieși în autostradă și, dacă ajungea acolo, era sigur că motorul Buick-ului

său ar fi lăsat în urmă pe oricine se ținea după el. În dreptul unei cotituri, îi apăru în față un automobil. Ciocnirea părea inevitabilă. Miss Blandish țipă, ascunzându-și fața în mâini. Rânjind, Slim apăsă pe accelerație, în timp ce șoferul celălalt frână nebu-nește. Buick-ul trecu la câțiva centimetri.

O sută de metri mai departe apăru o altă intersecție și, pe când Buick-ul se îndrepta spre ea, culoa-re-a semaforului se schimbă, arătând roșu.

Slim apăsă pe claxon. Polițiștii de pe motocicle-te, văzând că n-are de gând să oprească, porniră si-renele, prevenind celelalte mașini să elibereze sen-sul de mers.

Buick-ul țâșni în intersecție, în timp ce circulația se opri cu un vacarm teribil. Un singur șofer nu fu-sese destul de rapid. Buick-ul îl izbi în aripă, spăr-gându-i farurile din spate.

Înjurând, Slim redresă Buick-ul cu o răsucire de volan și își văzu de drum. Deodată intră pe auto-stradă. Se relaxă și apăsă pe accelerație, simțind cum mașina capătă viteză.

Lumina pălea. Peste puțin timp avea să fie în-tuneric. Zgomotul sirenelor îl enerva. Acum era si-gur că, datorită vitezei pe care o putea atinge mași-na lui, polițiștii nu vor mai fi în stare să-l ajungă. Se uită în retrovizor. Văzu la vreo două sute de metri în spate doi copoi pe motociclete, aplecați pe ghi-doane, gonind după el. Al treilea copoi dispăruse. Deodată zări o flacăară și auzi o pocnitură. Unul din-tre copoi trăsesese. Slim mârâi.

— Lasă-te jos lângă banchetă, îi spuse el lui Miss Blandish. Hai, fă ce ți-am spus!

Tremurând, ea alunecă de pe banchetă. Slim a-prinse farurile. Poliția elibera șoseaua. Circulația spre oraș încetinise deodată, mașinile trăgându-se pe mar-

gine. Se uită din nou în retrovizor. Unul din copoi rămăsese în urmă, însă celălalt se ținea scai de el.

Slim ridică brusc piciorul de pe accelerație. Buick-ul pierdu din viteză. Uitându-se în retrovizor, îl văzu pe polițist ajungând în spatele lui. Așteptă, în timp ce fața lui vicioasă se strâmbă. Copoiul trecu pe lângă el țipând, însă Slim nu putu să distingă ceea ce-i spunea din pricina zgomotului produs de motorul motocicletei. Rânjind, Slim manevră violent Buick-ul într-o parte. Simți cum mașina lovește motocicleta. Se lăsa nebunește pe volan, încercând să evite deraparea. Cu coada ochiului, văzu cum motocicleta zboară de pe șosea, lovindu-se de bordură și cum dispare într-un nor de praf.

Redresă Buick-ul și apăsă pe accelerație. Mașina se topi în întuneric. Nemaifiind deranjat de sunetul sirenelor, Slim avea liniște să se gândească la ce avea de făcut.

„Sunt pe urmele mele”, își spunea în gând. Nu știa ce să facă. Era riscant să mai țină fata cu el, dar în clipa asta nici prin gând nu-i trecea să scape de ea. Privi indicatorul de benzină. Avea destulă. Dar unde să se ducă? Nu avea cine să-l ascundă. Se aplecă și o atinse pe umăr pe Miss Blandish.

— Ridică-te! E-n regulă!

Miss Blandish se ridică cu greu și se așeză lângă el. Se retrase într-un colț al scaunului, uitându-se prin parbriz la șoseaua lungă, pustie, care se întindea la nesfârșit în fața lor.

De vreo cincisprezece ore nu mai primise droguri și mintea i se limpezea încet. Încerca să-și amintească ce căuta în acest automobil de curse. Neclar, în subconștient, îi apărea imaginea unui bărbat micuț, cu tenul închis, cu haina pătată de sânge.

— Vor veni după noi, zise Slim. Ne vor urmări.

Tu și cu mine vom fi împreună până la capăt. N-avem unde să mergem.

Miss Blandish nu înțelese vorbele lui. Auzindu-i glasul, simțea doar o spaimă nebună.

Slim ridică din umeri. Era obișnuit cu tăcerea ei, dar acum ar fi vrut s-o audă vorbind. Ar fi vrut să-l ajute. Știa că, în cel mai scurt timp, copoii aveau să blocheze drumurile și nici măcar autostrada n-o să mai fie sigură. Ar trebui să abandoneze autostrada și să dispară undeva la țară. Ar fi vrut ca Ma să fie lângă el. Ea ar fi știut ce-i de făcut.

După câțiva kilometri, ajunse la o intersecție; părăsi autostrada, luând-o pe un drum secundar care, după alți câțiva kilometri, îl scoase într-o șosea prăfuită. Conduse pe drumul murdar, șerpuitor, care ducea într-o regiune împădurită.

Se făcuse întuneric și Slim simți că îi e foame. După ce mai merse vreo câțiva kilometri, zări în fața lui ferestrele luminate ale unei ferme. Încetini, apoi, observând că porțile fermei erau deschise, schimbă direcția Buick-ului, intrând pe o cărare care ducea într-acolo.

— Plec să fac rost de ceva mâncare, zise el. Așteaptă-mă în mașină.

Puse palma lui umedă și fierbinte pe încheietura mâinii lui Miss Blandish:

— Fetișo, să nu fugi! Tu și cu mine trebuie să fim alături. Stai liniștită!

Opri mașina și coborî. Luându-și revolverul, se îndreptă fără zgomot spre ferestrele luminate și privi înăuntru.

La masă stăteau trei oameni: un bărbat de vreo cincizeci de ani, mic de statură și bine legat, îmbrăcat într-o cămașă în carouri și pantaloni albaștri, o femeie cu chipul ascuțit, probabil nevasta lui, și o

fată blondă, de vreo douăzeci de ani, desigur fiica lor. Mâncau și, văzând bucatele de pe masă, lui Slim îi lăsă gura apă.

Se îndreptă spre ușă, întoarse fără zgomot clanta și împinse. Ușa cedă.

Cei trei ridicară privirea când el deschise ușa. Slim rânji, văzând teama întipărită pe fețele lor. Îi amenință cu revolverul, cu ochii galbeni lucind.

— Stați liniștiți și n-o să pățiți nimic!

Când intră în cameră, bărbatul încercă să se ridice, lăsându-se imediat înapoi în scaun când Slim îl amenință cu revolverul.

— Îmi trebuie asta, zise Slim, luând plăcinta de carne care mai rămăsese pe masă. Aveți telefon?

Bărbatul făcu semn cu capul în direcția telefonului așezat pe masa de lângă perete. Slim se îndreptă spre el. Puse jos tava și smulse firul telefonului.

— Calmați-vă, spuse el. Uitați că m-ați văzut!

Se uită la fată, măsurându-o din ochi. Avea silueta lui Miss Blandish.

— Tu! Revolverul se îndreptă spre ea: Dă-mi rochia de pe tine. Grăbește-te!

Fata se făcu albă. Se uită la taică-su.

— Dorește vreunul din voi să fie împușcat? mă-râi Slim.

— Fă cum ți-a spus, zise tatăl ei.

Fata se ridică, își descheie rochia și și-o scoase. Tremura atât de tare, încât abia se putea ține pe picioare.

— Aruncă-mi-o, porunci Slim.

Fata îi aruncă rochia. El o ridică, punând-o sub braț.

— Să nu suflați o vorbă nimănui, spuse el.

Luă plăcinta și pieri în întuneric. Se grăbi spre Buick și se sui în el.

Miss Blandish se trase într-o parte pe când el îi

azvârli rochia în poală.

— Ți-am adus ceva.

Puse cu grijă plăcinta jos, apoi porni mașina.

— O să ți se potrivească. Când o să ne îndepărtăm puțin, o să ți-o pui. Nu-mi face plăcere să te văd în costumul individului ăla.

Conduse cam doi kilometri și apoi opri. Se uită înapoi de-a lungul șoselei, dar nu zări nici o mașină urmărindu-l și nici nu auzi vreun zgomot care să-l neliniștească.

— Hai să mâncăm, zise el. Miroase bine.

Cu degetele lui murdare, rupse o bucată din plăcintă și începu să mănânce.

Miss Blandish stătea ghemuită departe de el.

— Ia! spuse el nervos. E bună!

— Nu.

Ridică din umeri și continuă să înfulece plăcinta. În nici cinci minute o terminase și aruncă tava goală afară.

— Acum parcă mi-e mai bine. Își șterse degetele unsuroase de pantaloni. Pune-ți rochia aia! Hai, grăbește-te!

— Nu vreau!

O apucă de ceafă și o zgâlțâi.

— Fă ce ți-am spus! Vocea lui se prefăcu într-un urlet: Îmbracă-te!

O împinse din mașină, ținând-o încă de ceafă.

— Vrei să-ți scot eu hainele de pe tine?

— Nu.

Îi dădu drumul:

— Îmbracă-te!

Stând în Buick-ul luminat de plafonieră, o urmărea cum se străduia să-și scoată costumul lui Rocco și să-și pună rochia. Adună hainele și le aruncă pe bancheta din spate a mașinii. O îmbrânci pe Miss Blandish îna-

poi pe locul ei. Ea se aplecă, ținându-și capul în mâini. Tremura. Trupul ei tânjea după amorțeala produsă de stupefiantele administrate cu regularitate de Doc. În fața ochilor îi reveneau încet-încet imagini confuze ale întâmplărilor din ultimele patru luni și mai bine.

Slim o privea neliniștit. Ghici ce se petrecea cu ea. Văzuse în închisoare oameni drogați care-și zdrobeau capetele de pereți pentru că nu-și luau doză de stupefiante. Dacă ar fi putut schimba o vorbă cu Ma! Ea l-ar sfătui ce să facă. Apoi îi trecu prin minte un gând tulburător. Ce se întâmplase oare cu Ma? Fugise? Fusesse încolțită în club? Toată viața își închipuise că nimeni n-o putea învinge. Nu putea să creadă că i s-ar întâmpla ceva rău.

Drumul prăfuit se sfârși brusc într-o șosea secundară și Slim se trezi din nou conducând alături de alte mașini, ceea ce îl neliniștea. Traficul nu era intens, însă depășea mereu câte un autocamion sau un automobil și se întreba dacă Buick-ul n-o să fie cumva recunoscut.

Ceva mai târziu se apropie de o benzinărie aflată la o intersecție a șoselei cu alt drum prăfuit. Întoarse mașina pe drumul prăfuit și o trase pe margine. Privi înapoi spre stația de benzină. Văzu un bărbat care stătea în biroul luminat și citea un ziar.

„S-ar putea ca acolo să fie un telefon”, se gândi Slim. „Oare aş putea afla ceva de Ma?” Pe cine să întrebe, oare? Își aduse aminte de Pete Cosmos. Cosmos și Eddie Schultz au fost întotdeauna prieteni buni. Nu era exclus ca Pete să știe ceva.

— Mă duc să dau un telefon, îi zise el lui Miss Blandish. Aștepți aici... ai înțeles? Mă aștepți aici!

Ea rămase mai departe ghemuită cu capul în mâini. Își dădu seama cât de puternic tremura și că, în halul în care era, nu se putea ține nici măcar pe

picioare, darmite să fugă.

Coborî din mașină, își prinse pistolul de calibru 45 de cureaua pantalonilor și se îndreptă cu pași grăbiți spre benzinărie. Intră în birou. Bărbatul, gras și prostănac, ridică privirea când Slim împinse ușa, deschizând-o. Păru foarte surprins să-l vadă. Se ridică în picioare.

— Amice, vreau să dau un telefon, spuse Slim. E-n regulă?

Figura lui Slim îl înspăimântă pe bărbat.

— Poftim! Vrei și benzină?

— Nu... numai de telefon am nevoie. Slim se îndreptă spre birou: Amice, știi ce? Umflă-mi cauciucurile!

Bărbatul plecă din birou și se opri lângă pompe. Se uita neliniștit la Slim prin geam și apoi, plin de speranță, la drumul cufundat în întuneric.

Lui Slim îi luă câteva minute ca să găsească în cartea de telefon *Cosmos Club*. Nu era obișnuit să folosească o carte de telefon și începu să nădușească și să înjure, dar, până la urmă, găsi numărul.

La telefon răspunse chiar Pete.

— Pete, aici e Grisson, spuse Slim. Spune-mi repede. Ce se întâmplă?

— Totu-i pierdut, răspunse Pete îndată ce-și reveni din șocul inițial pe care-l avu când auzi vocea lui Slim. Eddie a fost arestat. Poliția a intrat în club. A fost ca-n iad. Woppy, Flynn și Doc au fost lichidați în timpul luptei.

Slim își dădu seama de încordarea din vocea lui. Sudoarea rece îi picura de pe față pe mâini.

— Nu mă interesează gorilele alea. Ce-a făcut Ma?

Urmă o pauză. Slim auzea muzica stridentă, șuierătoare a orchestrei clubului și răsuflarea greoaie a lui Pete.

— Trezește-te! urlă el. Ce s-a întâmplat cu Ma?

— A murit, Slim. Îmi pare rău. Poți să fii mândru de ea. Le-a venit de hac, înainte de a muri, la patru copii. S-a bătut ca un bărbat adevărat.

Slim își simți gura amară. Picioarele i se înmuieră. Dădu drumul receptorului și acesta căzu pe podea. Ma era moartă! Nu-i venea să creadă. Se simți deodată fără apărare, pierdut, înconjurat.

Zgomotul unei motociclete care se apropia îl făcu să încremenească. Se uită repede pe geam. Un polițist pe motocicletă încetini trecând pe lângă benzinărie și se îndreptă spre Buick.

Slim sări la ușă și-o deschise. Polițistul se opri lângă Buick, coborâse de pe motocicletă și se aplecase spre parbrizul mașinii.

Slim scoase pistolul.

Omul care se afla de serviciu la benzinărie, de care Slim uitase, scoase un strigăt când văzu pistolul în mâna lui.

Polițistul se întoarse, privi în jur, își duse mâna spre tocul automatului, dar totul fu inutil.

Slim ridică piedica pistolului de calibru 45 și apăsă pe trăgaci. În liniștea nopții, rafala răsună puternic, violent. Polițistul se prăbuși, lovindu-se de motocicletă.

Înjurând, Slim privi în jur, dar nu mai era nici urmă de bărbatul de la benzinărie. Ezită câteva clipe, apoi fugi spre Buick. Păși peste cadavrul polițistului și urcă în mașină, în timp ce Miss Blandish deschidea portiera și încerca să coboare. Slim o înșfăcă de braț și o trase înapoi. Se lăsă peste ea și închise portiera.

— Stai liniștită! ordonă el, cu vocea tremurând de panică și furie.

Porni mașina și conduse nervos pe drumul prăfuit, îndreptându-se spre pădure. Bărbatul de la

benzinărie apăru în spatele unei pompe de ulei. Alergă către polițist, se aplecă spre el, apoi se întoar-se și fugi în birou, punând mâna pe telefon.

3

Brennan și Fenner stăteau aplecați peste o hartă mare întinsă pe un birou din Serviciul operațional al sediului general al Poliției, când își făcu apariția un ofițer.

— Domnule, vă caută domnul Blandish.

Brennan făcu o mișcare de nerăbdare.

— Mă ocup eu de el, zise Fenner, plecând din cameră și urmându-l pe ofițer într-una din sălile de așteptare.

John Blandish stătea lângă fereastră, privind luminiile clădirilor din oraș. Cum intră Fenner, se întoar-se.

— Am primit mesajul dumitale, spuse el scurt. Era tras la față și livid. Ce se întâmplă?

— Suntem aproape siguri că fiica dumneavoastră trăiește, îi comunică Fenner venind lângă el la fereastră. În ultimele trei luni a fost închisă la *Paradise Club*. Acum o oră am pătruns acolo. Avem dovezi că a fost ținută în interiorul clubului.

Fața lui Blandish se înăspri.

— Ce dovezi?

— Un apartament, o ușă încuiată, rochii.

— Atunci, unde este?

— Chiar înainte de raidul nostru, Grisson a scos-o din club. Era îmbrăcată într-un costum bărbătesc. Mai târziu, ni s-a raportat că Grisson a pătruns într-o fermă și a luat o rochie. Pe moment, i-am pierdut urma, dar măcar știm cât de cât pe ce drum au apucat. Nu pot fi departe. Avem echipaje care supraveghează toate șoselele. Îndată ce o să se lumi-

neze puțin, o să-i căutăm și cu ajutorul elicopterelor. E doar o chestiune de timp.

Blandish se întoarce și privi pe fereastră.

— După atâta timp... în viață, murmură el. Am sperat, pentru binele ei, că e moartă.

Fenner nu scoase nici un cuvânt. Urmă o pauză lungă, apoi Blandish întrebă, fără să se întoarcă:

— Mai ai ceva să-mi spui?

Fenner ezită. Blandish, cu ochii lipsiți de expresie, se întoarce:

— Nu-mi ascunde nimic, vorbe el tăios. Mai ai ceva să-mi spui?

— Au drogat-o și Grisson a trăit cu ea. El e un caz patologic. Domnule Blandish, când o vom găsi, va avea nevoie de îngrijire specială. Am discutat cu medicul poliției. El vrea ca nimeni să nu-i amintească în nici un fel de trecut până când nu o va consulta. M-am exprimat prost. Poate că-i mai bine să vorbești cu el. Crede că n-ar trebui să fiți aici când o vom aduce, că ar fi mai bine ca dumneavoastră s-o așteptați acasă și să venim noi cu ea. Are nevoie de câteva ore ca să-și revină din șocul că și-a recăpătat libertatea și ar fi mai bine să i se întâmple asta printre străini. Și încă ceva: Grisson nu se predă... Va trebui să-l omorâm. Este o treabă a dracului de grea pentru că e și ea cu el. Dumneavoastră vă dați seama...

— Bine, bine, spuse nerăbdător Blandish. M-ați convins. Am s-o aștept acasă.

Porni spre ușă, se opri și apoi continuă:

— Înțeleg că dumneata ai găsit pista care a dus la individul acela. N-am uitat înțelegerea noastră. Când îmi aduceți fata, dumneata îți vei primi banii. Am să aștept acasă. Ține-mă la curent cu toată operațiunea și anunțați-mă când o găsiți.

— Am să aranjez totul, răspunse Fenner.

Blandish fu de acord și ieși.

Fenner clătină din cap, așteaptă câteva secunde până ce Blandish se îndepărtă și apoi se întoarce în biroul Serviciului operațional. Îi spuse lui Brennan ce discutasese cu Blandish și căpitanul îl aprobă.

— Ai dreptate. Tocmai am dat de o nouă urmă a gorilei ăleia. Puse degetul pe hartă. Acum zece minute era aici cu fata. A rănit grav un polițist pe motocicletă, care a văzut fata și chiar a vorbit cu ea. Am strâns cercul. Ne vine în ajutor și armata. Nu mai poate dura mult. Am ordonat postului de radio și televiziunii locale să-și întrerupă emisia și să-i anunțe pe toți locuitorii din district să caute mașina.

Fenner stătea pe marginea biroului. Era surprins că perspectiva de a obține 30.000 de dolari nu-l bucura așa cum s-ar fi așteptat. Se gândea mereu la fata lui Blandish și la suferințele pe care le îndurase cât timp se aflate în mâinile lui Grisson.

— Când o să-l încolțiți, în sfârșit, pe șobolanul ăsta, o să aveți de furcă. Pentru că e și ea cu el, n-o să-i puteți face de petrecanie.

— O să-mi bat capul abia când o să-l încolțim, zise Brennan.

Luă o ceașcă de cafea de pe tava adusă de un funcționar.

— O mai reții pe Anna Borg? întrebă Fenner, luându-și și el o cafea.

— Numai până îl prind pe Grisson. Apoi îi dau drumul. N-avem nimic cu ea. Mă bucur că i-am eliminat pe cei din banda Grisson! Oh! Bătrâna aia! Cât timp o să trăiesc o să-mi amintesc de ea. Am crezut că n-o să terminăm niciodată cu ea. Avea cinci gloanțe în corp și tot a mai tras până ce și-a golit automatul. Îmi pare bine că Slim nu-i seamănă. Pariez că, atunci când îl încolțim, va ceda. Sunt sigur.

Fenner se așează pe scaun și-și puse picioarele pe birou.

— Fata asta mă obsedează, zise el, încruntându-se. A fost un iad pentru ea. Imaginează-ți-o închisă într-o cameră cu degeneratul ăla timp de patru luni.

— Da! Brennan își termină cafeaua: Drogurile pe care i le-au dat au transformat-o într-un manechin. Îmi pare rău pentru ea. S-ar putea ca efectul lor să fie înlăturat, dar după o asemenea experiență mă îndoiesc că o să mai fie în toate mințile.

— Tatăl ei gândește la fel. Mi-am dat seama după cum mi-a vorbit. După el, ar fi fost mai bine să moară.

Cei doi bărbați continuară să discute liniștiți, în timp ce activitatea biroului operațional era în toi. Timpul trecea. La douăsprezece și douăzeci, un ofițer care asculta șuvoiul de informații transmise la radio mângâli repede ceva pe o bucată de hârtie și-i întinse mesajul lui Brennan.

— Au găsit mașina lui Grisson abandonată la Pine Hill, îl informă Brennan. Se pare că au luat-o prin pădure.

Se aplecă peste hartă și Fenner, sărind în picioare, se apropie și el. Studiară împrejurimile.

— Hm! Pădure de jur-împrejur și doar câteva ferme.

Se întoarse spre oamenii lui.

— Aflați dacă fermele astea două au telefon. Dacă au, înștiințați-i că Grisson s-ar putea să se îndrepte spre ei.

Ofițerul formă un număr și ceru informațiile. După o oarecare întârziere, raportă:

— Ferma lui Waite, care e cea mai îndepărtată, nu are telefon. A lui Hammond are.

— Sună-l pe Hammond și anunță-l.

— Nu putem merge acum acolo? întrebă Fenner.

Mă enervează statul ăsta pe loc.

— Am acolo două sute de oameni, zise Brennan. Ce să mai facem și noi? Cum aflăm că l-au încolțit, o să dăm fuga.

Înștiințarea mult așteptată veni abia pe la cinci dimineața, când răsărea soarele.

Ofițerul comunică:

— Grisson a fost văzut la ferma lui Waite, spuse el, vorbind repede. Acum cinci minute, Waite l-a zărit plecând dintr-un șopron și ducându-se după apă. Nu încape nici o îndoială că e vorba de el.

— Dar ce-o fi cu fata? întrebă Brennan, apropiindu-se. Dă-mi telefonul. Apucă receptorul: Aici căpitanul Brennan. Raportează!

— Sergent Donaghue la telefon, răspunse o voce. Domnule, încă nu știm nimic de fată. Ferma e înconjurată. Nu poate scăpa. Intrăm și-l luăm?

— Așteptați-mă pe mine. Dacă încearcă să fugă, omorâți-l, altfel stați ascunși până vin eu. Ajung acolo în mai puțin de o oră. Trânti apoi receptorul și-i ordonă ofițerului: Cheamă elicopterul! Am plecat! Îl privi pe Fenner. Vrei să mergi cu mine?

Aș vrea să văd cum ai putea să mă oprești, răspunse acesta și ieși primul din cameră.

4

Slim se trezi din somn tresărind. Dintr-o dată, mintea îi intră în alertă. Luă revolverul în mână, în timp ce se ridica în capul oaselor, clipind în lumina slabă a soarelui care se strecura prin găurile din pereți. Timp de câteva clipe, nu putu să-și dea seama unde se afla, apoi își aminti cum au mers noaptea printre copaci și cum, zărind luminile fermei, a in-

trat în șopron, fiind prea obosit ca să poată merge mai departe. Avusese probleme cu Miss Blandish până ce reușise să o bage în șopron. Era într-un asemenea hal de extenuare, încât nu mai putea să se țină pe picioare. O târâse în pod. O îmbrâncise pe paiele care acopereau podeaua, apoi închisese ușa podului și pusese deasupra o legătură de fân.

Adormise greu. Acum, stând pe jumătate ridicat, îl dureau oasele din pricina podelei. I se făcuse foame și sete. Se uită la ceas: era cinci. Dacă nu va putea să iasă din șopron toată ziua? Ar trebui să facă rost măcar de apă. Se uită spre locul unde dormea Miss Blandish, apoi dădu la o parte legătura de fân, deschise ușa podului și coborî încet pe scară în mijlocul șopronului. Se îndreptă spre ușă ținând revolverul în mână și privind cercetător spre ferma care se afla la vreo cincizeci de metri.

Nu se vedea nici un semn de viață. Perdelele murdare, din plasă, acopereau toate ferestrele. Rămase la pândă câteva minute, apoi, mulțumit că nu era nimeni treaz, porni atent înainte.

Bătrânul Waite, cu cei doi fii ai săi, care vegheaseră toată noaptea în spatele perdelelor, încremeniră văzând silueta înaltă, slabă, în costum negru jerpelit, ieșind din șopron cu revolverul în mână.

— Ăsta-i, zise Waite. Harry, sună la Poliție! Repede!

Slim, cu o găleată în mână, se îndreptă spre rezervorul de apă. Băgă găleata în rezervor, apoi se întoarse grăbit în șopron, fără să știe că între timp se dăduse alarma și că mașinile poliției, pline de oameni înarmați, se îndreptau din toate părțile către ferma izolată. Că ră găleata în pod și închise ușa. Ar fi vrut să poată face rost și de mâncare, căci îi era foame. Bău puțină apă, apoi se așează.

Privea fix acoperișul șopronului încercând să se hotărască ce să facă mai departe. Îi părea rău că abandonase mașina, dar n-avusese încotro, căci toți polițiștii căutau acum Buick-ul. Totuși, marșul de câțiva kilometri prin pădure îl făcuse să simtă nevoia unei mașini. Poate că la fermă se afla una pe care ar putea-o lua. Se întrebă câți oameni locuiau oare la fermă. Poate că vor pleca la câmp mai târziu și el va putea să ia mașina! Închise ochii. Trecu o oră și, pe măsură ce minutele se scurgeau, panica ce-l cuprinsese creștea. Se întreba ce simți când mori. Ce se întâmplă când nu mai ești? Era un lucru pe care nu-l putea înțelege. Pur și simplu nu putea.

O auzi pe Miss Blandish mișcându-se și se ridică, sprijinindu-se în cot. Fata se trezea încet, mormăind.

Pe când o privea cum deschide ochii, auzi vag zgomotul unui elicopter. Se uitară unul la celălalt. Văzu cum ea se trage înapoi, cu ochi înspăimântați, astupându-și gura cu mâna.

— Să nu faci nici un zgomot! mârâi el. Simțise instinctiv că era gata să țipe. Mă auzi?! Nu te mișca! Nu mă apropii de tine, așa că stai liniștită!

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari. Zgomotul elicopterului deveni din ce în ce mai puternic; acum părea că zboară chiar deasupra șopronului.

Lui Slim îi îngheță inima. Dintr-o dată pricepu ce însemna zgomotul ăsta. Se sculă cu greutate în picioare, împinse legătura de fân și ridică ușa podului.

Se opri să-i spună fetei să rămână pe loc, apoi se târî pe scară, alergă spre ușă și privi afară.

Ajunse la timp ca să vadă că un elicopter purtând sigla armatei, steaua albă, ateriza pe câmp, în spatele fermei.

Înțelese îndată că poliția le descoperise ascunzătoarea și în mână îi apăru imediat pistolul. Închise ușa șopronului și lăsă drugul. Printr-o crăpătură a ușii, cercetă curtea fermei.

Nu era o fermă prea bine gospodărită și în curte era harababură: două tractoare vechi, o șaretă și un autocamion erau așezate alandala, fiecare din ele putând constitui un bun adăpost pentru oricine voia să se apropie de șopron.

Deodată văzu un copoi care, fără să fie observat, făcuse o săritură rapidă de la autocamion către unul dintre tractoare. Se mișcase cu o asemenea iuțeală, încât Slim n-avusese timp să-l ochească, ceea ce îl făcu să înțeleagă că nu mai avea nici o scăpare, întrucât se apropiaseră prea mult.

Brennan și Fenner coborâră din elicopter în spațele fermei, într-un loc ferit. Au fost întâmpinați de un sergent solid, roșu la față, și de un locotenent din armată, înalt și slab.

— Nu și-a părăsit încă ascunzătoarea, domnule, raportă sergentul Donaghue. E ca și prins. Ferma e înconjurată. Vi-l prezint pe locotenentul Hardy.

Brennan dădu mâna cu locotenentul.

— Unde l-ați încolțit? întrebă el.

— Veniți pe aici, domnule căpitan, zise Donaghue.

Cei patru bărbați se îndreptară pe câmp spre fermă. Brennan observă, mulțumit, că ferma era înconjurată de polițiști înarmați, camuflați, culcați la pământ, cu puștile în mână.

— Aveți grijă cum mergeți pe aici, sir, spuse Donaghue, oprindu-se la colțul casei.

Se strecurară pe lângă clădire până se apropiară de curtea fermei. Sergentul le arată șopronul imens aflat la câțiva metri în fața lor.

— Acolo e!

Brennan studie terenul. Primii treizeci de metri ofereau o acoperire perfectă, însă ultimii douăzeci se aflau în câmp deschis.

— Sergent, nu știi dacă are vreun automat Thompson?

— Nu știu, domnule căpitan.

— Dacă are, ar putea să facă o groază de victime. Nu ați văzut încă fata?

— Nu, sir.

— O să încerc să iau legătura cu el. E vreo portavoce pe aici?

— Imediat vă aducem una, domnule.

Apoi bărbații se retraseră. Câteva minute mai târziu, de-a lungul câmpului sosi o mașină cu megafon, care se opri lângă ei. Brennan luă microfonul.

— Locotenent, poți trimite câțiva dintre oamenii dumitale în spatele celor două tractoare și al autocamionului?

— Sigur, răspunse Hardy. I-aș fi trimis acolo de mult, dar Donaghue mi-a spus să așteptăm.

Se întoarse spre sergent și-i dădu instrucțiuni.

— Nici o împușcătură, recomandă Brennan. Dacă fata e înăuntru, nu putem risca.

— Am înțeles.

Zece soldați porniră fără zgomot din preajma fermei. Întinși pe burtă, începură să se târască spre autocamion și tractoare.

Tremurând și asudând, Slim îi văzu cum înaintază. Uniformele lor kaki, căștile lor de oțel și carabinele îl înfricoșară. Ridică pistolul și încercă să-l occhească pe unul din soldați, aflat în raza lui vizuală, dar arma parcă juca în mâna lui și, înjurând de furie și teamă, trase orbește. Văzu praful ridicându-se la vreun metru de cel mai apropiat soldat, care sări și, făcând doi pași, se adăposti în spatele ca-

mionului. Ceilalți soldați se mișcară și ei cu repezi-
ciune spre obiectivele indicate și dispărură.

Brennan mormăi:

— Dacă avea un Thompson, îl folosea, îi spuse
el locotenentului. Depinde câte gloanțe mai are. Am
să-l somez!

Ridică microfonul:

— Grisson! Ești înconjurat. Ieși cu mâinile sus!
Grisson! N-ai nici o șansă! Ieși afară!

Vocea puternică, metalică se auzi clar în aerul
proaspăt al dimineții. Slim ascultă, în timp ce gura i se
strângea punga. Și-ar fi dorit foarte mult un Thomp-
son. Se blestema că s-a lăsat prins așa. Se gândea la
Ma. Pete îi spusese că se luptase ca un bărbat. Se uită
la pistol. Mai avea doar cinci gloanțe. Bine, o să ia cu
el cinci gorile. N-o să-l prindă viu niciodată.

Sus în pod, Miss Blandish auzi întâi împușcă-
tura și apoi vocea metalică. Semiconștientă, își dădu
seama că se apropia momentul de care, de-a lungul
celor patru luni, se temuse doar vag. În scurt timp o
să fie liberă și abia atunci vor începe pentru ea
momentele grele, urmările experienței prin care tre-
cuse. Se târî spre gura podului și privi în jos. Îl văzu
pe Slim stând cu spatele la ea, pândind prin crăpă-
tura ușii șopronului. Spatele-i slab era încordat. Zări
revolverul din mîna lui. Îl auzi vorbind singur.
Acum afară era liniște. Privirea ei concentrată îl făcu
pe Slim să se întoarcă. Se întoarse încet și se uitară
lung unul la altul. El, stând rezemat de ușă, transpi-
rând și tremurând, ea, întinsă pe dușumea, cu capul
și umerii ieșindu-i prin gura podului, privind în jos
la el. Se priviră multă vreme. Fața lui strălucea în lu-
mina slabă din șopron. Începu să o înjure, improș-
când-o cu toate vorbele murdare posibile, pe care le
rostea cuprins de panică.

Ea asculta, sperând că o s-o împuște. Dorea din răspuțeri ca el să ridice revolverul și să tragă un glonte în ea, dar el nu făcea altceva decât s-o înjure, privind-o cu ochii lui galbeni, febrili.

Un zgomot de afară îl făcu să se întoarcă. Văzu o mișcare în spatele șaretei și trase. În liniștea care domnea, împușcătura se auzi până departe. Zări un nor de praf și așchii albe de lemn sărind dintr-o parte a șaretei.

Încă o dată, vocea metalică îl somă să iasă:

— Grisson! Te așteptăm! N-ai nici o șansă! Ieși afară cu mâinile sus!

Creierul îi fu cuprins de panică. Picioarele i se înmuiară. Fața lui ascuțită, de lup, începu să se schimonosească, întocmai ca a unui copil înainte să înceapă să plângă. Se lăsă în genunchi, aruncând revolverul.

Miss Blandish îl privea cu atenție. O clipă crezu că fusese împușcat, dar, când începu să geamă, ea se trase înapoi, ascunzându-și fața în mâini.

Brennan, nerăbdător ca totul să se sfârșească odată, dădu noi ordine polițiștilor. Câțiva soldați și doi ofițeri de poliție se ascunseră în spatele șaretei, folosind-o ca pavăză împotriva gloanțelor. Începură s-o împingă prin curte spre ușa șopronului.

Slim văzu cum șareta se apropie. Se sculă clătănându-se și apucă revolverul. Cuprins de o panică și de o disperare fără margini, ridică drugul care ținea ușa, o deschise larg și ieși în fugă afară. Trase orbește în șareta care înainta, stând în soarele arzător cu spaima întipărită pe față.

Două automate deschiseră focul. Deodată, pe cămașa lui albă, murdară, apăru sângele. Revolverul îi căzu din mână. Focul automatelor se opri tot atât de brusc cum porni.

Brennan și Fenner îl priveau cum se prăbușea încet. Picioarele lui subțiri se mișcau convulsiv, dezordonat, la fel cum se zbate un șarpe când moare. Spatele i se arcui, mâinile i se încleștară în pământul uscat, apoi căzu înțepenit.

Cei doi bărbați, cu revolverele în mâini, traversară curtea. Fenner știu, înainte de a ajunge lângă el, că Slim murise. Se opri o secundă lângă el. Ochii acestuia, galbeni, îl priveau fără nici o expresie. Fața lui albă, ascuțită, ridicată în sus, părea uimită și lipsită de apărare. Gura-i era larg deschisă. Fenner se întoarse cu o tresărire de dezgust.

— S-a terminat cu el, spuse Brennan. Bine că am scăpat.

— Da, răspunse Fenner.

Răsuflă adânc, apoi se îndreptă încet spre șopron.

5

Miss Blandish coborâse din pod. Cele două salve scurte o avertizaseră că Grisson era mort. Acum, fără nici o speranță, se îndreptă spre cel mai întunecos colț al șopronului și se așeză pe un butoi întors cu fundul în sus. Desluși afară voci de bărbați și, la auzul lor, tresări. Îi era groază de clipa care se apropia cu repeziciune, când va trebui să iasă în lumina soarelui, înfruntând privirile curioase, cercetătoare ale salvatorilor ei.

Timp de o secundă, Fenner n-o zări. Stătea în pragul șopronului, uitându-se în jur și o văzu abia după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul dinăuntru. Își dădu seama imediat de starea de tensiune în care se afla fata în așteptarea acestui moment greu. Intră în șopron și se opri la câțiva metri de ea.

— Bună, spuse el calm, cu o voce obișnuită. Sunt Dave Fenner. Tatăl dumneavoastră m-a rugat

să vă duc acasă îndată ce veți fi în stare să mergeți. Nu e nici o grabă. Acum sunteți liberă. Îmi veți spune ce doriți să faceți și eu voi aranja totul.

O văzu relaxându-se ușor. Se feri să se apropie prea mult de ea. Îi amintea de un animal încolțit, înfricoșat, gata să intre în panică la cea mai neînsemnată mișcare.

— Cred că ar fi bine, continuă el, dacă v-aș duce la un hotel liniștit, ca să vă puteți odihni un pic, să vă schimbați hainele și apoi, dacă vreți, să mergem acasă. Am rezervat o cameră la un hotel, care nu e prea departe de aici. N-o să fie nici un fel de problemă. Presa nu știe nimic de asta. Nu veți fi deranjată. Puteți intra prin ușa din spatele hotelului, de unde o să ajungeți direct în cameră. Vă convine aranjamentul?

Ea îl privi intens câteva clipe, apoi zise:

— Da.

— Afară se află un doctor, continuă Fenner. E un domn amabil. Vrea să vă vadă. Pot să-l aduc?

Miss Blandish înlemni brusc, iar panica i se oglindi în ochi.

— Nu vreau nici un doctor! spuse ea sălbatic. Pentru ce să vreau un doctor? Nu vreau să văd pe nimeni!

— E-n regulă. N-o să vedeți pe nimeni dacă nu vreți. Îmi dați voie să vă conduc la hotel?

Din nou îl fixă, ezitând, apoi încuviință.

— Am să aduc o mașină, spuse Fenner. Rămâneți aici și nu intrați în panică. N-o să vedeți pe nimeni. Nimeni n-o să vă deranjeze.

Se întoarse și ieși, îndreptându-se spre locul unde aștepta Brennan. O mulțime de soldați și polițiști stăteau și se uitau curioși spre șopron. Bătrânul Waite cu cei doi fii ai săi se holbau din ușa casei. Patru soldați cărau corpul lui Grisson spre un camion.

În timp ce Fenner se apropia de Brennan, sosi și doctorul. În spatele lui pășea o soră.

— E agitată, comunică Fenner. Nu vrea să vadă pe nimeni. Nu vrea doctor. E de acord să meargă la hotel. Vrea s-o duc acolo.

Doctorul ridică din umeri.

— Perfect. Trebuie să fi suferit un șoc. E mai bine s-o lăsăm să facă ce vrea. Eu plec înainte să rețin o cameră la hotelul Bohnam. Când o să se obișnuiască cu gândul că e liberă, am s-o examinez. Ce spui dacă ai lua-o pe soră cu dumneata?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Fenner, dar nu cred că fata va fi de acord. A făcut nazuri când i-am spus că ar trebui s-o vedeți.

— Bine. În regulă. Eu plec. Sora va rămâne totuși aici, în caz că fata o să aibă nevoie de ea. Când veți sosi la hotel, totul va fi aranjat. Trebuie să fim atenți să nu ajungă la ea ziariștii. Odată ce se află că trăiește și că a fost salvată, vor roi în jurul ei.

— O să am eu grijă să n-ajungă până la ea, spuse hotărât Brennan.

În timp ce doctorul pleca grăbit, Fenner zise:

— Poți să le spui tuturor acestor oameni să se retragă și să lași o mașină afară lângă șopron?

— E-n regulă! Du-te și stai cu ea.

Fenner așteptă până când îl văzu pe Brennan dând dispoziție polițiștilor și militarilor să se retragă, apoi se întoarse la șopron.

Miss Blandish stătea tot pe fundul butoiului. Ridică privirea când se apropie de ea.

— Am aranjat totul, vorbi el, scoțând un pachet de țigări. N-aveți de ce să vă temeți.

Îi oferi o țigară și, după o clipă de ezitare, ea o luă și acceptă ca el să i-o aprindă.

— Tatăl dumneavoastră s-a gândit că ar fi mai

bine să vă aștepte acasă, continuă Fenner, aprinzându-și și el o țigară. Dacă doriți, îl pot aduce aici.

Din nou văzu panica apărând în ochii ei:

— Nu vreau, răspunse ea, fără să-l privească.

Vreau să fiu singură.

— Bine. O să vină când o să vreți dumneavoastră.

Se așeză jos pe o grămadă de paie, la câțiva metri de ea.

— Probabil că vă întrebați cine sunt, vorbi el, fiind convins că ea nu se întreba de fapt nimic, dar știind că e necesar să creeze cât de cât o atmosferă normală. Îmi câștig existența ca detectiv particular. Tatăl dumneavoastră a venit la mine... continuă el să vorbească încet și firesc, privind-o cercetător.

La început nu observă nici urmă de interes pe fața ei, dar pe urmă, când îi povesti despre viața lui de ziarist, despre Paula și despre unele din cazurile lui, o văzu că se destinde și, după vreo douăzeci de minute, timp în care îi vorbise neîntrerupt, realizează că ea chiar îl asculta. La sfârșit își spuse că doctorul avusese suficient timp ca să rezerve o cameră la hotel și zise:

— Bine, nu vreau să vă plictisesc mai mult vorbind despre mine. Cred că putem merge. Nu trebuie să fiți îngrijorată. Afară nu e nimeni. Sunteți gata de plecare?

Fenner văzu încă o dată cum se lasă cuprinsă de panică, însă se ridică și se apropie de ușa șopronului, deschizând-o larg. Afară aștepta un automobil. Nu se zărea nici un om.

— Bine, spuse el fără s-o privească. Să mergem!

Deschise portiera mașinii, lăsând-o așa, apoi se așeză la volan. Așteptă. După câteva minute, Miss Blandish apăru încet și încă nehotărâtă în ușa șo-

pronului. Fenner n-o privi. Miss Blandish se apropie de mașină și se urcă, trântind portiera. Fenner conduse pe drumul accidentat al fermei până ce ajunse în șoseaua prăfuită. Miss Blandish stătea departe de el, privind înainte cu ochi inexpressivi. După vreo patruzeci de minute sosiră la hotelul din Pine Hill. Fenner, care cunoștea hotelul, trase la intrarea din spate. Nu se afla nimeni în jur. Opri și coborî.

— Așteptați aici. Mă întorc în două secunde, spuse el și intră repede în hol, unde îl găsi pe doctor.

— Camera 860, îi comunică el lui Fenner, dându-i cheia. E ultimul etaj. Sora îi va aduce niște haine. Cum se simte?

Fenner ridică din umeri.

— N-a vorbit prea mult. E nervoasă, dar cel puțin se pare că a acceptat compania mea. Dumneata, doctore, trebuie să dispari. O duc sus!

— Încearcă, dacă poți, s-o convingi să mă vadă, spuse doctorul. E important să o examinez cât mai repede.

— Bine. Am să văd ce pot face, răspunse Fenner și se întoarse la mașină.

Miss Blandish stătea nemișcată, frământându-și mâinile. Când Fenner se apropie, ridică privirea.

— Totul e gata, spuse el. Nimeni n-o să vă sâcâie.

Fata coborî din mașină și amândoi intrară în hol, iar de aici în lift. Pe când urcau spre ultimul etaj, ea întrebă deodată:

— Am auzit împușcăturile. El e mort, nu-i așa?

Tresărind, Fenner răspunse:

— Da. Nu trebuie să vă mai gândiți la el. Toate astea sunt de domeniul trecutului.

Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă. O conduse de-a lungul coridorului pustiu până la camera 860, deschise ușa și se dădu la o parte. Ea intră

în cameră. Doctorul făcuse o treabă bună. Camera era plină de flori și îi așteptau tăvi cu mâncare și băutură. Ferestrele erau deschise și soarele lumina covorul albastru. Miss Blandish se apropie încet de o vază imensă cu trandafiri. Se opri lângă ea, atingând bobocii sângerii.

Fenner închise ușa.

— Doctorul Heath ar vrea să vă vadă. Ați fi de acord?

Ea îl privi. Fu bucuros să observe, când îi răspunse, că în ochi nu i se mai citea frica.

— Deocamdată nu vreau să văd pe nimeni. Doctorul nu poate să mă ajute cu nimic.

— Știți ce aș face dacă aș fi în locul dumneavoastră? întrebă Fenner liniștit. Aș face un duș și mi-aș schimba hainele. Veți găsi altele în dulap.

Deschise dulapul și scoase lucrurile puse acolo de soră. I le dădu.

— Duceți-vă și faceți un duș. Eu vă aștept aici și nimeni n-o să vă deranjeze. E bine?

Se uită cercetător la el, cu o expresie încurcată:

— Mereu tratați oamenii așa? întrebă ea.

— N-am avut prea multe ocazii de acest fel, răspunse el zâmbind. Puteți să mergeți la baie.

Ea intră în baie și încuie ușa.

Clătinând din cap, Fenner se apropie de fereastră și privi în stradă la circulația care, de sus, părea să se desfășoare departe și lent. Mașinile parcă erau niște jucării. Puțin mai jos de poarta hotelului văzu un grup de bărbați, câțiva cu blițuri și aparate de fotografiat, discutând cu trei polițiști care păzeau intrarea.

„Așadar se aflase, se gândi el. S-ar putea ca de acum încolo să înceapă necazurile. În scurt timp, orașul o să geamă de ziariști.”

Se întoarse pe coridor. Trei polițiști stăteau de

pază la capătul scărilor. Brennan îi spusese fetei că o să-i țină pe cei din presă departe de ea. Își respectase promisiunea, dar Fenner știa că, mai devreme sau mai târziu, când vor pleca de la hotel, ziariștii or să se repeadă la ea ca niște șacali.

Peste un sfert de oră, ușa băii se deschise și Miss Blandish ieși. Își pusese rochia înflorată pe care i-o cumpărase sora și care i se potrivea. Fenner se gândi că nu văzuse niciodată o fată atât de frumoasă.

— Pariez că acum vă simțiți mai bine, nu-i așa? întrebă el.

Ea se îndreptă spre fereastră înainte ca el s-o poată opri și se uită în jos. Se trase repede înapoi, întorcându-se spre el, cu ochii înspăimântați.

— E-n regulă, vorbi el liniștitor. N-aveți de ce să fiți îngrijorată. Nu vor putea urca până aici. Mai bine stați jos și relaxați-vă. N-ați vrea să mâncați ceva?

— Nu.

Ea se așează, ascunzându-și fața în mâini.

Fenner o privi. Se așternu o tăcere lungă, apăsătoare, apoi ea rosti deodată cu un glas disperat:

— Nu știu ce-am să mă fac!

— Nu vă gândiți acum la asta, spusese Fenner blând. O să vedeți că lucrurile se vor aranja. Oamenii uită. O să fie mai greu în primele trei sau patru zile, apoi cazul dumneavoastră va fi uitat. Acum întâmplările prin care ați trecut dumneavoastră sunt în centrul atenției tuturor, dar după o vreme interesul pentru ele o să scadă și n-o să se mai ocupe nimeni de dumneavoastră. Aveți o groază de lucruri de făcut.

Vorbea ca să se afle în treabă, simțind că trebuie să spună ceva. Nici el nu credea în ceea ce spunea. Era sigur că nici ea nu credea.

— Mi-ați spus că el a murit, dar nu-i adevărat. Se înfioră toată.

— Acum el e cu mine.

Făcu un gest de neputință.

— Nu știu ce-o să spună tata. La început m-am gândit că așa ceva nu poate să se întâmple, dar acum văd că totuși s-a întâmplat. Nu știu ce să fac.

Fenner simți că fața i se acoperă de o sudoare rece. Era o complicație pe care n-o bănuise nici în vis, o situație pe care se simțea incapabil să o rezolve.

— N-ar fi mai bine să trimitem după tatăl dumneavoastră? întrebă el stingherit. Nu puteți rezolva o astfel de problemă singură. Lăsați-mă să trimit după dânsul.

Ea clătină din cap:

— Nu. Privi în sus. Ochii ei păreau niște găuri decupate într-o coală de hârtie albă. N-o să fie în stare să mă ajute. O să fie doar teribil de stingherit și de emoționat. E ceva ce trebuie să îndur singură, dar mi-e ciudă că nu sunt capabilă să fac față încercărilor la care mă supune viața. N-am fost pusă niciodată în situația de a ține piept vreunei probleme. N-am știut niciodată prețul lucrurilor. Am petrecut grozav până s-au întâmplat toate astea. Cred că e un test pentru mine, nu-i așa? Dar simt mai curând că am intrat într-o capcană. Nu știu dacă am putere să ies din ea. Mi-e rușine de mine. Sunt o persoană fără nici un fel de fond, lipsită de caracter și de credință. Unii oameni pot să țină piept încercărilor, deoarece cred în Dumnezeu. N-am crezut niciodată în nimic, mi-a plăcut doar să mă distrez.

Strângea și-și desfăcea pumnii, apoi ridică ochii, iar zâmbetul ei forțat îl făcu pe Fenner să se simtă prost.

— Poate că e mai bine să-l văd pe doctor. O să-mi dea ceva. Apoi, după cum ați spus și dumneavoastră, în câteva zile o să fiu în stare să înfrunt toate astea.

Se uită într-o parte, continuând să vorbească ca pentru sine.

— Vedeți cât de slabă sunt. Am nevoie să mă sprijin de cineva. N-am putere să rezist singură. Mi se întâmplă asta fiindcă am fost crescută cu convingerea că întotdeauna mă vor ajuta alții, dar vina e numai a mea. Nu acuz pe nimeni, ci numai pe mine.

— Am să-l aduc pe doctor, spuse Fenner. Nu trebuie să fiți aspră cu dumneavoastră. O să treceți peste asta. E bine să vă obișnuiți cu gândul că la început e nevoie să vă ajute cineva, mai ales după ce-ați trecut prin ce-ați trecut. Pe urmă, totul va merge bine. Trebuie să mai rezistați câteva zile.

Zâmbetul ei se prefăcu într-o grimasă.

— N-ați vrea să vă grăbiți? interveni ea politicoasă. Simt nevoia să iau ceva. Doctorul știe ce să-mi dea. Altfel, îmi va fi foarte rău. De luni de zile trăiesc numai cu droguri.

— O să-l aduc, spuse Fenner și se îndreptă spre ușă, lăsând-o deschisă.

Ieși pe coridor și strigă spre unul din polițiști:

— Ei, tu! Adu-l repede pe doctor aici!

Între timp, ușa se trânti în spatele lui, făcându-l să se întoarcă repede. O auzi trăgând yala.

Cuprins de o panică nebună, bătut în ușă, dar Miss Blandish nu deschise. Se trase înapoi, apoi izbi cu umărul în ușa din lemn, dar acesta nu cedă.

Cei doi polițiști veniră în fugă:

— Deschideți-o! strigă Fenner, simțind cum sudoarea îi curge pe față. Repede!

Pe când cei doi polițiști, unindu-și forțele, izbeau amândoi deodată, Fenner auzi un țipăt slab, ca un scâncet, care părea să vină de departe. Și mai auzi cum, jos în stradă, oamenii începură să țipe și cum circulația se întrerupea.

Iar el stătea neputincios în prag și se uita la camera goală.

În aceeași colecție:

Însoțitorii diavolului – John Misto

Ucigași fără chip – Henning Mankell

Morții nu vorbesc – James Hadley Chase

Misiune în Veneția – James Hadley Chase

Editura VREMEA

Adresa poștală:

**Str. Constantin Daniel, nr. 14
010631, sector 1, București**

Redacția:

**Piața Națiunilor Unite, nr. 3-5,
sector 4, București**

bl. A, et. 5, ap.40

telefon 335.81.31

fax 311.02.19

e-mail office@edituravremea.ro

www.edituravremea.ro

Tiparul executat la Multiprint – Iași

Coli tipar: 14

Hârtie offset A, 70 gr./m², format 16/84/54

Miss Blandish este frumoasă, tânără și bogată.
Nu-i lipsește decât un singur lucru: norocul.
Între tâlhari, psihopați, jurnaliști, fotografi și detectivi,
fără noroc, o fată, oricât de frumoasă, nu va avea
niciodată parte de orhidee.

James Hadley Chase (René Brabazon Raymond)
(1906 - 1985) s-a născut la Londra.
Cunoscut ca „maestrul thrillerului” din generația sa,
Chase este autorul unei serii lungi de romane a căror
intrigă, remarcabil condusă, duce întotdeauna la un
deznodământ neașteptat.
Puternic influențat de romanul polițist american, stilul
său excelează în descrierea atmosferei lumii interlope.
Cărțile lui, scrise alert și colorat, ne poartă prin lumea
crimei, a șantajului și a spionajului.

ISBN 973-645-216-6
978-973645-216-1

9 789736 452161